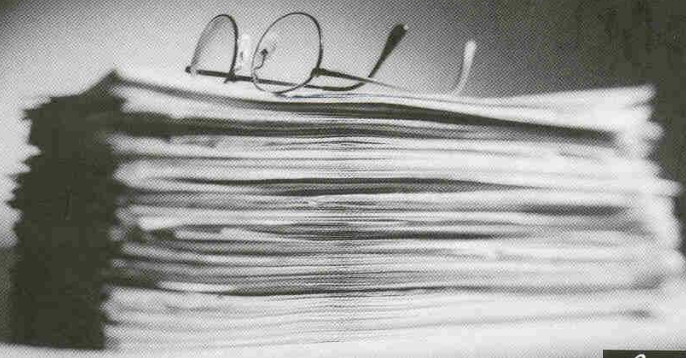

AGATHA CHRISTIE

PARKER PYNE

ZASAHUJE

KNIŽNÍ KLUB

*Agatha
Christie*

AGATHA CHRISTIE

Parker

Pyne

zasahuje

KNIŽNÍ KLUB

Přeložili Pavla a Matouš Iblovi

PARKER PYNE INVESTIGATES

Copyright © 1934 Agatha Christie Limited, a Chorion company

All rights reserved.

Copyright of the Czech edition © Euromedia Group k. s., 2004

Translation © Pavla a Matouš Iblovi, 2004

ISBN 80-242-1263-3

Případ ženy středních let

Než za panem Packingtonem s bouchnutím zapadly domovní dveře, stačil čtyřikrát zavrčet a rozzlobeně se otázat, proč je nutné si všímat jeho klobouku. Potom teprve odkráčel, aby stihl ranní spoj do centra ve tři čtvrtě na devět. Paní Packingtonová zůstala i nadále sedět u stolu se snídání. Na tváři měla červený ruměnec, rty našpulené a nerozplakala se jen proto, že na poslední chvíli její žalostné rozpoložení vystřídal vztek. „Tak tohle trpět nebudu,“ prohlásila rozhodně. „To nehodlám trpět!“ Ještě několik minut zůstala sedět naplněná rozhořčením a nakonec s opovržením zamumlala: „Taková koketa. Ta ohavná vypočítavá mrcha. Jak jenom může být George takový hlupák!“

Hněv vyprchal a žal se vrátil. Paní Packingtonové vstoupily do očí slzy a pomalu se jí kutálely dolů po tvářích, na nichž si již věk vybral svou daň. „Ono se to lehce řekne, že to nebudu trpět, ale co si mám počít?“

Náhle se cítila velice osamělá, bezmocná a naprosto zoufalá. Pomalým pohybem vzala do rukou ranní noviny a začala již po několikáté číst inzerát na titulní straně.

Stálo tam:

Jste šťastní? Pokud ne, porad'te se s Parkerem Pynem Richmondská ulice 17.

„To je ale absurdní!“ řekla nahlas paní Packingtonová. „Naprostě absurdní.“ Po chvíli dodala: „Koneckonců, proč bych se o tom nemohla přesvědčit...“

Tím se vysvětluje, proč v jedenáct hodin byla poněkud nervózní paní Packingtonová uvedena do soukromé kanceláře pana Parkera Pynea.

Jak už bylo řečeno, paní Packingtonová pociťovala silnou nervozitu, ale bůhví proč, již pouhý pohled na rozložitého, skoro tlustého pana Parkera Pynea, jí dodal pocit jistoty. Jeho holá hlava měla ušlechtilý tvar a za silnými brýlemi ji pozorovaly malé živé oči.

„Přijměte laskavě místo,“ vyzval ji pan Parker Pyne. „Přišla jste v odpověď na můj inzerát?“ dodal povzbudivě.

„Ano,“ přitakala paní Packingtonová, ale vzápětí se zarazila.

„A nejste šťastná,“ konstatoval bodrým věčným tónem pan Parker Pyne. „Málokdo je. Skutečně by vás překvapilo, kdybyste věděla, jak málo je šťastných lidí.“

„Skutečně?“ podivila se paní Packingtonová, přestože neměla pocit, že jí nějak zvlášť záleží na tom, jestli jiní lidé jsou, nebo nejsou šťastní.

„Já vím, vás to příliš nezajímá,“ pospíšil si s vysvětlením pan Pyne, „zato pro *mne* je to velmi zajímavé. Víte, pětatřicet let jsem se zabýval porovnáváním a vytvářením statistických údajů v jednom státním úřadě. Ted' právě jsem odešel do penze a napadlo mě, že bych mohl využít zkušeností, kterých jsem nabyl, novým způsobem. Je to všechno vlastně tak jednoduché. Ujišťuji vás, že důvody kalící lidské štěstí se dají roztrdit do pěti hlavních skupin — víc jich není. Jak jednou přijdete na kloub příčině ochorení, jeho léčba je možná.

Zastávám vlastně funkci lékaře. I doktor nejprve diagnostikuje pacientovy potíže a posléze doporučí, jakým směrem postupovat při léčení. Existují případy, kdy nezabírá žádná léčba. Je-li tomu tak, pak upřímně přiznám, že nemohu udělat zholu nic. Ale ujišťuji vás, paní Packingtonová, že pakliže se nějakého případu ujmu, vyléčení je prakticky zaručeno.“

Cožpak by na tom opravdu mohlo něco být? Jedná se o nesmysl, nebo by to snad mohla být pravda? Paní Packingtonová se na muže za stolem dlouze zadívala pohledem plným naděje.

„Nuže, stanovíme diagnózu vašeho případu, co říkáte?“ zeptal se pan Parker Pyne s úsměvem. Opřel se zády o opěradlo židle a sepnul ruce, dotýkaje se špičkami prstů. „Ony potíže souvisejí s vaším manželem. Měli jste celkem vzato šťastné manželství. Řekl bych, že manžel až doposud dobře prosperoval. Rovněž si myslím, že se v tomto případě vyskytuje jedna mladá dáma — není vyloučeno, že ta mladá dáma pracuje v kanceláři vašeho manžela.“

„Jako písarka,“ potvrdila paní Packingtonová. „Protivná zmlouvaná mrňavá koketa, samá rtěnka, hedvábné punčochy a kudrlinky.“ Slova se z ní přímo řinula.

Pan Parker Pyne přikývl a jakoby rozhořčeným tónem pronesl: „Na tom přece není nic zlého — právě takto vás manžel nepochybně odbývá.“

„Ano, přesně tak.“

„Proč by se tudíž nemohl těšit z čistého přátelství této mladé dámy a nemohl přinést alespoň trochu jasu, nepatrně radosti do jejího ponurého života? Ubohé dítě, užije si tak málo potěšení! Představuji si, že tak nějak k tomu přistupuje.“

Paní Packingtonová rázně přikyvovala. „Podfuk — není to nic jiného než podfuk! Bere ji s sebou na lodičky — já sama mám projížďky po řece moc ráda, ale je to tak pět šest let, kdy prohlásil, že to koliduje s jeho partii golfu. Ale kvůli ní se golfu vzdát může. Chodím ráda do divadla — George vždycky říkal, že je příliš unavený, aby večer ještě někam chodil. Ale s ní si vyjde tancovat — *tancovat!* A domů se vrací ve tři hodiny ráno. Já-já-“

„A bezpochyby nařiká nad tím, jak ženy žárlí, jak jsou bezdůvodně žárlivé, i když k tomu neexistuje žádný, ani ten sebemenší důvod, není to tak?“

Paní Packingtonová znovu přikývla. „To jste vystihl přesně.“ Vzápětí se ale nabroušeně zeptala: „Jak tohle všechno víte?“

„Statistika,“ odpověděl pan Parker Pyne, jak nejstručněji to šlo.

„Je mi tak hrozně,“ vzdychla si paní Packingtonová. „Vždycky jsem bývala Georgeovi dobrou manželkou. V našich začátcích jsem si málem sedřela kůži z rukou. Pomohla jsem mu, aby se zavedl. Na žádného jiného muže jsem se nikdy ani nepodívala. Všechny věci mu držím pěkně v pořádku, dostává dobré jídlo a domácnost vedu dobře a hospodárně. A teď, když jsme se konečně zmohli a mohli bychom si užívat a chodit do společnosti a dělat všechno to, na co jsem se vždycky těšila — tak přijde tohle!“ Těžce polkla.

Pan Pyne vážně přikývl. „Mohu vás ujistit, že vašemu případu naprosto dokonale rozumím.“

„A — můžete s tím něco udělat?“ Vyslovila svou otázku téměř šeptem.

„Zajisté, drahá paní. Léčba na to existuje. Ó ano, je na to lék.“

„A jaký?“ Čekala s očima dokořán otevřenými a celá napjatá.

Pan Parker Pyne promluvil tiše, ale důrazně. „Zcela se odevzdáte do mých rukou a můj honorář bude činit dvě stě guinejí.

„Dvě stě guinejí!“

„Přesně. Takové vydání si můžete snadno dovolit, paní Packingtonová. Stejný obnos byste zaplatila za operaci. Štěstí je právě tak důležité jako tělesné zdraví.“

„Předpokládám, že platit budu až potom?“

„Naopak,“ vyvedl ji z omylu pan Pyne. „Zaplatíte mi předem.“

Paní Packingtonová povstala. „Obávám se, že nevidím důvod, proč bych měla —“

„Kupovat zajíce v pytli?“ zvesela za ni dokončil větu pan Parker Pyne. „Nu, máte možná pravdu, je to hodně peněz, které byste riskovala. Musíte mi důvěřovat, chápete. Musíte zaplatit peníze a to riziko podstoupit. Takové jsou mé podmínky.“

„Dvě stě guinejí!“

„Přesně. Dvě stě guinejí. Je to velká částka. Hezké dopoledne, paní Packingtonová. Dejte mi vědět, jestli si to rozmyslíte.“ Podal jí ruku na rozloučenou a naprosto nevyveden z míry se na ni usmíval.

Jakmile se vzdálila, stiskl tlačítko bzučáku na psacím stole. Ozvala se mu přísně vyhlížející mladá žena s brýlemi na nose.

„Desky, prosím, slečno Lemonová. A mohla byste vyřídit Claudeovi, že je možné, že ho budu již zakrátko potřebovat?“

„Nová klientka?“

„Ano, nová klientka. V tuto chvíli se ještě vzpírá, ale vrátí se. Pravděpodobně dnes odpoledne kolem čtvrté. Pošlete ji dál.“

„Schéma A?“

„Schéma A, samozřejmě. Je zajímavé, jak si každý myslí, že jeho případ je ojedinělý. Nuže, dejte vědět Claudeovi. A vyříd'te mu, že nesmí působit příliš výstředně. Obejde se bez kolínské, a ať se raději nechá ostříhat na krátko.“

Paní Packingtonová znovu vstoupila do kanceláře pana Parkera Pynea ve čtvrt na pět. Vytáhla šekovou knížku, vypsala šek a podala mu ho. Výměnou dostala potvrzenku.

„A nyní?“ V pohledu paní Packingtonové se zračila naděje.

„A nyní,“ opakoval po ní pan Pyne s úsměvem, „se vrátíte domů. Zítra při první roznášce pošty obdržíte jisté pokyny, a byl bych velice rád, kdybyste je dodržela.“

Paní Packingtonová odcházela domů ve stavu příjemného očekávání. Pan Packington přišel domů poněkud naježený, připravený uhájit své postavení, kdyby měla přijít znovu na přetřes scéna u stolu při snídani. Oddychl si však, když zjistil, že manželka se nezdá být v bojové náladě. Působila neobvykle zamyšleně.

George poslouchal rádio a uvažoval, zda mu to milé děvče Nancy dovolí, aby jí daroval kožich. Dobře si uvědomoval, jak velice je hrdá. Nemíní ji přece urazit. Ale přesto už si mu postěžovala, že je jí chladno. Ten její tvídový utíkáček musel být hodně laciný, nemohl moc hřát. Možná by to dokázal podat tak, aby jí to nevadilo, doufejme...

Musí si spolu zase brzy někam vyjít. Bylo to potěšení vzít takovou dívku do elegantní restaurace. Dobře si tehdy povšiml, jak mu několik mladíků závidí. Je neobyčejně hezká. A má ho ráda. Jí vůbec nepřipadá starý, jak mu jednou řekla.

Zvedl hlavu a zachytil manželčin pohled. Náhle ho zachvátil pocit viny, což ho rozmrzelo. Marii chybí jakákoli velkorysost, a jak je podezřívavá! Nedopřeje mu prožít ani nepatrný kousek štěstí.

Vypnul rádio a šel spát.

Následujícího rána paní Packingtonová obdržela i dva nečekané dopisy. Jedním byl předtištěný formulář potvrzující dohodnutou hodinu návštěvy ve věhlasném salonu krásy. Druhý pak návštěvu u krejčího. Třetí byl slíbený dopis od pana Parkera Pynea, ve kterém ji zdvořile žádal, jestli by s ním ještě téhož dne laskavě nepoobědvala v Ritzu.

Pan Packington se zmínil, že se může stát, že nepřijde na večeři domů, jelikož se musí zúčastnit pracovní schůzky s jedním člověkem. Duchem nepřítomná paní Packingtonová pouze přikývla a její manžel si při odchodu z domu gratuloval, že ušel jisté bouřce.

Setkání s majitelem salonu krásy udělalo na paní Packingtonovou velký dojem. Ó, jak málo jste na sebe dbala! Ale, madam, *proč* jen? Už se mu měla svěřit do rukou dávno. Nicméně, není ještě pozdě.

S obličejem jí dělali nejrůznější kejkle; promačkávali ho, hnětli, naparovali. Také jí na něj nanесли bahno. Vmasírovali krémy. Poprášili pudrem. V posledku ještě následovalo několik nejrůznějších dolaďovacích tahů.

Konečně jí podali zrcadlo. „Skutečně vypadám mladší, to se nedá popřít,“ pomyslela si.

Seance u krejčího ji naplnila stejným vzrušením. Vyplula na ulici s pocitem, že je elegantní, jde s módou a drží krok s dobou.

Na domluvenou schůzku na půl druhou v hotelu Ritz přišla paní Packingtonová včas. Bezchybně oblečený pan Parker Pyne už na ni čekal a jako obvykle kolem sebe šířil uklidňující atmosféru jistoty a bezpečí.

„Okouzlující,“ prohlásil a zkušeným okem si ji prohlížel od hlavy až k patě. „Opovážil jsem se objednat vám skleničku White Lady.“

Paní Packingtonová, jež dosud s návykem pít koktejly neměla zkušenosti, nic nenamítala. Opatrně upíjela skvělý nápoj a naslouchala laskavým slovům svého vstřícného instruktora.

„Váš manžel, paní Packingtonová,“ poučoval ji pan Parker Pyne, „musí být dohnán k tomu, aby zůstal doslova zírat. Chápejte — zírat s otevřenými ústy. Abych tomu napomohl, představím vám jednoho svého mladého přítele. Dnes s ním poobědváte.“

V témže okamžiku vstoupil do sálu mladý muž a začal se rozhlízet ze strany na stranu. Zahlédl pana Parkera Pynea a plavným krokem se vydal směrem k nim.

„Pan Claude Luttrell, paní Packingtonová.“

Panu Claudeu Luttrellovi nemohlo snad být ještě ani třicet. Působil zdvořilým a příjemným dojmem, zjevně se uměl chovat, byl bezvadně oblečený a mimořádně hezký.

„Jsem potěšen, že vás poznávám,“ zamumlal.

Tři minuty nato již seděla paní Packingtonová naproti novému učiteli u malého stolku jen pro dva.

Zprvu cítila stud, ale pan Luttrell velice brzy její plachost roztýlil. Znal dobře Paříž a strávil hodně času na Riviéře. Také se optal, zda paní Packingtonová ráda tančí, na což se mu dostalo odpovědi, že ano, ale v současné době se jí naskytne příležitost zatančit si

jen zřídka kdy, jelikož pan Packington nestojí o to večer si ještě někam vyjít.

„Ale přece by nemohl být tak bezohledný, aby vás držel doma,“ nevěřicně prohlásil pan Claude Luttrell s úsměvem, při kterém odkryl zářivě bílou řadu zubů. „Moderní ženy už mužskou žárlivost zkrátka nebudou tolerovat.“

Paní Packingtonové málem uklouzlo, že žárlivost v tomto případě nehraje žádnou úlohu. Slova však zůstala nevyslovena. Vždyť také koneckonců s tou myšlenkou se dalo jen souhlasit.

Claude Luttrell hovořil o nočních klubech s lehkostí znalce. Dohodli se, že následujícího večera se spolu s paní Packingtonovou vypraví do velice oblíbeného klubu Lesser Archangel.

Paní Packingtonová se lehce chvěla nervozitou, když tuto skutečnost měla oznámit manželovi. Georgeovi se to bude zdát výstřední, myslela si, a nejspíš i směšné. Veškeré obavy v tomto směru se ale ukázaly jako liché. Aby vše oznámila během snídaně, na to se cítila příliš rozčilená, a ve dvě odpoledne dostala telefonickou zprávu, že pan Packington bude večeřet ve městě.

Večer proběhl neobyčejně úspěšně. Paní Packingtonová bývala v dívčím věku dobrou tanečnicí a pod zkušeným vedením Claudea Luttrella jí velice brzo kroky moderních tanců nečinily žádné potíže. Blahopřál jí k jejím večerním šatům, stejně jako jí pochválil účes. (Týž den ráno byla objednaná k módnímu kadeřníkovi.) Když se s ní mladý muž loučil, políbil jí ruku takovým způsobem, až ji to rozechvělo. Paní Packingtonová tak zábavný večer už mnoho let neprožila.

Následovalo deset neuvěřitelných dnů. Paní Packingtonová se svým společníkem obědvala, dávala si čaj o páté, naučila se tango, vyšla si s ním na večeři, tančila a pozdě v noci znovu lehce povečeřela. Vyslechla si dopodrobna příběh ponurého dětství Claudea Luttrella. Naslouchala líčení smutných okolností, při nichž jeho otec přišel o všechny peníze. Dozvěděla se o jeho tragické milostné aféře i o zahořklém vztahu k ženám obecně.

Jedenáctý den je zastihl při tanci v klubu Red Admirál. Paní Packingtonová zahlédla manžela dřív než on ji. George byl ve společnosti oné mladé ženy z kanceláře. Oba páry v tu chvíli tančily.

„Ahoj, Georgei,“ pozdravila paní Packingtonová zvesela manželka, když se při kroužení v kole dostala do jeho blízkosti.

Opravdu ji velice pobavilo sledovat, jak obličej jejího muže nejprve zčervenal a poté zrudl překvapením. Ve výrazu údivu na jeho tváři bylo možné vysledovat i stín provinilosti.

Paní Packingtonová si vychutnávala pocit, že nyní je pánem situace ona. Chudák staroušek George! Jakmile se opět posadila ke stolu, jala se druhý pár pozorovat. Jak jen je zavalitý a plešatý a jak při tanci poskakuje! Takhle se přece tancovalo před dvaceti lety. Chudáček George, jak hrozně moc se snaží působit mladě! A ta ubohá dívčina, se kterou tancuje! Jak musí předstírat, že se jí to líbí. Však se tváří dost znuděně, když má obličej nad jeho ramenem, kde jí do něj nemůže vidět.

O co je její situace záviděníhodnější, pomyslela si paní Packingtonová spokojeně. Kratičce pohlédla na dokonalého Claudea, který nyní taktně mlčel. Jak dobře jí rozuměl. Nikdy jí nešel na nervy — jak se to už mezi manžely nevyhnutelně musí stát po uplynutí tolika let.

Znovu se na mladého muže zadívala. Jejich pohledy se setkaly. Usmál se a jeho krásné, tmavé, posmutnělé a romantické oči se něžně zahleděly do jejích.

„Půjdem si ještě zatančit?“ zeptal se téměř neslyšně.

A opět tančili. Snad se ocitla v ráji!

Cítila, jak je sleduje Georgeův upřený pohled. Vybavil se jí na jedinou původní záměr, George měl začít žárlit. Kolik času už od té doby uplynulo! Vlastně už ani netoužila po tom, aby George žárlil. Mohlo by mu to dělat starosti. Ale proč by se měl chudáček znepokojovat? Všichni jsou tak šťastní...

Pan Packington už byl hodinu doma, když jeho paní vstoupila do dveří. Tvářil se rozpačitě a byl celý nesvůj.

„Hm,“ poznamenal. „Takže jsi zpátky.“

Paní Packingtonová odhodila večerní přehoz, za který ráno vydala přesně čtyřicet guinejí. „Ano,“ odpověděla s úsměvem, „už jsem doma.“

George si odkašlal. „Ehmm — dost zvláštní tě tam potkat.“

„Myslíš?“ odušila paní Packingtonová.

„Já — abych řekl, zdálo se mi to laskavé, vyvést tu dívku někam do společnosti. Má v poslední době doma opravdu mnoho problémů. Myslel jsem, víš — něco jako projev přátelství.“

Paní Packingtonová přikývla. Chudák starý George — jak celý horečnatý při tanci neohrabaně poskakoval a jak samolibě se přitom tvářil, vzpomněla si.

„Kdo je to, ten mládenec, co byl s tebou? Neznám ho, že ne?“

„Jmenuje se Luttrell. Claude Luttrell.“

„A jak jsi k němu přišla?“

„Ale, někdo mi ho představil,“ odpověděla vyhyčbavě paní Packingtonová.

„Je to u tebe dost podivné, že sis vyšla zatancovat — v tvém věku. Nesmíš ze sebe dělat blázna, drahá.“

Paní Packingtonová se usmála. Pociťovala opravdu bezbřehou laskavost k celému vesmíru, než aby odpověděla tak, jak se nabízelo. „Změna je vždycky příjemná,“ odušila dobrosrdečně.

„Musíš být moc opatrná, víš. Všude se ochomýtá plno takových gigolů. Ženy ve středním věku ze sebe občas udělají strašné hlupačky. Jenom tě varuju, drahá. Nerad bych tě viděl dělat něco nepatřičného.“

„Zjišťuju, že takový pohyb je velice blahodárný,“ nenechala se vyvést z míry paní Packingtonová.

„Ehm — to ano.“

„Hádám, že na to máš stejný názor,“ dodala ještě paní Packingtonová laskavě. „Je to báječná věc, cítí-li se člověk šťastný, nemyslíš? Vzpomínám si, žes to říkal jednou ráno u snídaně, je to asi deset dnů.“

Manžel vrhl na svou choť podezřívavý pohled, ale v jejím výrazu nebylo po ironii ani stopy. Jenom si zívla.

„Musím si jít lehnout. Mimochoodem, Georgei, v poslední době jsem si počínala srašně výstředně. Přijdou nějaké příšerné účty. Ale tobě to nevadí, vid' že ne?“

„Účty?“ opakoval pan Packington.

„Ano. Za oblečení. A masáže. Od kadeřníka. Rozhazovala jsem opravdu nezřízeně — ale vím, že proti tomu nic nemáš.“

Prošla kolem něj a vydala se nahoru po schodech. Pan Packington zůstal stát s otevřenými ústy. Kvůli dnešní příhodě se Maria zachovala úžasně hezky a zdá se, že jí to ale ani trochu nevadilo. Jen je škoda, že se tak najednou dala do utrácení. A zrovna Maria — vždy šetrnost sama!

Ty ženy! George Packington zavrtěl hlavou. Těch malérů, do kterých se v poslední době bratři oné dívenky dostali. Nu co, rád byl nápomocen. Ale stejně — aby to d'as spral, situace na burze nevypadala příliš růžově.

Pan Packington si povzdechl a sám teď také začal pomalu stoupat po schodech vzhůru.

Někdy se člověku vybaví dodatečně slova, jež původně ani nevnímal. Určité úryvky z páně Packingtonovy řeči pronikly do vědomí jeho manželky až teprve následující ráno.

Gigolové — ženy ve středním věku — dělat ze sebe blázna.

Paní Packingtonová měla statečné srdce. Posadila se a podívala se pravdě do očí. Gigolo. Četla toho v novinách o takových mladých mužích už hodně. A rovněž četla o bláznovstvích, která dokázaly provádět ženy středních let.

Patřil snad Claude mezi gigoly? Dalo se předpokládat, že ano. Jenže gigolům se platí, kdežto Claude vždy platil za ni. Ale ovšem, to platil pan Parker Pyne, nikoli Claude — nebo ještě spíše to šlo z jejích dvou set guinejí.

Je snad ona tou potrhlou ženskou ve středním věku? Vysmívá se jí Claude za jejími zády? Tváře se jí při tom pomyšlení zbarvily do ruda.

No a co? Claude je gigolo. Ona bláznivá ženská středních let. Patrně by ho měla něčím obdarovat. Zlaté cigaretové pouzdro. Něco na ten způsob.

V podivném hnutí mysli ji to hnalo ven a pak do klenotnictví Asprey. Vybrala cigaretové pouzdro a zaplatila ho. S Claudem se měla ten den sejít na obědě u Claridge.

Když upíjeli kávu, vytáhla pouzdro z kabelky. „Malý dáreček,“ zamumlala.

Vzhlédl a zamračil se. „Pro mě?“

„Ano. Já — doufám, že se vám bude líbit.“

Pevně pouzdro sevřel v dlani a se zjevnou nevolí ho posunul zpět k ní přes stůl. „Proč mi to dáváte? Nepřijmu ho. Vezměte si ho zpátky. Vezměte si to zpátky, říkám.“ Zlobil se. Tmavé oči mu blýskaly rozhořčením.

Zamumlala: „Omlouvám se,“ a zasunula pouzdro zpět do kabelky.

Toho dne napětí mezi nimi už nezmizelo.

Druhý den ráno jí zavolal. „Musím se s vámi sejít. Můžu se dnes odpoledne zastavit u vás doma?“

Řekla mu, aby přišel ve tři hodiny.

Dorazil velice bílý v obličeji a celý nastražený. Pozdravili se. Vzájemné napětí bylo ještě patrnější.

Náhle vyskočil a zůstal stát čelem k ní. „Kdo si myslíte, že jsem? To se vás chci zeptat. Nebyli jsme snad přátelé? Ano, přátelé. A přitom se domníváte — no, že jsem gigolo. Tvor, který tyje z žen. Lev salonů. To si o mně myslíte, vidíte?“

„Ne, ne.“

Vůbec si jejího odporu nevšímal. V obličeji ještě o poznání víc zbělel. „Jenže vy si to skutečně *myslíte*! Dobře, je to pravda. To jsem vám přišel říct. Nemýlila jste se! Dostal jsem příkaz, abych s vámi chodil ven, bavil vás, pomiloval vás, přiměl zapomenout na manžela. Za to jsem dostal zaplacení. Opovržením hodné, nezdá se vám?“

„Proč mi to všechno říkáte?“ zeptala se.

„Protože s tím už končím. Nemohu v tom pokračovat. Ne s *vámi*. Vy jste úplně jiná. Jste žena, v níž bych dokázal věřit, jíž bych mohl důvěřovat, obdivovat ji. Domníváte se, že to říkám jen tak? Že jde jen o součást hry?“ Přistoupil k ní blíž. „Dokážu vám, že to tak není. Odjíždím — kvůli vám. Udělám ze sebe pořádného muže místo toho ohavného tvora, kterým jsem, a bude to jen vaše zásluha.“

Zcela nečekaně ji vzal do náruče. Přitiskl své rty na její. Poté jeho objetí povolilo a on poodstoupil.

„Sbohem. Byl jsem budižkničemu — vždycky. Ale přísahám, že od nynějška to bude jiné. Vzpomínáte si, jak jste se mi jednou svěřila, že ráda pročítáte inzertní sloupky v Agony? Každý rok v tento den tam ode mne najdete vzkaz. Bude v něm stát, že na vás vzpomínám a že sekám dobrotu. Až tehdy poznáte, co všechno jste pro mě zname-

nala. Ale mám na srdci ještě něco. Nic jsem si od vás nevzal. Chci ale, abyste si vzala něco vy ode mě.“ Stáhl si z prstu prostý zlatý pečetní prsten. „Patřil mé matce. Chtěl bych, abyste ho měla vy. A nyní sbohem.“

George Packington přišel toho dne domů časně. Našel manželku zahleděnou do ohně krbu; pohled měla nepřítomný, upřený kamsi do daleka. Mluvila na něj laskavě, ale v mysli se toulala bůhvídkde.

„Podívej se, Mario,“ vyrazil ze sebe náhle. „Týká se to toho děvčete.“

„Ano, drahý?“

„Já — víš, nikdy jsem nechtěl, aby sis kvůli ní dělala starosti. Nic v tom nebylo.“

„Já vím. Byla jsem hloupá. Vídej se s ní, jak často budeš chtít, jestli tě to učiní šťastným.“

Ta slova by bezesporu měla George Packingtona rozveselit. Kupodivu se však cítil rozmrzele. Jak si můžete vychutnat, vyjdete-li si s děvčetem do společnosti, když vás manželka do toho přímo nutí? Zatracená práce, s velkorysostí to rozhodně nemělo nic společného! Veškerý pocit psa puštěného ze řetězu či silného muže hrajícího si s ohněm byl ten tam, vybublal a zašel potupnou smrtí. George Packington se náhle cítil nevýslovně unavený, a co se týče hotovosti o mnoho lehčí. Že ale ta holčina byla pěkně mazaný kus ženské.

„Mohli bychom spolu na nějaký čas někam odjet, Mario, kdybys chtěla,“ navrhl nesměle.

„Ale se mnou si vůbec nedělej starosti. Jsem docela spokojená.“

„Ale já bych tě moc rád někam vzal. Mohli bychom si zajet na Riviéru.“

Paní Packingtonová se na něj z té velké dálky usmála.

Chudák staroušek George. Má ho docela ráda. Je to takový ubožáček drahý. Vždyť si neužil žádné nádherné tajemství, jaké má ona. Usmála se proto ještě o něco něžněji.

„To by bylo moc hezké, drahý,“ souhlasila.

Pan Parker Pyne probíral se slečnou Lemonovou finanční bilanci. „Účet za zábavu?“

„Sto dvě libry, čtrnáct šilinků a šest pencí,“ odpověděla slečna Lemonová.

Dveře se rozlétly a vstoupil Claude Luttrell. Vypadal notně rozmrzelý.

„Dobrýtro, Claude,“ pozdravil ho pan Pyne. „Vychází všechno uspokojivě?“

„Předpokládám, že ano.“

„A co prsten? Mimochodem, jaké jméno jsi na něj nechal vyrýt?“

„Matylda,“ odpověděl Claude podmračeně. „1899.“

„Výborně. Jaký je text pro inzerát?“

„Sekám dobrotu. Stále vzpomínám. Claude.“

„Poznamenejte si to, prosím, slečno Lemonová. Inzertní sloupek v Agony, vždy třetího listopadu po-počkejme, výdaje činí sto dvě liber, čtrnáct šilinků a šest pencí. Ano, řekl bych, že po dobu deseti let. Takže nám vychází zisk dvaadevadesát liber, dva šilinky a čtyři pence. To odpovídá. To je docela slušné.“

Slečna Lemonová se vzdálila.

„Podívejte se,“ vybuchl Claude. „Mně se to nelíbí. Je to špinavá hra.“

„Ale chlapče drahý!“

„Špinavá hra. Byla to slušná žena — vzácná povaha. Napovídat jí všechny ty lži, nakukat jí všechny ty sentimentální nesmysly, kopnout do toho, dělá se mi z toho nanic!“

Pan Parker Pyne si narovnal brýle a podíval se na Claudea s téměř vědeckým zájmem. „To mě podržte!“ konstatoval suše. „Nevzpomínám si, že by tě během tvé poněkud — ehm — nechvalně známé kariéry nějak zvlášť trápilo svědomí. Aféry, které tě provázely na Riviéře, je možné považovat za obzvlášť nestydaté. Navíc při odírání paní Hattie Westové, té manželky kalifornského okurkového magnáta, jsi předvedl pozoruhodně otrlý zjišťný instinkt.“

„Zkrátka to začínám vnímat jinak,“ hučel Claude. „Není to nic hezkého — tahleta hra.“

Pan Parker Pyne promluvil hlasem hodným třídního učitele promlouvajícího k oblíbenému žákovi. „Vykonal jsi, milý Claude, zásluhou věc. Dal jsi jedné nešťastnici to, co potřebuje každá žena — ro-

mantický zážitek. Vášně dokáže ženu roztrhat na cucky a nic dobrého jí z ní neplyne, ale romantická zkušenost může být uložena mezi okvětní plátky levandulí a vzpomínána celá dlouhá léta, která má dotyčná dáma před sebou. Znáám lidskou povahu, chlapče můj, a říkám ti, že žena dokáže takovým příběhem žít celé roky.“ Odkášlal si. „Zhostili jsme se svého závazku vůči paní Packingtonové velice uspokojivě.“

„Pravda je,“ mumlal ještě Claude při odchodu, „že se mi to nelíbí ani trochu.“

Ze zásuvky stolu vytáhl pan Parker Pyne novou složku a nade-psal ji slovy:

Zajímavé ukázky probuzeného svědomí u otrlého lva salonů.

Poznámka: Studovat další vývoj.

Případ nespokojeného vojáka

I.

Major Wilbraham zaváhal přede dveřmi kanceláře pana Parkera Pynea, aby si již po několikáté přečetl inzerát z ranních novin, který ho přivedl až sem. Sestával z pouhých dvou prostých vět:

Jste šťastní? Pokud ne, porad'te se s Parkerem Pynem Richmondská ulice 17.

Major se zhluboka nadechl a rázně prošel lítacími dveřmi do přijímací místnosti před kanceláří. Od psacího stroje k němu vzhledla nevýrazná mladá žena a přejela jej tázavým pohledem.

„Hledám pana Parkera Pynea,“ řekl uzardělý major Wilbraham.

„Pojd'te za mnou, prosím.“

Major ji následoval do vlastní kanceláře, kde ho přivítal korektně vyhlížející pan Parker Pyne.

„Dobré ráno,“ pozdravil ho pan Pyne. „Posad'te se laskavě. A nyní mi řekněte, v čem vám mohu být nápomocen.“

„Jmenuji se Wilbraham —“ spustil návštěvník.

„Major? Plukovník?“ přerušil ho pan Pyne.

„Major.“

„Aha. A nedávno jste se vrátil ze zahraničí, vid'te? Z Indie? Či snad z východní Afriky?“

„Z východní Afriky.“

„Mám za to, že je to hezký kout kontinentu. Nuže, tak jste zase doma — a vám se tady nelíbí. Nespočívá v tomhle vaše potíže?“

„Máte naprostou pravdu. Ačkoli, jak jste to mohl poznat —“

Pan Pyne to přešel jen mávnutím ruky. „Je to má práce takové věci vědět. Víte, pětatřicet let ze svého života jsem se zabýval zpracováváním statistických údajů v jednom státním úřadě. Nyní jsem odešel na odpočinek a napadlo mě, že ty zkušenosti využiji novým způsobem. Je to všechno tak jednoduché. Ujišťuji vás, že důvody kalící lidské štěstí se dají roztrdit do pěti hlavních skupin — víc jich

není. Jak jednou přijdete na kloub příčině ochorení, jeho léčba je možná.

Zastávám vlastně funkci lékaře. I doktor nejprve diagnostikuje pacientovy potíže a posléze doporučí, jakým směrem se má ubírat léčení. Existují případy, kdy nezabírá žádná léčba. Je-li tomu tak, pak upřímně přiznám, že nemohu udělat zloha nic. Ale pakliže se nějakého případu ujmu, vyléčení je prakticky zaručeno.

Mohu vás ubezpečit, pane majore, že šestadevadesát procent vysloužilých budovatelů naší říše — jak je nazývám — je nešťastných. Jen se podívejte, za co vymění aktivní životní styl naplněný zodpovědností — život, v němž na ně číhá nebezpečí? Za ztenčené finanční prostředky, pochmurné klima a všudypřítomný pocit, jako když se ryba ocitne na suchu.“

„Všechno, co jste teď řekl, je pravda,“ přiznal major. „Vadí mi právě ta nuda. Nudím se a nekonečné tlachání o malicherných vesnických záležitostech mě ubíjí. Co ale s tím můžu dělat? Kromě penze mám našetřeno trochu peněz. Vlastním hezký domek poblíž Cobhamu. Ale nemohu si dovolit lovit, jít si zastřílet nebo rybařit. Ženatý nejsem. Mí sousedé jsou vesměs příjemní lidé, ale nemají vůbec poňtí, že kromě tohoto ostrova existuje ještě něco jiného.“

„Zkrátka a dobře vám teď život připadá nezajímavý,“ uzavřel svůj soud pan Parker Pyne.

„Nezajímavý je hodně slabé slovo.“

„Přišlo by vám vhod nějaké vzrušení, nebo snad i nebezpečí?“ zeptal se pan Pyne.

Voják pokrčil rameny. „V téhle mizerné zemi nic takového nenajdete.“

„Odpusťte, že s vámi nesouhlasím,“ prohlásil s vážnou tváří pan Pyne. „Ale v tomhle se mýlíte. I tady u nás v Londýně, když víte, kde je máte hledat, můžete zažít hodně nebezpečí i přemíru vzrušení. Z našeho anglického způsobu života jste prozatím poznal jen povrch, ten klidný a příjemný. Ale existuje tu ještě i druhá strana. Jestli si budete přát, mohu vám tu odvrácenou stranu ukázat.“

Major Wilbraham si ho zamyšleně prohlížel. Pohled na rozložitého, dalo by se i říci tlustého pana Pynea dodával člověku pocit jistoty. Jeho holá hlava měla ušlechtilý tvar a zpoza silných brýlí ho

pozorovaly malé živé oči. Vyzařovala z něj jakási aura, jež vzbuzovala pocit, že se na jeho úsudek dá spolehnout.

„Měl bych vás ovšem varovat,“ pokračoval pan Pyne, „že se nevyhnete určitému prvku rizika.“

Vojákovy oči se rozjasnily. „S tím si nedělejte starosti,“ poznamenal. Potom se na rovinu zeptal: „A — jaký bude váš honorář?“

„Účtuji si padesát liber splatných předem,“ sdělil požadovanou částku pan Parker Pyne. „Jestliže se ještě za měsíc nepřestanete nudit, peníze vám vrátím.“

Wilbraham nabídku zvažoval. „To zní poctivě,“ usoudil konečně. „Souhlasím. Vyplním šek hned teď.“

Jakmile celá transakce skončila, pan Pyne stiskl tlačítko bzučáku na psacím stole.

„Teď je jedna hodina,“ konstatoval. „Požádám vás, abyste vzal jednu mladou dámu na oběd.“ Dveře se otevřely. „Á, Madeleine, drahoušku, dovolte, abych vám představil majora Wilbrahama, který vás teď chce pozvat na oběd.“

Wilbraham lehce zamrkal, čemuž se mohl člověk jen stěží divit. Dívka, jež vešla do kanceláře, byla zdrženlivě se tvářící tmavovláska s nádhernýma očima a dlouhými černými řasami, bezvadnou pletí a rudými smyslnými rty. Prvotřídní oblečení dávalo vyniknout ladným tvarům její postavy. Od hlavy až k patě — dokonalost sama.

„Ehm — je mi potěšením,“ pronesl major Wilbraham.

„Slečna de Sara,“ představil ji pan Pyne.

„To je od vás laskavé,“ zamumlala Madeleine de Sara.

„Mám zde vaši adresu,“ obrátil se pan Parker Pyne na majora. „Zítřka ráno ode mě obdržíte další pokyny.“

Vzápětí major Wilbraham a půvabná Madeleine pana Pynea opustili.

Ve tři hodiny se Madeleine vrátila.

Parker Pyne zvedl hlavu. „Takže?“ vybědl ji.

Madeleine zavrtěla hlavou. „Bojí se mě jako čert kříže,“ přiznala. „Má strach, abych mu nevysála všechnu krev z těla.“

„Myslel jsem si to,“ reagoval na to pan Pyne. „Provedla jste všechno podle mých instrukcí?“

„Ano. Bez zábran jsme probírali osazenstvo okolních stolů. Typ, který se mu líbí, jsou modrooké plavovlásky, lehce anemické, nepříliš vysoké postavy.“

„To by měla být hračka,“ usoudil pan Pyne. „Podejte mi seznam B, ať se podívám, co je tam pro tuhle chvíli k maní.“ Prstem projížděl seznam odshora dolů, až se nakonec zastavil u jednoho jména. „Freda Cleggová. Ano, myslím, že se na to Freda bude výborně hodit. Raději bych se měl kvůli tomu zastavit u paní Oliverové.“

II.

Nazítří obdržel major Wilbraham vzkaz, ve kterém stálo:

Příští pondělí v jedenáct hodin dopoledne se odeberte na adresu Eaglemont, Friars Lané v Hampsteadu, a ptejte se po panu Jonesovi. Uvedete, že patříte k lodní společnosti Guava.

Poslušen příkazů se major Wilbraham následující pondělí (které náhodou padlo na den nějakého svátku) vypravil do Hampsteadu, aby ve Friars Lane vyhledal udanou adresu. Ano, dá se říci, že se tam vydal, ale nikdy na to místo nedorazil. Neboť dřív, než se tam mohl dostat, potkala ho cestou jistá příhoda.

Vypadalo to, jako kdyby si výlet do Hampsteadu naplánoval toho dne celý svět a s manželkami po boku. Major Wilbraham se prodíral davy lidí, dusil se v podzemní dráze a zjistil, že najít adresu Friars Lane představuje značné obtíže.

Friars Lane byla slepá ulička, neudržovaná cesta plná výmolů, s domy po obou stranách poměrně daleko od ulice. Tyto dosti rozlehlé stavby viditelně zažily lepší časy, nyní však byly ponechány svému osudu.

Wilbraham procházel uličkou a napínal zrak, aby dokázal přečíst napůl zašlá jména na sloupcích vrat, když náhle zaslechl zvuk, jenž způsobil, že v napjatém očekávání celý ztuhl. Znělo to jako cosi mezi hrdelním klototáním a přidušeným výkřikem.

Zvuk k majorově sluchu dolehl znovu a tentokrát se v něm dalo slabě rozpoznat slovo „Pomoc!“ Přicházel z míst ležících za zdí obklopující dům, kolem něhož právě procházel.

Bez sebemenšího zaváhání zatlačil major Wilbraham do nepevných vrat a neslyšně pádil po plevelu zarostlé cestičky k domu, kde se v křovinách u stěny pokoušela jakási dívka vyprostit ze sevření dvou obrovských černochů. Statečně se jim bránila, otáčela se sem a tam a kopala na všechny strany ve snaze se jim vykrotit. Jeden z černochů jí tiskl ruku na ústa a její divoké úsilí vyprostit si hlavu ho zjevně nevyvádělo z míry.

Zaujat zápasem s dívkou si ani jeden z černochů nevšiml, že se k nim Wilbraham blíží. Zjistili to až ve chvíli, kdy prudká rána pěstí dopadla na čelist muže, který zakrýval dívčina ústa, a odrazila ho tak silně, že se pozpátku odpotácel. Druhý muž překvapením povolil stisk, kterým dívku svíral, a otočil se. Majora to ani v nejmenším nezaskočilo. Jeho pěst opět vystřelila vpřed, černoch zavrával a padl k zemi. Vzápětí se Wilbraham otočil čelem k prvnímu muži, který se k němu zezadu blížil.

Oba násilníci však již měli dost. Ten druhý se na zemi převalil, posadil se, a když se mu podařilo vstát, vrhl se střemhlav k vratům. Jeho kumpán se bez váhání zachoval stejně. Wilbraham vyrazil za nimi, ale rozmyslel si to a obrátil se k dívčině, která se v tu chvíli opírala o kmen stromu a lapala po dechu.

„Ach, děkuju vám!“ pronesla mezi dvěma nádechy. „Byla to hrůza.“

Teprve teď měl major Wilbraham příležitost prohlédnout si osobu, již na poslední chvíli zachránil. Byla to asi jednadvacetiletá či nepatrně starší modrooká blondýnka, svým způsobem, i když nepřiliš výrazným, i hezká.

„Kdybyste byl nepříšel!“ vydechla.

„No tak, no tak,“ tišil ji Wilbraham. „Už je všechno v pořádku. Myslím ale, že bychom odtud měli raději co nejdříve zmizet. Nemíjí vyloučené, že se ti chlapi vrátí.“

Na dívčiných rtech se objevil nesmělý úsměv. „Myslím, že si to rozmyslí — po tom, jak jste je spráskal. Ach, zachoval jste se opravdu skvěle!“

Major Wilbraham se až začervenel pod vřelostí jejího obdivného pohledu. „Ale vůbec ne,“ pronesl poněkud rozpačitě. „To by pro dá-

mu v nebezpečí udělal každý. Poslyšte, když se do mě zavěsíte, svědete odtud odejít? Dokážu si představit, že jste zažila ošklivý šok.“

„Už jsem v pořádku,“ ujistila jej dívka. Nicméně nabízené rámě neodmítla. Major cítil, jak se stále ještě poněkud chvěje. V okamžiku, kdy procházeli vraty na ulici, ještě se přes rameno na dům krátce ohlédl. „Já tomu vůbec nerozumím,“ poznamenala tiše spíš sama pro sebe. „Na první pohled je ten dům prázdný!“

„Je určitě opuštěný, o tom není pochyb,“ souhlasil s ní major, když zvedl oči k zavřeným okenicím a povšiml si, jak celá stavba působí sešle.

„A přece to je Whitefriars.“ Rukou ukázala na takřka nečitelné jméno na vratech. „A tak se také jmenovalo místo, kam jsem se měla dostavit.“

„Teď už se nemusíte ničeho bát,“ uklidňoval ji Wilbraham. „Za chvíli seženeme taxi a pak si zajedeme někam na šálek kávy.“

Na konci uličky vyšli do mnohem rušnější ulice a štěstí se na ně usmálo. U jednoho z domů právě taxík vysadil pasažéra. Wilbraham mávnutím vůz přivolal, udal řidiči adresu a oba nastoupili.

„Nesnažte se mluvit,“ varoval major dívku. „Jen se pohodlně opřete. Máte za sebou moc ošklivou zkušenost.“

Vděčně se na něj usmála.

„Mimochodem — ehm — jmenuju se Wilbraham.“

„A já Cleggová — Freda Cleggová.“

Za deset minut už Freda po doušcích upíjela horkou kávu a vděčně přes stolek pozorovala svého zachránce.

„Připadá mi to jako sen,“ podotkla. „Jako ošklivý sen.“ Otrásla se. „Ještě před malou chvílí jsem si hrozně přála, aby se něco přihodilo — cokoli! Ach — jak já nesnáším dobrodružství.“

„Povězte mi, jak k tomu došlo.“

„Víte, obávám se, že mám-li vám to vysvětlit pořádně, musela bych mluvit hodně o sobě.“

„To je báječný námět,“ poznamenal major Wilbraham s úklonou.

„Jsem sirotek. Můj otec byl námořním kapitánem a zemřel, když mi bylo osm. Maminka mi umřela před třemi lety. Pracuju jako úřednice u společnosti Vacuum Gas, která má sídlo v City. Jednou večer

minulý týden na mě po návratu domů čekal neznámý pán, aby si se mnou pohovořil. Ukázalo se, že se jmenuje Reid a má právnickou praxi v Melbourne.

Choval se velmi zdvořile a ptal se mě na několik údajů týkajících se mé rodiny. Vysvětlil mi, že před mnoha lety znával mého otce a že prý pro něj vyřizoval několik právních záležitostí. Konečně mi pak sdělil, proč mě navštívil. ‚Slečno Cleggová,‘ začal, ‚mám pádný důvod se domnívat, že byste mohla mít užitek z finanční transakce započaté vaším otcem několik let předtím, než zemřel.‘ Není divu, že mě to překvapilo.

‚Je velice nepravděpodobné, že byste kdy mohla cokoli o té záležitosti byť jenom zaslechnout,‘ vysvětloval dál. ‚Tedy podle mne John Clegg nikdy o té transakci valné mínění neměl. Avšak zcela nečekaně se celá věc uskutečnila. Obávám se však, že abyste mohla uplatnit v té věci nějaký nárok, bylo by třeba se prokázat vlastnictvím určitých dokumentů, které byly nejspíš součástí otcovy pozůstatosti. Není také vyloučeno, že mohly být zničeny jako bezcenné. Uschovala jste si po otci nějaké listiny?‘

Vysvětlila jsem mu, že maminka uchovávala nejrůznější otcovy věci ve starém lodním kufru. Už jsem je zběžně kdysi prošla, ale nalezla jsem mezi nimi nic zajímavého.

‚Nejspíš se nedá předpokládat, že byste dokázala rozpoznat závažnost těch dokumentů,‘ poznamenal ten muž s úsměvem.

Tak jsem tedy znovu prohledala lodní kufr, vyndala několik málo papírů, které obsahoval, a přinesla mu je.

Listiny si prohlédl, ale prohlásil, že nedokáže takto na místě určit, které mohou, nebo nemohou mít nějakou spojitost s onou záležitostí. Že si je tudíž vezme s sebou a spojí se se mnou, pakliže se cokoliv objeví.

Minulou sobotu jsem od něj obdržela dopis, ve kterém navrhl, abych se stavila u něj doma, že celou věc probereme. Udal mi adresu v Hampsteadu — Whitefriars, Friars Lané. Měla jsem se tam dostavit dnes dopoledne ve tři čtvrtě na jedenáct.

To místo jsem nemohla hned najít, a tak jsem dorazila o něco později. Pak už jsem se ničím nezdržovala, prošla jsem vraty a pospíchala k domu. Vtom z ničeho nic vyskočili z křoví ti dva hrozni

muži a vrhli se na mě. Ani jsem nestačila vykřiknout. Jeden z nich mi zakryl ústa dlaní. Podařilo se mi vy kroutit se mu natolik, že jsem dokázala zavolat o pomoc. Naštěstí jste mě slyšel. Nebýt vás —“ Odmlčela se. Pohled jejích očí byl výmluvnější než jakákoli slova.

„Jsem hrozně rád, že jsem se tam náhodou ocitl. Zatroleně, jak rád bych se těm dvěma surovcům dostal na kobytku. Sotva jste je předtím někde zahlédla, vidíte?“

Zavrtěla hlavou. „Co si o to všem myslíte?“

„Těžko říct. Jedna věc se ale zdá být jistá. Někdo chce najít mezi listinami vašeho otce něco důležitého. Ten chlap Reid vám nabulíkoval nějakou pohádku, jen aby dostal příležitost si ty papíry prohlédnout. Zjevně to, co hledal, tam nebylo.“

„Ach!“ vydechla Freda. „Něco mě napadlo. Když jsem v sobotu přišla domů, měla jsem dojem, že se mi někdo hrabal ve věcech. Abych řekla pravdu, podezřívala jsem bytnou, že mi ze zvědavosti prohledala pokoj. Ale teď —“

„Na to byste si mohla vsadit, že to bylo ono. Někdo získal přístup k vám do pokoje a prohledal ho. Nenašel ale to, po čem šel. Domníval se, že víte, jak je ta listina cenná, a že ji nosíte u sebe. Proto narafičil tohle přepadení. Kdybyste tu cennost u sebe měla, byli by vám ji sebrali. A kdyby ne, drželi by vás někde v chládku a ten člověk by se z vás pokoušel vypáčit, kde je ta věc schovaná.“

„Ale co to jen asi tak může být?“ zvolala Freda.

„Nevím, co si o tom myslet. Musí to ale mít pro někoho pořádnou cenu, když neváhá zajít takhle daleko.“

„Něco takového se mi ale nezdá vůbec možné.“

„Vyznat se v tom je těžká věc. Váš otec byl námořník. Zavítal na různá odlehlá místa. Mohl náhodou narazit na něco tak cenného, že o tom ani sám nemusel mít představu.“

„Vy si to opravdu myslíte?“ Bledé tváře dívky vzrušením zrudověly.

„Abych řekl pravdu, tak ano. Otázkou je, jak máme postupovat dál? Předpokládám, že na policii se s tím asi obrátit nechcete, vidíte?“

„Prosím vás, jenom to ne!“

„Jsem rád, že to říkáte. Nezdá se mi, že by to policie mohla nějak osvětlit, a vy byste s tím měla jen nepříjemnosti. Teď navrhuju, abyste mi dovolila vás pozvat někam na oběd. Pak vás doprovodím domů, abych se ujistil, že jste tam ve zdraví a bezpečně dorazila. A potom se můžeme poohlédnout po té listině. Víte, já si totiž myslím, že se někde objevit musí.“

„Otec ji mohl také klidně zničit sám.“

„To samozřejmě mohl, ale druhá strana na to má zcela zjevně opačný názor, a to je pro nás dobrá zpráva.“

„Co si myslíte, že to asi může být? Třeba ukrytý poklad?“

„Na mou věru, to by mohlo být ono!“ zvolal major Wilbraham, když se v něm při tom nápadu radostně probudila jeho chlapecká duše. „Teď ale, slečno Cleggová, se nejdřív ze všeho zajdeme naobědvat!“

Společný oběd strávili velmi příjemně. Wilbraham se pustil do vyprávění, co prožil v koloniích rovníkové Afriky. Popisoval lovy na slony a dívka nevycházela z nadšení. Oběd byl u konce a major nepřipustil jinou možnost, než že Fredu odveze taxíkem domů.

Slečna Cleggová bydlela nedaleko Notting Hill Gate. Když tam dorazili, Freda krátce pohovořila s bytnou. Vrátila se k Wilbrahamovi a odvedla ho nahoru do druhého patra, kde měla pronajatou maličkou ložnici a nevelký obývací pokoj.

„Je to přesně tak, jak jsme předpokládali,“ sdělovala trochu rozrušeně. „V sobotu ráno přišel nějaký člověk a oznámil jí, že elektrický rozvod v mém pokoji je vadný. Prý se jde podívat, jak bude třeba rozvést nové vedení, a drahnou chvíli u mě v bytě strávil.“

„Ukažte mi ten tatínkův lodní kufr,“ požádal ji Wilbraham.

Freda mu ukázala mosazí pobitý velký dřevěný kufr. „Tak se podívejte,“ prohlásila nadzvedávajíc víko, „nic v něm není.“

Vysloužilý důstojník koloniální armády zamyšleně pokýval hlavou. „A jinde nějaké listiny být nemohou?“

„Jsem si naprosto jistá, že ne. Maminka uchovávala všechno tady.“

Wilbraham zkoumal vnitřek kufru. Náhle vykřikl vzrušením: „Tady je látka trochu rozříznutá.“ Opatrně do otvoru vsunul ruku a

hledal pod podšívkou. Odměnou mu bylo slabé zašustění. „Něco sem dolů zapadlo.“

Za chvílku již vytahoval nález ven. Kus na několikrát složeného osahaného papíru. Rozložil ho na stole a uhladil. Freda mu zvědavě nahlížela přes rameno, a náhle zklamaně vykřikla.

„Je to jen spousta nějakých divných klikyháků.“

„Ale vždyť je to napsané ve svahilštině. To mě podržte — zrovna *svahilsky*!“ zvolal major Wilbraham. „Tou řečí se mluví ve východní Africe, víte!“

„To je ale zvláštní náhoda!“ nadechla se Freda. „Takže to dokážete přecíst?“

„Ano, ovšem. Ale řeknu vám, že je to pořádné překvapení.“ Odnesl si papír k oknu.

„Objevil jste tam něco?“ zeptala se Freda a hlas se jí třásl rozechvěním. Wilbraham si text na papíru dvakrát pozorně přečetl a vrátil se k děvčeti. „Tak to bychom měli,“ pousmál se, „tady máte ten svůj ukrytý poklad, se vším všudy.“

„Cože, tajný poklad? To myslíte vážně? Něco jako zlato — v potopené španělské galeoně — to máte na mysli?“

„Nejspíš nic tak romantického. Ale vyjde to na stejno. Na tomhle papírku je popsáno místo, kde je ukrytá slonovina.“

„Slonovina?“ překvapeně opakovala dívka.

„Ano. Sloní kly, víte. Existuje zákon určující počet slonů, které můžete zastřelit. Někáký lovec se tím zákonem ani v nejmenším nehodlal omezovat. Úřady mu byly na stopě a on tu slonovinu někde ukryl. Je jí ohromující množství — a na tom papírku je naprosto přesně popsáno, jak to místo najít. Safra, asi nám nezbude, než se společně po stopách toho pokladu vydat.“

„Opravdu si myslíte, že je to tak cenné?“

„Vynese vám to docela pěkné jmění.“

„Jak se ale ten papír dostal mezi otcovy věci?“

Wilbraham pokrčil rameny. „Třeba měl ten lovec smrt na jazyku nebo něco na ten způsob. Mohl papír sepsat ve svahilštině, aby se chránil, a předal ho vašemu otci, s nímž se nějak spřátelil. Váš otec tu zprávu nedokázal přecíst, a tak ji nepovažoval za důležitou. Jsou

to samozřejmě jen dohady, ale řekl bych, že nebudu daleko od pravdy.“

Freda vydechla. „To je ale napínavé!“

„Otázka je — co bychom měli s tak cenným dokladem udělat,“ dumal Wilbraham. „Nechat ho tady se mi nelíbí ani trochu. Mohli by se vrátit a znovu to tu prohledat. Asi byste mi ho nesvěřila, vidíte?“

„Ale samozřejmě, že ano. Jenže — nevystavil byste se tak nebezpečí?“ zarazila se.

„Mám pro strach uděláno,“ prohlásil Wilbraham významně. „O mě si nemusíte dělat starosti.“ Složil papír a vložil ho do náprsní tašky. „Směl bych vás přijít zítra navečer navštívit?“ zeptal se. „Do té doby bych vypracoval plán a všechna místa bych si vyhledal na mapě. V kolik hodin se vrátíte z práce?“

„Dostanu se domů asi v půl sedmé.“

„To se báječně hodí. Celé to probereme a potom mi třeba dovolíte, abych vás vzal na večeři. Měli bychom to oslavit. Tak tedy nashledanou zítra v půl sedmé.“

Následující den se major Wilbraham dostavil na vteřinu přesně. Zazvonil na zvonek a ptal se po slečně Cleggové. Dveře mu otevřela služka.

„Slečna Cleggová? Ta ale není doma.“

„Ne?!“ Wilbrahamovi se nechtělo jen tak beze všeho navrhnout, že půjde dál a počká uvnitř. „Tak já se stavím ještě za chvíli,“ řekl.

Procházel se pomalu na protější straně ulice a doufal, že každou chvíli zahlédne Fredu, jak se k němu svým typickým rychlým a lehkým krokem blíží. Minuty ubíhaly. Tři čtvrtě na sedm. Sedm. Čtvrt na osm. Po Fredě ani vidu ani slechu. Začalo se ho zmocňovat nepříjemné tušení. Vrátil se před dům a znovu zazvonil.

„Podívejte,“ vysvětloval, „měl jsem se slečnou Cleggovou v půl sedmé schůzku. Víte jistě, že už není doma, nebo snad — ehm — nenechala nějaký vzkaz?“

„Jste major Wilbraham?“ zeptala se služebná.

„Ano.“

„Tak tu mám pro vás dopis. Doručili ho osobně.“

Milý majore Wilbrahame, přihodilo se něco velice divného. Ted' nemohu víc psát, ale nemohl byste se se mnou setkat ve Whitefriars? Vydejte se tam, prosím, jakmile obdržíte tento lístek.

Vaše Freda Cleggová

Wilbraham svažtil čelo a horečně uvažoval. Bezmyšlenkovitě vytáhl z kapsy dopis adresovaný krejčímu, u nějž šil. „Neměla byste náhodou známku?“ zeptal se služebné.

„Myslím, že vám paní Parkinsová může posloužit.“

Za chvíličku se vrátila se známkou. Major Wilbraham jí zaplatil šilink a vzápětí už kráčel směrem ke stanici podzemní dráhy. Dopis vhodil do schránky, kterou po cestě minul.

Fredin vzkaz mu dělal velké starosti. Co mohlo dívku donutit, aby se bez jeho doprovodu vrátila na místo včerejšího ošklivého zážitku?

Zavrtěl hlavou. Jak mohla udělat takovou hloupost! Objevil se snad Reid? Cožpak se mu mohlo podařit — ať už jakkoli — získat znovu dívčinu důvěru? Co jen ji mohlo přimět odjet do Hampsteadu?

Podíval se na hodinky. Téměř půl osmé. Počítala určitě s tím, že za ní vyrazí v půl sedmé. Ztratil hodinu. Zpoždění bylo příliš velké. Kéž by byla měla tolik rozumu a něco naznačila.

Její vzkaz ho nepřestával mást. Ten rozhodný tón se s povahou Fredy Cleggové ani trochu neslučoval.

Za deset minut osm vcházel do Friars Lané. Stmívalo se. Pozorně se kolem sebe rozhlédl, ale nikdo nebyl v dohledu. Jemně strčil do nepevných vrat, takže se neslyšně zhouply v pantech. Příjezdová cesta k domu byla opuštěná. V domě se nesvítilo. Opatrně našlapoval a neustále se rozhlížel ze strany na stranu. O nějaké překvapení nestál, ani co by se za nehet vešlo.

Náhle se zastavil. Na kratičkou chvíli probleskl skrze jednu z okenic paprsek světla. Dům vypadal opuštěný, ale někdo byl uvnitř.

Wilbraham potichu vklouzl mezi křoviny a obezřetně obcházel budovu k zadnímu vchodu. Konečně našel, co hledal. Jedno z oken v přízemí nebylo zajištěno. Okno, vedoucí zřejmě do komory za kuchyní, vysunul nahoru, posvítíl si baterkou (kterou si zakoupil v jednom krámku cestou sem) do prázdné místnosti a vlezl dovnitř.

Opatrně otevřel dveře komory. Nikde se nic neozývalo. Ještě jednou krátce rozsvítil baterku. Kuchyň byla také prázdná. Odtud vedlo šest schodů ke dveřím, jimiž se zjevně vstupovalo do přední části domu.

Strčil do dveří a zaposlouchal se. Nic. Proklouzl dveřmi do přední vstupní haly. Stále se neozval jediný zvuk. Z haly vedly jedny dveře vpravo a druhé vlevo. Zvolil si dveře po pravé ruce, chvíli poslouchal, potom zmáčkl kliku. Zamčeno nebylo. Otevíral dveře centimetr po centimetru, až mohl vstoupit dovnitř.

Znovu krátce bliknul baterkou. V pokoji nebyla ani stopa po zařízení, byl úplně holý.

Vtom za sebou uslyšel zvuk, prudce se otočil — ale příliš pozdě. Něco ho udeřilo do hlavy a on ztratil vědomí a sesul se na zem...

Kolik času uplynulo, než se probрал z bezvědomí, major Wilbraham netušil. Návrat k životu provázela prudká bolest hlavy. Pokusil se pohnout, ale zjistil, že to nedokáže. Byl svázaný pevnými provazy.

Najednou se zcela probрал. Vybavil se mu tupý úder do hlavy.

Ve slabém světle vycházejícím od plynové lampy vysoko na stěně zjistil, že se ocitl v nevelkém sklepení. Rozhlédl se kolem a srdce se mu zastavilo. Několik kroků od něj ležela Freda svázaná stejně jako on. Oči měla zavřené, ale právě když na ni pln úzkosti upřel pohled, s povzdechem je otevřela. Užasle si ho prohlížela a vzápětí se jí v očích objevila radost z poznání.

„Vy také!“ špitla. „Co se přihodilo?“

„Že jsem vás ale nechal na holičkách,“ omluvně začal Wilbraham. „Takhle vlézt rovnou do pasti! Povězte mi, poslala jste mi vzkaz, abych se tady s vámi setkal?“

Dívka překvapením doširoka otevřela oči. „Já vám? To vy jste ho poslal *mně*.“

„Cože — já jsem vám měl poslat dopis?“

„No, jistě. Dostala jsem ho ještě v kanceláři. Žádal jste mě v něm, abych se s vámi sešla namísto doma tady.“

„Táž metoda u obou,“ zavrčel Wilbraham a vysvětlil jí, jak to doopravdy bylo.

„Teď už to chápu,“ řekla Freda. „Znamená to, že za tím vším —“

„Byla snaha zmocnit se toho dokumentu. Museli nás včera sledovat. Tak přišli také na mě.“

„A — sebrali vám ho?“ chtěla vědět Freda.

„Naneštěstí se o tom nemůžu přesvědčit,“ povzdechl si major a smutně si prohlížel spoutané ruce.

Vzápětí sebou oba leknutím trhli. Zaslechli totiž hlas — slova se zdála přicházet z prázdného prostoru.

„Ano, mám, co jsem hledal, díky vám,“ prohlásil hlas temně. „Všechno je, jak má být. O tom vůbec nemusíte pochybovat.“

Samotný zvuk neviditelného hlasu způsobil, že se oba otřásli.

„To je pan Reid,“ zamumlala Freda.

„Ano, Reid je jedno z mých jmen, milé děvče,“ ozval se znovu hlas. „Ale rozhodně ne jediné. Mám jich v zásobě spoustu. Ted' ale musím bohužel konstatovat, že vy dva jste překazili mé plány — a taková věc nemůže nikomu beztrestně projít. Objevení tohoto domu nelze brát na lehkou váhu. Sice jste o tom policii zatím nic neprozradili, ale kdoví, jestli to neuděláte v budoucnu.“

Velice se obávám, že vám v tomto ohledu nemohu důvěřovat. Vím, slíbíte mi cokoli — ale sliby se jen málokdy dodrží. A musíte chápat, že tenhle dům je pro mě moc užitečný. Dalo by se říct, že je to takové místo očisty. Místo, odkud není návratu. Odtud se lidé vydávají — někam jinam. Nemám radost, ale nezbyvá mi než prohlásit, že i vy se tam právě odebíráte. Je to politováníhodné — leč nezbytné.“

Hlas se na krátký okamžik odmlčel, pak zazněl znovu: „Nikoli, žádné krveprolití. Prolévat krev se mi z duše přičí. Má metoda je mnohem prostší. A vlastně ani není příliš bolestivá, jak jsem vyrozuměl. A nyní se už budu muset poroučet. Užijte si hezký společný večer.“

„Poslouchejte!“ ozval se Wilbraham. „Se mnou si klidně můžete dělat co chcete, ale tahle mladá dáma vůbec za nic nemůže! Nic vám nehrozí, když ji necháte jít.“

Odpovědi se nedočkal.

V témže okamžiku se ozval Fredin vyděšený výkřik. „Voda — pustili vodu!“

Wilbrahamovi se pouta bolestivě zařízla do kůže, jak se zkroutil, aby dokázal sledovat směr jejího pohledu. Z otvoru až vysoko u stropu vtékal dovnitř stálý proud vody.

Freda hystericky vykřikla: „Chystají se nás utopit!“

Wilbrahamovi vystoupil na čele pot. „Ještě nás nedostali,“ prohlásil. „Budeme křičet o pomoc. Určitě nás někdo uslyší. Teď oba najednou.“

Křičeli a volali o pomoc, seč jim hrdla stačila. A nepřestali, dokud zcela neochraptěli.

„Bohužel, je to zbytečné,“ připustil Wilbraham smutně. „Jsme příliš hluboko pod zemí a odhaduju, že dveře jsou utěsněné. Koneckonců, kdyby nás někdo mohl zaslechnout, nepochybuji, že by nám ten lotr dal roubíky.“

„Proboha,“ vykřikla Freda. „A na svědomí to mám celé já. Dostal jste se do té šlamastyky jen kvůli mně.“

„Tím se netrapte, děvenko. Myslím především na vás. Už mě kolikrát pořádně přitlačili ke zdi, a vždycky jsem si dokázal poradit. Neztrácejte odvalu. Dostanu vás odtud, uvidíte. Máme spoustu času. Při průtoku, jakým voda proudí dovnitř, bude trvat celé hodiny, než to pro nás bude vypadat beznadějně.“

„Jste opravdu skvělý!“ ocenila ho Freda. „S někým jako vy jsem se ještě nikdy nesetkala — snad jenom v románech.“

„Ale jděte — stačí na to jít jen se zdravým selským rozumem. Teď se ale musím zbavit těch zatracených pout.“

Po čtvrt hodině úsilí, kdy se major všelijak napínal a kroutil, s úlevou ucítil, že provazy, jimiž měl spoutány ruce, se výrazně uvolnily. Podařilo se mu sklonit hlavu, zvednout zápěstí a zuby dosáhnout na uzly.

Jakmile si uvolnil ruce, byl zbytek jen otázkou času. Celý dosud bolestivě zdřevěnělý a ztuhlý, ale zbavený provazů, se ihned sklonil nad dívčinou. O minutu později už byla volná i ona.

V té době jim voda sahala sotva po kotníky.

„A teď,“ prohlásil rozhodně major, „už se jen musíme dostat odtud.“

Wilbraham pečlivě prohlédl dveře do sklepa, k nimž bylo třeba vystoupat po několika schodech.

„Tohle bude hračka,“ oznámil. „Dveře drží jen silou vůle. Nebudou potřebovat moc a povolí v pantech.“ Opřel se o ně ramenem a zatlačil.

Ozvalo se zapraskání dřeva — pak rána a dveře se vylomily z rámu. Za nimi stoupala vzhůru další část schodiště uzavřená jinými dveřmi, jež se ale od předchozích značně lišily. Už napohled masivní tesařská práce z tvrdého dřeva pobitého železnými pásy.

„Tyhle budou jiný oříšek,“ usoudil Wilbraham. „A heleďme, potkalo nás štěstí! Nejsou zamčené.“

Strčil do dveří, vyhlédl za ně, rozhlédl se kolem sebe a potom pohybem ruky vyzval dívku, aby ho následovala. Vstoupili do chodby za kuchyní a v následujícím okamžiku už stáli pod hvězdným nebem shlížejícím do uličky Friars Lane.

„Panejo!“ Ve Fredině hlase bylo slyšet vzlyknutí. „To ale byl příšerný zážitek!“

„Můj ubohý drahoušku,“ konejšil dívku major a sevřel ji do náruče. „Chovala jste se tak úžasně statečně. Fredo — andílku drahý — mohla byste — vlastně nechtěla byste — víte, miluju vás. Vezmete si mě, Fredo?“

Po patřičně dlouhé odmlce, jež byla pro obě strany nanejvýš uspokojivá, se major Wilbraham krátce zasmál:

„A navíc známe místo, kde je uložena slonovina, jenom my dva.“

„Ale vždyť vám ten papír vzali!“

Major se uchechtl ještě jednou. „Jenomže právě to se jim nepodařilo! Víte, napsal jsem falešnou kopii, a než jsem jel na setkání s vámi, dal jsem originál do obálky a dopis poslal krejčímu, u kterého šiju. Dostali jen imitaci — a já jim přeju, aby si s ní užili hodně radosti! Víte, co uděláme, moje milá! Svatební cestu strávíme ve východní Africe a ten úkryt vypátráme.“

III.

Pan Parker Pyne vyšel z kanceláře a vystoupal po schodech do horního patra. Zde v podkrovní místnosti seděla paní Oliverová, autorka brilantních románů, jež nyní patřila k týmu pana Pynea.

Pan Parker Pyne zlehka zatřukal na dveře a vstoupil. Paní Oliverová byla usazená za stolem, na němž stál psací stroj, povalovalo se několik zápisníků a vůbec zde vládl všeobecný nepořádek dotvořený volně poházenými listy rukopisů a velkým sáčkem jablek.

„Ten příběh stál opravdu za to, paní Oliverová,“ podotkl pan Pyne pochvalně.

„Dopadlo to dobře?“ zajímala se paní Oliverová. „To ráda slyším.“

„Ta záležitost s vodou ve sklepech,“ pokračoval pan Parker Pyne, „by se možná při příští příležitosti mohla pojmut tak nějak originálněji — nezdá se vám?“ Vyslovil ten návrh patřičně nesměle.

Paní Oliverová zavrtěla hlavou a z pytlíku vytáhla jablko. „Myslím, že nemáte pravdu, pane Pyne. Víte, lidé jsou zvyklí o takových případech číst. Stoupající voda ve sklepech, jedovatý plyn a všechny podobné věci. Jakmile někdo *de facto* předpokládá, že se to může stát, pak, přihodí-li se mu to ve skutečnosti, dodává to celé věci obzvláštní náboj. Veřejnost je konzervativní, pane Pyne. Lidé si libují v omšelých tricích.“

„No, jak myslíte, vy byste to měla vědět nejlíp,“ připustil pan Parker Pyne nezapomínaje na to, že mluví s autorkou šestačtyřiceti úspěšných románů, jež se všechny staly nejprodávanějšími tituly jak v Anglii, tak v Americe, a existovaly jejich překlady do francouzštiny, němčiny, italštiny, maďarštiny, finštiny, japonštiny, a dokonce i etiopštiny. „Jak vyšly výdaje?“

Paní Oliverová si k sobě přitáhla arch papíru. „Celkem vzato byly velice skrovné. Dva černoši, Percy a Jerry, si řekli opravdu málo. Mladý Lorrimer, ten herec, byl ochoten sehrát úlohu pana Reida za pět guinejí. Promluva ve sklepech se samozřejmě přehrávala z fonografu.“

„S tím domem ve Friars Lane jsem udělal opravdové terno,“ pochvaloval si pan Pyne. „Koupil jsem Whitefriars za babku, a přitom už se tam odehrálo jedenáct napínavých dramát.“

„Abych nezapomněla,“ dodala paní Oliverová. „Ještě plat John-nyho. Pět šilinků.“

„Johnnyho?“

„Ano. Toho chlapce, který naléval vodu z konví otvorem ve zdi.“

„Jistě, na toho jsem zapomněl. Mimochodem, paní Oliverová, jak jste přišla k té znalosti svahilštiny?“

„Ale já svahilsky neumím.“

„Aha. Tak to jste nejspíš požádala někoho v Britském muzeu, vidíte?“

„Ale kdepak. V informačním středisku Delfridge.“

„Není nad zdroje moderního obchodu!“ zamumlal nezřetelně pan Pyne.

„Jediná věc, která mě trápí,“ povzdechla si paní Oliverová, „je, že ti dva mladí lidé žádný úkryt nenajdou, až na to místo dorazí.“

„Nemůžete mít všechno na světě,“ poznamenal pan Parker Pyne.

„O svatební cestu ale nepřijdou.“

Paní Wilbrahamová seděla v lehátku. Její manžel právě psal nějaký dopis. „Jaké je dnes datum, Fredo?“

„Šestnáctého.“

„Šestnáctého. Panenko skákává!“

„Co se stalo, drahoušku?“

„Ale nic. Jen jsem si právě vzpomněl na chláпка jménem Jones.“

Přestože je člověk šťastně ženatý, jsou věci, o kterých se zkrátka nemluví.

„Zatracená práce,“ pomyslel si major Wilbraham. „Měl jsem se tam stavit a ty peníze si vyžádat zpátky.“ Jenže po chvíli, neboť byl mužem spravedlivým, začal uvažovat o celé věci i z druhé strany. „Koneckonců jsem to byl já, kdo dohodu porušil. Kdybych se dostal až k tomu Jonesovi, nejspíš by se určitě něco přihodilo. A vůbec, jak to tak vypadá, kdybych nešel na schůzku s Jonesem, neuslyšel bych Fredu volat o pomoc a nikdy bychom se nesetkali. Takže se nedá vyloučit, že jim těch mých padesát liber tak nějak nepřímo přece jen patří!“

Hlavou paní Wilbrahamové rovněž táhly nejrůznější myšlenky. „To jsem se ale zachovala jako trdlo, když jsem uvěřila inzerátu a zaplatila těm lidem tři guineje. Samozřejmě, že se nikdo nenamáhal

něco podniknout, a taky se nikdy nic kloudného nestalo. Kdybych byla věděla, co mě čeká — nejdřív pan Reid a potom ten podivuhodný a romantický příběh našeho seznámení s Charliem. Vždyť když si pomyslím, že nebýt naprosto čiré náhody, *byla bych ho snad nikdy nepoznala!*“

Obrátila se k manželovi a obdivně se na něj usmála.

Případ dámy v tísní

I.

Bzučák na psacím stole pana Parkera Pynea se diskrétně rozezvučel. „Ano?“ otázal se rozložitý muž.

„Přišla za vámi nějaká mladá dáma,“ oznámila mu sekretářka. „A nemá sjednanou schůzku.“

„Můžete ji poslat dál, slečno Lemonová.“ Za chvíli už podával návštěvnici ruku. „Dobrý den,“ pozdravil ji. „Posaďte se u nás.“

Děvče se posadilo a nespouštělo z pana Pynea oči. Hezká, poměrně mladá dívka. Vlasy měla tmavé a vlnité s řadou kadeří na šíji. Krásné oblečení doplňovala bílá háčkovaná čapka, síťované punčochy a tenké střevíčky. Viditelně byla nervózní.

„Jste pan Parker Pyne?“ zeptala se.

„Jsem.“

„Ten, co inzeruje v novinách?“

„Právě ten.“

„Tvrdíte, že nejsou-li lidé — necítí-li se šťastní — mají se obrátit na vás.“

„Ano.“

Chvilí přemýšlela, než se odhodlala pokračovat. „Poslyšte, jsem nesmírně nešťastná. Myslela jsem, že se tu zastavím, jen abych se — zkrátka, že se přesvědčím.“

Pan Pyne vyčkával. Cítil, že pokračování bude brzo následovat.

„Ocitla — dostala jsem se do strašných nesnází.“ Nervózně zaklesla ruce jednu do druhé.

„To je patrné,“ poznamenal pan Parker Pyne. „Myslíte, že byste se mi s tím mohla světit?“

Zdalo se, že to je právě bod, v němž si dívka rozhodně nebyla jistá. Upřeně se zadívala na pana Pynea a z jejího pohledu se dalo vyčíst zoufalé odhodlání. Náhle spustila o překot.

„Ano, povím vám to. Právě jsem se rozhodla. Ty obavy už mě málem připravily o rozum. Nevěděla jsem, co mám dělat, ani za kým jít. A pak mi padl do oka váš inzerát. Myslela jsem si, že je to nejspíš jen podfuk, ale nemohla jsem ho vyhnat z hlavy. Znělo to povzbudi-

vě, konejšivě. Ale pak jsem si řekla — no, co se může stát, když se přesvědčím na *vlastní oči*. Vždycky se přece mohu nějak vymluvit a zase zmizet, kdybych se ne — tedy kdyby se mi to nezdálo —“

„Přesně tak, přesně tak,“ povzbuzoval ji pan Pyne.

„Víte,“ pokračovala dívka, „svěřit se můžete jen někomu, komu *důvěřujete*.“

„A vy se domníváte, že si zasloužím vaši důvěru?“ zeptal se s úsměvem.

„Je to divné,“ řekla dívka, aniž by si zřejmě uvědomovala, jak nezdvořile to zní, „ale ten pocit mám. A to o vás vůbec nic nevím! Přesto vím *jistě*, že vám důvěřovat mohu.“

„Dovolte, abych vás ujistil,“ prohlásil pan Pyne poněkud obřadně, „že vaše důvěra nebude zneužita.“

„Potom vám tedy,“ usoudilo děvče po odmlce, „všechno vypovím. Jmenuji se Daphne Saint Johnová.“

„To rád slyším, slečno Saint Johnová.“

„Paní. Jsem — provdaná.“

„Ale ovšem!“ zamumlal pan Pyne, rozladěný, že si nepovšiml platinového kroužku na prsteníčku dívčiny levé ruky. „Měl jsem si všimnout.“

„Kdybych vdaná nebyla,“ pokračovala dívka, „tolik by mi to nevadilo. Chci říct, že by na tom tolik nezáleželo. Ale když pomyslím na Geralda — to je ten pravý důvod — s ním jsou spojeny všechny mé potíže!“

Zalovila v kabelce, vyndala z ní nějaký předmět a tak prudce ho položila na stůl, až se ta třpytivá a zářivá věc odkutálela před pana Parkera Pynea.

Ukázalo se, že je to platinový prsten s jediným velkým diamantem.

Pan Pyne ho zvedl, odnesl šperk k oknu, vyzkoušel pravost kamene na okenní tabuli, pak si na oko nasadil klenotnickou lupu a bedlivě ho zkoumal.

„Nesmírně čistý diamant,“ poznamenal, když se vrátil zase ke stolu, „odhadl bych jeho hodnotu alespoň na dva tisíce liber.“

„Ano. A je kradený! Ukradla jsem ho! Ale teď nevím, co mám dělat.“

„Neříkejte!“ zvolal pan Pyne. „To zní velice zajímavě.“

Jeho klientka se zhroutila a rozvzlykala se do kapesníčku naprosto nepostačujících rozměrů.

„No tak, no tak,“ tišil ji pan Pyne. „Všechno dáme zase do pořádku.“

Dívka si osušila oči a popotáhla. „Opravdu?“ ujišťovala se. „Skutečně si to myslíte?“

„Ale samozřejmě. Jen mi teď všechno povězte pěkně od začátku.“

„Zkrátka to začalo tím, že jsem neměla vůbec žádné peníze. Víte, jsem opravdu hrozně výstřední. A Gerald se kvůli tomu tak zlobí! Za Geralda jsem vdaná. Je mnohem starší než já a má velice — vyhraněné názory. Myslí si, že dostat se do dluhů je příšerná nectnost. Takže jsem se mu s tím neodvážila svěřit. S několika přáteli jsem si zajela do Francie zahrát si v Le Touquet a řekla jsem si, že zkusím štěstí při bakaratu a pomohu si tak zase k penězům. Zpočátku jsem opravdu vyhrávala. Pak jsem ale prohrála, jenže mi připadlo, že musím hrát dál. To jsem taky udělala a — a potom —“

„Ano, rozumím,“ řekl pan Parker Pyne. „Nemusíte zacházet do detailů. Ocitla jste se v ještě horších potížích než kdy předtím. Tak nějak to bylo, vidíte?“

Daphne Saint Johnová přitakala. „A pak už jsem to prostě Geraldovi nemohla říct. On hazardní hry nenávidí. Nedovedete si představit, v jak prekérní situaci jsem se ocitla. Potom jsme odjeli na návštěvu k Dortheimerovým, kteří mají sídlo poblíž Cobhamu. On je pochopitelně neobyčejně bohatý. Vzal si Naomi, s níž jsem chodila do školy. Je moc hezká a mám ji ráda. V době, kdy jsme tam byli, se tady u toho prstenu uvolnilo uchycení kamene. To ráno, kdy jsme odjížděli, mě požádala, abych vzala šperk do města a nechala ho u jejího klenotníka v Bond Street.“ Odmlčela se.

„Teď se dostáváme k té obtížné části,“ pomáhal jí pan Pyne. „Pokračujte, paní Saint Johnová.“

„Nikdy to nikomu nepovíte, že ne?“ prosebně se dožadovala dívka.

„Důvěrná sdělení klientů jsou mi svatá. A vůbec, paní Saint Johnová, už jste mi prozradila tolik, že bych klidně mohl celý příběh dokončit sám.“

„To je pravda. Tak dobře. Ale hrozně nerada o tom mluvím — zní to tak ohavně. Šla jsem do Bond Street. Je tam ještě další klenotnictví — Viro. A ti dělají kopie šperků. Z ničeho nic jsem ztratila hlavu. Vzala jsem prsten k nim a požádala jsem je, aby pořídili přesnou kopii. Vymyslela jsem si, že jedu do zahraničí a nechci si brát s sebou pravý prsten. Připadalo mi, že to berou jako něco naprosto přirozeného.“

Takže jsem získala repliku se skleněným drahokamem — byla tak vynikající, že byste ji od originálu nerozeznal — a tu jsem poslala doporučené lady Dortheimerové. Měla jsem krabičku se jménem klenotníka, což se mi hodilo, a stačilo už jen, abych vytvořila odborně zabalený balíček. A potom — pak jsem — ten prsten s pravým diamantem zastavila.“ Zakryla si tvář rukama. „Jak jsem to mohla udělat? Co mě to jen *napadlo*! Stala se ze mě přízemní, odporná zlodějka se vším všudy.“

Pan Parker Pyne si odkašlal. „Mám pocit, že jste ještě neskončila,“ poznamenal.

„Ne, tím to nekončí. Abyste dobře rozuměl, celé se to přihodilo před šesti týdny. Zaplatila jsem dluhy, co jsem nadělala, a všechno jsem dala do pořádku, ale samozřejmě jsem se celou dobu cítila příšerně. Pak se stalo, že jeden můj starý bratranec zemřel a já přišla k nějakému jmění. První, co jsem udělala, bylo, že jsem vyplatila ten nešťastný prsten. Až potud by to nebylo tak zlé. Ostatně ten šperk tady je. Jenže se stalo něco, co celou situaci nesmírně ztížilo.“

„A to?“

„My jsme se s Dortheimerovými pohádali. Bylo to kvůli nějakým akciím. Sir Reuben totiž přesvědčil Geralda, aby je nakoupil, on na nich hrozně prodělal a pověděl siru Reubenovi, co si o něm myslí — teď je to všechno tak hrozně komplikované! Víte, po tom všem ten prsten nemůžu jen tak beze všeho vrátit.“

„Nemohla byste ho tedy poslat lady Dortheimerové anonymně?“

„Tím by se celá věc prozradila. Prohlédla by si vlastní prsten, zjistila by, že je falešný, a ihned by uhodla, co jsem provedla.“

„Mluvila jste o ní jako o přítelkyni. Co kdybyste jí prozradila celou pravdu — zkrátka se jí vydala na milost?“

Paní Saint Johnová zavrtěla hlavou. „Takové přítelkyně zase nejsme. Kde jde o peníze nebo šperky, je Naomi tvrdá jako křemen. Snad by mne nemohla žalovat, kdybych jí prsten vrátila, ale mohla by roznést po všech známých, co jsem provedla, a to by mě zničilo. Gerald by se to dozvěděl a nikdy by mi to neodpustil. Ach, jak je to všechno hrozné!“ Znovu se dala do pláče. „Pořád to probírám v hlavě kolem dokola, ale nemůžu přijít na nic, jak bych se měla zachovat! Propána, pane Pyne, nemohl byste udělat něco vy?“ —

„Hned několik věcí,“ prohlásil pan Parker Pyne.

„Můžete? Opravdu?“

„Ale jistě. Navrhl jsem ten nejjednodušší způsob, protože ze své dlouhé zkušenosti vím, že je vždycky také nejlepší. Člověk se tím vyhne nežádoucím komplikacím. Přesto považuji vaše námítky za podstatné. V současné době o té politováníhodné události nikdo kromě vás neví?“

„Až teď vy,“ připomněla paní Saint Johnová.

„Já se do toho nepočítám. Řekněme tedy, že v tuto chvíli není vaše tajemství nijak ohroženo. Je třeba udělat jediné, prsteny nějakým způsobem vyměnit, aby to nevzbudilo podezření.“

„To je přesně ono,“ souhlasila dychtivě dívka.

„S tím by neměly být potíže. Zabere jen trochu času, abychom zvážili nejlepší způsob —“

Přerušila ho. „Jenže my čas nemáme! Právě to mě dohání takřka k šílenství. Hodlá si ten prsten nechat nově osadit.“

„Jak to víte?“

„Pouhou náhodou. Onehdy jsem obědvala s jednou ženou a obdivovala jsem prsten, který měla na ruce — s velkým smaragdem. Pověděla mi, že je to nejnovější móda — a že Naomi Dortheimerová si chce dát svůj diamantový prsten také takto nově osadit.“

„Což znamená, že je třeba jednat rychle,“ zhodnotil zamyšleně situaci pan Pyne. „Musíme získat přístup do domu — a bude-li to možné, tak nikoli nějakým nedůstojným způsobem. Služebnictvo má jen zřídkakdy příležitost přijít do styku s cennostmi. Nenapadá vás samotnou něco, paní Saint Johnová?“

„Tedy, Naomi bude ve středu pořádat velkou oslavu. A ta přítelkyně, o níž jsem se už zmínila, tvrdila, že shání nějaké účinkující, kteří by tam měli tančit. Nevím, jestli si už něco dojednala...“

„Myslím, že se to zvládnout dá,“ přerušil ji pan Parker Pyne. „Je-li už vystoupení dojednáno, přijde to draž, toť vše. Ještě jednu věc, nevíte náhodou, kde se u nich v domě nachází hlavní vypínač elektrického proudu?“

„Čirou náhodou jsem se tohle *dozvěděla*, protože jednou pozdě v noci, když už všechno služebnictvo odešlo spát, vypadly pojistky. Je to krabice vzadu ve vstupní hale — a nachází se v malé skříni ve zdi.

Na žádost pana Parkera Pynea mu nakreslila plánek.

„Takže nyní,“ prohlásil pan Parker Pyne, „bude už všechno v pořádku a vy se tím nemusíte dál trápit, paní Saint Johnová. A co prsten? Mám si ho vzít nyní, nebo si ho raději ponecháte až do středy?“

„Snad bych si ho raději měla ještě nechat u sebe.“

„Teď už žádné další starosti, nezapomeňte,“ nabádal ji pan Parker Pyne.

„A váš — honorář?“ zeptala se bojácně.

„V této chvíli můžeme záležitost odložit na později a ve středu vám dám vědět, jaké výdaje byly nezbytné. Nemějte obavy, žádná horentní částka to nebude.“

Doprovodil ji ke dveřím, potom stiskl bzučák na psacím stole.

„Pošlete mi sem Claudea a Madeleine.“

Claude Luttrell byl jedním z nejpohlednějších tvorů mezi lvy salonů, které bylo možno v Anglii potkat, a Madeleine de Sara patřila k těm nejsvůdnějším krasavicím, které neměly obvykle nejmenší potíže od mužů získat to, co chtěly.

Pan Parker Pyne je s uspokojením přejel pohledem. „Děti moje,“ oslovil je, „mám pro vás práci. Přeměníte se ve slavné exhibiční tanečnický s mezinárodní reputací. Tomu, co vám teď řeknu, věnuj co největší pozornost, Claude, a dej pozor, ať to provedeš správně...“

II.

Lady Dortheimerová byla s organizací nadcházejícího bálu na-prosto spokojena. Zkontrolovala květinovou výzdobu a schválila ji, vydala několik posledních pokynů majordomovi a manželovi sdělila, že prozatím všechno probíhá, jak má.

S mírným zklamáním přijala zprávu, že Michael a Juanita, tanečníci z klubu Red Admirál, nemohli na poslední chvíli splnit podmínky smlouvy kvůli vymknutému kotníku Juanity, ale místo toho jim byli doporučeni dva noví tanečníci, kteří při nedávném vystoupení v Paříži vzbudili doslova senzací (tak alespoň znělo jejich telefonické doporučení).

Tanečníci dorazili podle dojednání a lady Dortheimerová je schválila jako vhodné. Večer probíhal skvostně. Vystoupení Julese a Sanchie bylo bezesporu senzační. Divoký tanec Španělská revoluce. Potom poněkud extravagantní tanec nazvaný Sen bez skrupulí. A na závěr skvělá přehlídka moderních společenských tanců.

Když proběhlo předtančení, započal normální taneční večer. Pohledný Jules požádal lady Dortheimerovou o tanec. Sál se doslova vznášeli. Naomi Dortheimerová ještě nikdy netančila s tak skvělým partnerem.

Sir Reuben pátral po svůdné Sanchii — leč marně. V tanečním sále ji nemohl nalézt.

Po pravdě řečeno se nacházela venku v opuštěné vstupní hale, nedaleko malé skříně ve zdi, s očima upřenýma na drobné náramkové hodinky vypracované jako šperk.

„Vy nejste Angličanka — nemůžete být Angličanka — když takto tančíte,“ šeptal Jules do ucha lady Dortheimerové. „Jste jako víla, jako vánek. *Druška petrovka navaruči.*“

„Jaký je to jazyk?“

„Ruština,“ vymýšlel si Jules. „Rusky jsem se odvážil říci vám to, k čemu bych se v angličtině neodhodlal.“

Lady Dortheimerová zavřela oči. Jules ji přitiskl k sobě pevněji.

Náhle zhasla světla. V nastalé tmě se Jules shýbl a políbil ruku ležící mu na rameni. Když ji váhavě chtěla odtáhnout, zachytil ji a zvedl ji opět ke rtům. Nějak se stalo, že prsten lady Dortheimerové sklouzl z prstu do jeho ruky.

Naomi Dortheimerové to připadalo jako vteřinka, než se světla opět rozsvítila. Jules se na ni usmíval.

„Váš prsten,“ pravil. „Sesmekl se vám. Dovolíte?“ Nasadil jí ho opět na prst. Jeho pohled byl neskonale výmluvný, zatímco jí ho navlékal...

Sir Reuben mezitím vedl řeč týkající se hlavního vypínače. „Řekl bych, že ten vtipálek, co to provedl, to nemá v hlavě v pořádku.“

V lady Dortheimerové jeho slova nevzbuzovala sebemenší zájem. Těch několik minut tmy bylo pro ni velmi příjemných.

III.

Ve čtvrtek dopoledne, když pan Parker Pyne dorazil do kanceláře, zjistil, že paní Saint Johnová už na něj čeká.

„Uved'te ji dál,“ přikázal pan Pyne.

„Máte pro mě něco?“ Nedokázala skrýt nedočkavost.

„Jste celá pobledlá,“ pravil jí pan Pyne vyčítavým tónem.

Potřásla hlavou. „Včera v noci jsem nemohla spát. Neustále jsem se dohadovala...“

„Takže tady máte stručný seznam výdajů. Ceny jízdenek, převleky a padesát liber Michaelovi a Juanitě. Celkem šedesát pět liber a sedmnáct šilinků.“

„Ano, jistě! Ale co minulý večer — povedlo se to? Došlo k něčemu?“

Pan Parker Pyne se na ni překvapeně podíval. „Drahá dámo, přirozeně, že je vše v pořádku. Bral jsem jako samozřejmost, že jste to tak pochopila.“

„To se mi ulevilo! Měla jsem strach, že nebudete...“

Pan Parker Pyne vyčítavě zavrtěl hlavou. „Neúspěch je slovo, které v této kanceláři nemá místo. Jestliže se domnívám, že úspěch není zaručen, odmítnu případ převzít. Pokud ovšem nějaký případ vezmu, pak můžete předem předpokládat, že budeme úspěšní.“

„Skutečně dostala prsten zpět a nic netuší?“

„Nevzbudilo to ani stín podezření. Celou operaci se podařilo provést naprosto nenápadně.“

Daphne Saint Johnová si povzdechla. „Ani nevíte, jaký kámen mi spadl ze srdce. Co jste to říkal o výdajích?“

„Šedesát pět liber a sedmnáct šilinků.“

Paní Saint Johnová otevřela svou kabelku a odpočítala peníze. Pan Parker Pyne jí poděkoval a vypsál stvrzenku.

„Ale váš honorář?“ zamumlala Daphne. „Toto pokrývá pouze výdaje.“

„V tomto případě mi honorář nenáleží.“

„Ale pane Pyne! S tím bych *opravdu* nemohla souhlasit!“

„Milá mladá dámo, trvám na tom. Nedotknu se jediné mince či bankovky. Bylo by to proti všem mým zásadám. Zde máte stvrzenku. A nyní —“

S úsměvem šťastného kouzelníka po úspěšně provedeném triku vytáhl z kapsy malou krabičku a posunul ji přes stůl. Daphne ji otevřela. Uvnitř ležel na pohled stejný diamantový prsten.

„Ty jeden tyrane!“ oslovila paní Saint Johnová s úšklebkem prsten. „Jak jen tě nenávidím. Mám sto chutí vyhodit tě z okna.“

„To bych nedělal,“ varoval ji pan Pyne. „Lidi by to mohlo dost překvapit.“

„Jste si opravdu jistý, že to není ten pravý?“ zeptala se Daphne.

„Ne, ne! Ten, který jste mi ukázala onehdy, je bezpečně na prstě lady Dorthimerové.“

„Tak potom je všechno, jak má být.“ Daphne povstala se šťastným pousmáním.

„Zvláštní, že jste se mě na to zeptala,“ poznamenal Parker Pyne. „Samozřejmě jsem počítal s tím, že nešika Claude není právě nejmazanější. Mohl to také velice snadno celé zmotat. Abych měl tedy jistotu, požádal jsem dnes ráno jednoho odborníka, aby se na tu věcičku podíval.“

Paní Saint Johnová se opět poněkud rychle posadila. „Ach! A jaký byl jeho názor?“

„Že to je mimořádně dobrá imitace,“ sděloval Parker Pyne celý rozzářený. „Prý prvotřídní práce. Takže vám to konečně přinese do duše klid, že ano?“

Paní Saint Johnová se chystala něco říct, pak se zarazila a s široce otevřenýma očima zírala na pana Parkera Pynea.

Ten se opět posadil k psacímu stolu a shovívavě se na ni zahleděl. „Kočka vytahující horké kaštiny z ohně,“ pronesl zasněně. „To

není nejpříjemnější role. Rozhodně nepatří k těm, které bych přál svým lidem. Promiňte. Říkala jste něco?“

„Já — ne, nic.“

„To bychom tedy měli. A teď mám v úmyslu vyprávět vám krátký příběh, paní Saint Johnová. Pojednává o jedné mladé dámě. Myslím, že je to blondýnka a není provdaná. Také se nejmenuje Saint Johnová. Ani její křestní jméno není Daphne. Všechno je jinak, jmenuje se Ernestine Richardsová a donedávna pracovala jako sekretářka lady Dortheimerové.

Ale k věci. Jednoho dne se na prstenu lady Dortheimerové uvolnilo uchycení diamantu a slečna Richardsová ho zavezla do města k opravě. Zde je nápadná shoda s vaším příběhem, není-liž pravda? Týž nápad, jaký jste měla vy, se zrodil i v hlavě slečny Richardsové. Nechala vyrobit přesnou kopii prstenu. Jenomže se jednalo o prozíravou mladou dámu. Dokázala si totiž představit okamžik, až by lady Dortheimerová odhalila záměnu. A kdyby k tomu došlo, upamatovala by se, kdo odnesl prsten do města, a začala by slečnu Richardsovou okamžitě podezírat.

Co se tedy vlastně odehrálo? Nejprve, jak si představuji, slečna Richardsová investovala do proměny vzhledu — La Merveilleuse číslo sedm s pěšinkou po straně, to je myslím správné označení toho extravagantního účesu“ — očima jakoby náhodou zabloudil na zvláště kadeře své klientky — „odstín do tmavohnědá. Pak zašla za mnou. Ukázala mi prsten, dovolila mi, abych se přesvědčil, že je pravý, čímž měla v úmyslu rozptýlit jakékoli mé podezření. Když byla tato záležitost vyřízená a celý plán záměny stanovený, zanesla mladá dáma prsten ke klenotníkovi, který ho po opravě v pravý čas vrátil lady Dortheimerové.

Včera večer ten druhý prsten, tedy ten falešný, byl na poslední chvíli spěšně předán na nádraží Waterloo. Slečna Richardsová zcela oprávněně předpokládala, že pan Luttrell nejspíš nebude znalcem diamantů. Avšak jen pro klid duše, abych se ujistil, že je vše, jak má být, jsem zařídil, aby stejným vlakem rovněž cestoval jeden z mých přátel, který obchoduje s diamanty. Podíval se na prsten a hned vzápětí se vyjádřil zhruba těmito slovy: ‚Totó není pravý diamant, je to vynikající skleněná replika‘.

Jistě chápete, kam tím mířím, paní Saint Johnová, vidíte? Až by lady Dortheimerová odhalila ztrátu, na co by si vzpomněla? Na okouzujícího mladého tanečníka, který jí stáhl prsten z ruky, když zhasla světla! Začala by se vyptávat a zjistila by, že taneční pár, který si původně pozvala na ples, kdosi podplatil, aby vystoupení přenechali někomu jinému. Veškeré stopy by pak nutně vedly do mé kanceláře. A nějaká báchorka o jakési paní Saint Johnové by vyzněla jako dokonale chabá výmluva. Lady Dortheimerová nikdy žádnou paní Saint Johnovou neznala. Celé by to vypadalo jako chatrný výmysl.

Chápete, že jsem to nemohl dopustit, vidíte? Můj přítel Claude tedy nahradil prsten, jenž stáhl z prstu lady Dortheimerové, *týmž prstenem*.“ Úsměv pana Parkera Pynea již ztratil dosavadní shovívavost.

„Pochopila jste, proč jsem od vás nemohl přijmout honorář? Zaručuji se, že činím klienty šťastnými. Vás jsem zcela zjevně šťastnou neudělal. Už chci dodat jen jednu jedinou věc. Jste mladá, a nejspíš je to váš první pokus toho druhu. Já naopak jsem ve srovnání s vámi poměrně letitý a mám za sebou dlouhou zkušenost v sestavování a zpracovávání nejrůznějších statistik. Na základě této zkušenosti vás mohu ujistit, že v osmdesáti sedmi procentech případů se nepoctivost nevyplácí. V sedmaosmdesáti procentech! Zamyslete se nad tím!“

Falešná paní Saint Johnová prudce vstala. „Vy starý slizký hrubiáne!“ vyjela na něj. „Takhle mě vodit za nos! Donutit mě, abych zaplatila výdaje! A celou tu dobu —“ Až se svým překotným výlevem zajíkla a vzápětí vyrazila směrem ke dveřím.

„Váš prsten,“ připomněl jí pan Parker Pyne a podával jí ho na dlani napřážené ruky.

Popadla šperk, přelétla ho pohledem a mrštila jím otevřeným oknem ven.

Dveře se s bouchnutím zavřely a falešná paní Saint Johnová byla ta tam.

Pan Parker Pyne se se zájmem podíval z okna. „Přesně jak jsem si myslel,“ poznamenal. „Vyvolalo to pořádný rozruch. Ten chlapík, co prodává ta nešťastně vyhlížející plyšová psiska, neví, co si s prstenem počít.“

Případ rozladěného manžela

I.

Za jeden z největších kladů pana Parkera Pynea lze nepochybně označit jeho vstřícné chování. Takové zacházení vzbuzovalo v klientech potřebu se svěřovat. Zároveň byl pan Pyne dobře obeznámen s jistým druhem ochromení, jež se lidí zmocňovalo, jakmile vkročili do jeho kanceláře. Úkolem pana Pynea bylo uhrabat jim cestičku k potřebnému odhalení jejich problémů.

Toho konkrétního dopoledne seděl tváří v tvář novému klientovi, jakémusi Reginaldu Wadeovi. Pan Parker Pyne došel okamžitě k závěru, že jeho návštěvník není typ příliš výmluvného člověka. Pro někoho takového je obtížné vyjádřit slovy cokoli, co je spojeno s emocemi.

Pan Wade byl vysoký ramenatý chlapík s mírným, příjemným pohledem modrých očí a s pletí pěkně opálenou dohněda. Seděl před panem Pynem, hleděl na něj s příslovečnou dojímavostí němé tváře a bezmyšlenkovitě se přitom popotahoval za malý knírek.

„Viděl jsem váš inzerát, víte,“ vyrazil ze sebe. „Myslel jsem, že bych se taky mohl stavit. Prapodivný způsob živobytí, ale člověk nikdy neví, co vy na to?“

Panu Pyneovi se podařilo vyložit si tajemně znějící výrok správně. „Když věci nabudou špatný směr, člověk je ochoten riskovat,“ pokusil se napovědět.

„Moje řeč, naprosto přesně. Jsem ochoten to risknout — ať je to, co chce. Jde to se mnou z kopce, pane Pyne. Nevím, co s tím mám dělat. Je to těžké, víte, zatraceně těžké.“

„Tak tohle,“ podotkl pan Pyne, „je zase pro mě hračka. Já se totiž vyznám v tom, *jak na to*. Specializuju se na všechny možné nesnáze, které mohou lidi potkat.“

„Řekl bych — že je to trochu přehnané tvrzení, tohleto.“

„Věřte, že není. Lidské potíže se dají snadno roztřídit do několika hlavních skupin. Jedním je špatné zdraví. Dalším je nuda. Pak přicházejí na řadu ženy, které mají problémy se svými manžely. A naopak manželé,“ — odmlčel se — „kteří mají trápení s manželkami.“

„Tak to jste se strefil. Trefil jste rovnou do černého.“

„Povídejte,“ vyzval ho pan Pyne.

„Není moc o čem povídat. Moje žena po mně chce, abych jí povolil rozvod, aby se mohla provdat za někoho jiného.“

„V dnešní době je to velice běžné. Ale jak si domýšlím, vy s manželkou v této záležitosti nejste zajedno?“

„Mám ji rád,“ vyjádřil se pan Wade jednoduše. „Víte — no, mám ji zkrátka rád.“

Prosté a poněkud odevzdané vyznání. Kdyby však pan Wade prohlásil: ‚Zbožňuju ji. Uctívám zem, po které chodí. Rozkrájel bych se kvůli ní na kousíčky,‘ panu Parkeru Pyneovi by to nemohlo prozradit víc.

„Jenže mi to není nic platné, víte,“ pokračoval pan Wade, „nic s tím nenadělám. Chci říct, že chlap je úplně bezmocný, když žena dá přednost jinému — věřte mi, člověku nezbývá nic jiného, než hrát s ní. Ustoupit stranou a nechat ji dělat, co chce.“

„A její návrh zní, že ona se rozvede s vámi?“

„Samozřejmě. Nemohl bych ji nechat vláčet po rozvodových soudech.“

Pan Pyne se na něj zamyšleně zadíval. „Ale přicházíte za mnou? Proč?“

Muž se zahanbeně zasmál. „Já nevím. Víte, moc vtipné kaše jsem nepojedl. Nedokážu na nic kloudného přijít. Měl jsem za to, že vy byste třeba mohl — zkrátka něco vymyslet. Víte, mám na to šest měsíců. S tím souhlasila. Když i po půl roce nezmění názor — potom jí prostě půjdu z cesty. Myslel jsem, že byste mi mohl poradit, jak na to. Věci se teď mají tak, že ať udělám, co udělám, jen ji tím ještě víc podráždím.“

Víte, pane Pyne, ono se to má se mnou takhle: chytrosti jsem dvakrát nepobral, rád si tu a tam zahraju kulečník, zajdu si zahrát devět jamek v golfu a nějaký ten set v tenise. Muzika mi nic neříká, natož kumšt, o těchhle věcech nemám páru. Zato žena má chytrou hlavu. Vyzná se v obrazech, miluje operu a ráda chodí na koncerty. Není divu, že se se mnou nudí. Ten druhý mužský — takové individuum s dlouhými vlasy — má všechny tyhle věci v malíku. A taky o nich dokáže mluvit. To já nesvedu. Svým způsobem dokážu pocho-

pit, že chytrá, krásná ženská začne mít po krk takového trouby, jako jsem já.“

Pan Parker Pyne si hlasitě povzdechl. „Jste ženatý — jak je to dlouho? Už devět let? Předpokládám, že jste tento postoj zaujal od samého počátku. Chyba, můj drahý pane, naprosto katastrofální omyl! Nikdy nezaujímejte vůči ženě omluvný postoj. Bude vás vnímat podle toho, jak se hodnotíte vy sám — a nic jiného si nezasloužíte. Měl jste si pěkně užívat slávy svého sportovního talentu. Když už jste musel mluvit o umění a o hudbě, měl jste o nich mluvit jenom jako ‚o všech těch zbytečnostech, v nichž si libuje moje drahá polovička‘. Měl jste jí vyjádřit upřímné politování nad tím, že si nedokáže lépe počínat při sportu. Můj drahý pane, ponížený duch je jistou zárukou krachu stavu manželského! Od žádné ženy nemůžete chtít, aby se tomu ubránila. Není divu, že vaše paní to nebyla schopna vydržet.“

Pan Wade na něj hleděl zcela nechápavě. „Dost možná,“ promluvil konečně. „A co tedy myslíte, že bych měl teď podniknout?“

„To je právě ten problém. Bohužel už je pozdě na všechno, co jste měl udělat už před devíti lety. Musí se přijmout nová taktika. Co milostné aféry s jinými ženami, zažil jste něco takového?“

„Samozřejmě že ne.“

„Měl jsem patrně říct nějaký nezávazný flirt?“

„Nikdy jsem se o ženy moc nestaral.“

„Chyba. Musíte s tím začít teď.“

Pan Wade se zatvářil poplašeně. „Poslyšte, to bych fakt nezvládl. Teda, abych řekl —“

„Pro vás ta záležitost nebude představovat nejmenší potíže. K tomuto účelu vám bude k dispozici jedna členka mého týmu. Řekne vám, co se od vás očekává, a jakoukoli pozornost, kterou jí věnujete, bude samozřejmě považovat pouze za pracovní záležitost.“

Na panu Wadeovi bylo vidět, že se mu ulevilo. „To už je lepší. Ale opravdu se domníváte — chci říct, připadá mi, že se mě bude Iris chtít zbavit ještě rychleji než kdy předtím.“

„Nerozumíte lidské povaze, pane Wade. A ještě méně toho víte o ženách. V přítomné chvíli jste, z hlediska ženského pohledu, pouze odpadový materiál. Nikdo vás nechce. Jaký smysl má pro ženu vlast-

nit něco, o co nikdo nestojí? Vůbec žádný. Vezměte to ale z jiného úhlu. Předpokládejme, že vaše manželka zjistí, že už se těšíte, až znovu získáte svobodu, stejně dychtivě jako ona, co pak?“

„Mělo by ji to potěšit.“

„Možná mělo, ale nepotěší! Navíc uvidí, že jste přilákal pozornost okouzlující mladé ženy — mladé dámy, která si může dle libosti vybírat. Vaše akcie okamžitě stoupnou. Vaše paní si rychle spočítá, jaký bude soud všech jejích přítelkyň: že jste se nabažil vy jí a toužíte se oženit s atraktivnější ženou. To jí nebude milé.“

„Myslíte?“

„Vím to jistě. Přestanete být ,tím chuděrou drahým starouškem Reggiem‘ a bude z vás ,mazaný lišák Reggie‘. Bude to taková proměna, jakou si nedovedete ani představit! Aniž by se vaše žena vzdala toho druhého muže, bude se nepochybně snažit získat vás zpět. Ale to vy se jen tak snadno nenecháte. S porozuměním jí zopakujete všechna její zdůvodnění. ,Bude mnohem lepší se rozejít‘. ,Máme tak rozdílné povahy‘. A také jí sdělíte, že si uvědomujete, jakou měla pravdu, když říkala, že jste jí nikdy nerozuměl — ovšem dáte jí také najevo, že *ona* nikdy nerozuměla *vám*. Ale v této chvíli ještě nemusíme tak daleko zacházet. Dostane se vám úplných instrukcí, až na-
dejde pravý čas.“

Zdálo se, že pana Wadea stále šířají pochybnosti. „Vy si skutečně myslíte, že něco takového bude fungovat?“ zeptal se pochybovačně.

„Nemohu tvrdit, že jsem si tím naprosto jistý,“ prohlásil pan Parker Pyne opatrně. „Existuje nepatrná možnost, že vaše paní je tak po uši zamilovaná do toho druhého muže, že už nic, co řeknete nebo uděláte, ji neovlivní. To ale považuju za vysoce nepravděpodobné. Patrně byla do celé té aféry dohnána nudou — začala ji nudit atmosféra nekritické oddanosti a naprosté věrnosti, kterou jste ji tak nemoudře obklopil. Jestliže se budete řídit mými pokyny, řekl bych, že máte šance tak sedmadvadesát procent ve svůj prospěch.“

„To by mohlo stačit,“ usoudil pan Wade. „Udělám to. Mimo-
chodem — ehm — kolik to bude dělat?“

„Počítám si honorář dvě stě guinejí splatných předem.“

Pan Wade vytáhl šekovou knížku.

II.

Pozemky obklopující Lorimer Court byly v odpoledním slunci velmi půvabné. Iris Wadeová odpočívala v zahradním lehátku, vytvářejíc barevně velmi dobře sladěný obraz. Oblečená byla v odstínu purpurové a díky odborně provedenému nalíčení vypadala mnohem mladší než na pětatřicet let.

Byla zabrána do hovoru s paní Massingtonovou, již vždy považovala za sympatizující osobu. Obě dámy se zaměstnávaly nepříznivým hodnocením svých sportovně vyhlížejících manželů, kteří se střídavě věnovali hovoru o kurzu akcií či o handicapu v golfu.

„A tak se člověk naučí žít a nechat žít,“ dokončila úvahu Iris.

„Tohle na tobě obdivuji, drahá,“ řekla paní Massingtonová a zbytečně rychle vyzvídala: „Pověz mi, co je to za děvče?“

Iris jen pokrčila unaveně rameny. „To se mě neptej! Přivedl si ji Reggie. Je to jeho *přítelkyně*! Opravdu zábavné. Vždyť víš, že se nikdy za žádnou ženou ani neotočil. Přišel za mnou, drahnou chvíli pokašlával a byl celý nesvůj. Až nakonec prohlásil, že chce pozvat tuhle slečnu de Sara na víkend. Není divu, že mě to rozesmálo — nemohla jsem si pomoci. Dovedeš si to představit, zrovna *Reggie*! Tak ji tady zkrátka máme.“

„A kdepak se s ní seznámil?“

„To nevím. Mluvil o tom celém dost neurčitě.“

„Třeba už ji nějaký čas zná.“

„Propána, to se mi nezdá,“ prohlásila paní Wadeová rozhodně. „Samozřejmě,“ pokračovala nenuceně, „mi udělal radost — zkrátka mě to potěšilo. Chci říct, jak se teď věci mají, všechno mi tím ulehčilo. Vždyť jsem si celou dobu dělala o Reggieho starosti, on je to takový chuděra drahý staroušek. Také jsem to pořád říkala Sinclairovi — že to Reggieho hrozně raní. Ale on tvrdil, že se z toho Reggie otrepe co nevidět. Vypadá to, že měl pravdu. Není to ani dva dny, kdy se zdálo, že má dočista zlomené srdce — a teď si sem pozve takové děvče! Jak říkám, moc se tím *bavím*. Ráda vidím, že má Reggie o zábavu postaráno. Ten chudáček si snad opravdu myslel, že bych mohla žárlit. Takový absurdní nápad! ‚Samozřejmě‘, řekla jsem mu, ‚pozvi si sem svou přítelkyni.‘ Chudák Reggie — jako kdyby

takové děvče o něj vůbec mohlo třeba i bidlem zavadit. Ta se chce jediné pobavit.“

„Ale je mimořádně přitažlivá,“ ocenila slečnu de Sara paní Massingtonová. „Působí až nebezpečným dojmem, jestli mi rozumíš. Je to ten typ ženy, co se zajímá jen o mužské. Nezdá se mi, že by to mohlo být hodné děvče.“

„To těžko,“ potvrdila názor přítelkyně paní Wadeová.

„Ale oblečená je skvěle,“ zhodnotila to paní Massingtonová.

„Nezdá se ti, že až příliš výstředně?“

„Výstředně a za hodně peněz.“

„Až přehnaně. Dá se říct, že všechno je na ní přehnané.“

„Á, už přicházejí,“ řekla paní Massingtonová.

III.

Po trávníku se k oběma dámám blížili Madeleine de Sara a Reggie Wade. Smáli se, povídali si a zdáli se být velmi šťastní. Madeleine se usadila do lehátka, strhla si z hlavy baret a projela si rukama krásné vlnité tmavé vlasy.

O jejím půvabu nemohlo být pochyb.

„To bylo tak báječné odpoledne!“ vyhrkla nadšeně. „Je mi takové horko. Musím vypadat děsně.“

Reggie Wade se chopil své úlohy a nervózně spustil: „Vypadáte — vypadáte fakt —“ Nepatrně se zasmál. „Zkrátka to nesvedu říct,“ vymáčkł ze sebe nakonec.

Madeleine se mu krátce zahleděla do očí. V jejím pohledu bylo obsaženo naprosté porozumění. Paní Massingtonová si toho se znepokojením povšimla.

„Měla byste hrát golf,“ obrátila se Madeleine k hostitelce. „Takhle o moc přicházíte. Proč s tím nezačnete? Mám přítelkyni, která se do toho pustila a teď už je opravdu dobrá. A to byla o hodně starší než vy.“

„O tyhle záležitosti nemám zájem,“ pronesla Iris chladně.

„Vy jste se sporty na štíru? To musíte vést hrozně chudý život! Člověk se cítí odstrčený na vedlejší kolej. Ale teď vážně, paní Wadeová, odborní instruktoři jsou dneska na takové úrovni, že pod jejich vedením se může docela dobře naučit hrát skoro každý. Minulé

léto jsem v tenise udělala velký pokrok. Na druhou stranu v golfu jsem beznadějný případ.“

„To je nesmysl!“ řekl rozhodně Reggie. „Jenom je zapotřebí, aby na vás někdo dohlédl. Jen si vzpomeňte, jak jste nakonec pěkně zahrála rány do grýnu dvojkou dřevem.“

„Protože jste mi ukázal, jak na to. Vy jste báječný učitel. Plno lidí vás nedokáže naučit nic. Ale vy pro to máte vlohy. Musí to být skvělé být jako vy — vy dokážete všechno.“

„Ale to je hloupost. Nejsem k ničemu — hodím se tak do starého železa.“ Z Reggieho tónu zaznívaly rozpaky.

„Musíte být na manžela jaksepatri pyšná,“ obrátila se Madeleine k paní Wadeové. „Jak se vám podařilo si ho všechny ty roky uhlídat? Musela jste si počínat velmi chytře. Nebo jste ho snad někde schovávala?“

Hostitelka se nezmohla na odpověď. Rukou, jež se viditelně trásla, uchopila odloženou knížku.

Reggie zamumlal něco o tom, že je čas jít se převléknout, a vzdálil se.

„Opravdu si myslím, že je to od vás moc laskavé, že jste mě sem pozvali,“ vedla Madeleine dále monolog, obracejíc se k hostitelce. „Některé ženy jsou tak podezřívavé, pokud jde o manželovy přítelkyně! Podle mě je žárlivost úplně absurdní, nemyslíte?“

„Podle mě taky. Ani ve snu by mě nenapadlo na Reggieho žárlit.“

„Vy jste báječná! Vždyť kdekdo musí poznat, že je to mužský, který ženy nebezpečně přitahuje. Úplně jsem byla šokovaná, když vyšlo najevo, že je ženatý. Proč jen si všichni fešáci nechají nasadit chomout tak brzy?“

„To mě těší, že vám Reggie připadá tak přitažlivý,“ pravila paní Wadeová.

„Propána, to bych řekla, a jak! Tak dobře vypadá a skvěle hraje golf, kulečník i tenis. A navíc, jak on dokáže předstírat nezájem o ženy! Tím nás samozřejmě k sobě neodolatelně přitahuje.“

„Předpokládám, že máte mezi muži hodně přátel,“ pronesla paní Wadeová konverzačním tónem.

„Jeminkote, to víte, že ano. Mám muže radši než ženy. Ženy se ke mně nikdy nechovají opravdu hezky. Vůbec nechápu proč.“

„Jestli to není tím, že se vy chováte až moc hezky k jejich manželům,“ zapojila se do hovoru paní Massingtonová a zvonivě se zasmála.

„Pravda je, že čas od času je mi chlapů líto. Tolik prima mužských je přikováno k tak nemožným manželkám. Víte, k těm, co jsou tak zvané ‚přes umění‘ anebo si hrají na intelektuálky. Je jasné, že muži chtějí mít vedle sebe někoho mladého a příjemného, aby si s ním mohli povídat. Zdá se mi, že ten moderní přístup k manželství a rozvodu je velice rozumný. Je potřeba začít znovu, dokud je člověk ještě mladý, a s někým, kdo má zájem o stejné věci a myslí jako on. Nakonec je to tak lepší pro všechny. Chci říct, že i ženské intelektuálky si nejspíš najdou nějakého týpka s dlouhými vlasy, co jim bude podobný a může je uspokojit. Myslím, že není špatný nápad neživit, co nemá naději na přežití, a začít znova. Co vy na to, paní Wadeová?“

„Přesně tak.“

Zdálo se, že jisté ochlazení v celkové atmosféře konečně proniklo i do mysli mladé dívky. Madeleine zamumlala cosi o tom, že se musí převléci na čaj, a obě přítelkyně opustila.

„Mladá děvčata dovedou být ale pořádně nesnesitelná,“ prohlásila rozhořčeně paní Wadeová. „A v hlavě mají dočista prázdno.“

„Jenže tahle tam jednu myšlenku má, Iris,“ oponovala jí paní Massingtonová. „To děvče je zamilované do Reggieho.“

„To je nesmysl!“

„Vůbec ne. Vždyť jsem si všimla, jak se na něj dívá. A je jí úplně jedno, jestli je ženatý nebo ne. Má v úmyslu ho uhnat. Tedy podle mě se z toho člověku až zvedá žaludek.“

Paní Wadeová byla chvíli zticha a nakonec se nejistě zasmála. „Koneckonců, co na tom záleží?“

Hned nato i paní Wadeová odešla nahoru do patra. Manžela zastihla v šatně u ložnice, jak se převléká. Nahlas si zpíval.

„Bavil ses dobře, drahý?“ otázala se paní Wadeová.

„Jo, ehm — celkem to šlo.“

„To mě těší. Chci, abys byl šťastný.“

„Jo, jde to.“

Hrát divadlo nepatřilo k silným stránkám pana Wadea, ale čirou náhodou to vyšlo tak, že silné rozpaky z představy, že něco takového dělá, dosáhly téhož účinku. Když na něj manželka promluvila, prudce sebou trhl a ani se jí po celou dobu neodvážil pohlédnout do očí. Cítil se zahanbený a celou tu komedii z duše nenáviděl. Nic by nemohlo zapůsobit věrohodněji. Reggie Wade v tu chvíli budil dojem ztělesněného špatného svědomí.

„Jak dlouho se s ní znáš?“ změnila paní Wadeová náhle téma.

„Ehm-s kým?“

„Se slečnou de Sara, samozřejmě.“

„Abych řekl pravdu, vlastně ani nevím. Chci říct, že — no, nějaký čas to bude.“

„Vážně? Nikdy ses o ní nezmínil.“

„Že ne? Nejspíš jsem si na to nevzpomněl.“

„Ach tak, tak ty sis nevzpomněl!“ pronesla paní Wadeová ironicky a vzdálila se. Záhyby jejího purpurového hávu za ní prudce zavlály.

Po čaji šel pan Wade ukázat slečně de Sara růžovou zahradu. Oba kráčeli po trávníku, ale dobře si uvědomovali pohledy dvou párů očí zavrtávající se jim do zad.

„Podívejte,“ ulevil konečně pan Wade svým starostem, když se ocitli bezpečně mimo dohled v růžové zahradě. „Myslím, že to budeme muset celé vzdát. Manželka se na mě teď dívá, jako kdyby mě nenáviděla.“

„Nebojte,“ uklidňovala ho Madeleine. „Přesně tak to má být.“

„Myslíte? Ale já ji nechci proti sobě poštvat. Pár jejích výroků při čaji bylo opravdu urážlivých.“

„To je naprosto v pořádku,“ ujišťovala ho dál Madeleine. „Vedete si báječně.“

„Opravdu si to myslíte?“

„Ale jistě.“ Vzápětí ztišila hlas a pokračovala: „Vaše žena právě obchází roh terasy. Chce se dozvědět, co tady děláme. Raději byste mě měl políbit.“

„Já?!“ vyrazil ze sebe pan Wade nervózně. „To musím? Chci říct —“

„Polibte mě!“ rozkázala Madeleine zuřivým tónem.

A tak ji pan Wade políbil. Naprostý nedostatek elánu z jeho strany napravila svým úsilím Madeleine. Prudce jej objala, až se pan Wade zapotácel.

„Uch!“ vydechl.

„Bylo vám to hodně proti mysli?“ otázala se Madeleine.

„Ne, nebylo, samozřejmě že ne,“ pospíšil si pan Wade s galantně znějící odpovědí. „Jen — jenom mě to zaskočilo.“ A zaraženě dodal: „Nemyslíte, že jsme byli v růžové zahradě dost dlouho?“

„Řekla bych, že ano,“ souhlasila Madeleine. „Odvedli jsme tady kus dobré práce.“

Vrátili se na trávník. Zde je čekala paní Massingtonová, aby je informovala, že paní Wadeová si už šla lehnout.

Po nějaké době se připojil pan Wade k Madeleine, ve tváři celý popelavý.

„Iris je v příšerném stavu — naprosto hysterická.“

„Fajn.“

„Viděla mě, jak se s vámi líbám.“

„Tak nám to vyšlo.“

„To vím, ale copak jsem jí to mohl povědět? Vůbec jsem nevěděl, co na to říct. Zmohl jsem se jenom na to, že jsem přiznal — no, že k tomu došlo.“

„Báječně.“

„Řekla, že intrikujete, abyste se za mě provdala, a že za nic nestojíte. To mě rozzlobilo — zdálo se mi to vůči vám hrozně nespravedlivé. Tedy, když jen děláte svou práci, a tak. Řekl jsem jí, že si vás nesmírně vážím a že to, o čem mluví, není ani v nejmenším pravda, a obávám se, že jsem dostal pořádný vztek, když o tom mluvila pořád dál.“

„To je skvělé!“

„A pak mě požádala, abych odešel. Prý se mnou už nikdy nechce mluvit. A prohlásila, že si zabalí věci a odejde.“ Ve tváři měl vyděšený výraz.

Madeleine se zasmála. „Teď vám poradím, co jí na to máte odpovédět. Povíte jí, že to budete naopak vy, kdo odejde. Že vy si sbalíte věci a přesunete se do města.“

„Ale to já nechci!“

„Nebojte se. Odejít nebudete muset. Vaše žena by nesnesla myšlenku, že si bez ní užíváte v Londýně.“

IV.

Následujícího rána přišel Reggie Wade s dalším hlášením.

„Říká, že uvažovala o tom, jak je vůči ní nespravedlivé, že má odejít, když souhlasila, že zůstane ještě půl roku. Na druhou stranu tvrdí, že když tady mám přítelkyni já, nevidí důvod, proč by tady neměla mít přítele i ona. Pozvala sem k nám Sinclaira Jordána.“

„A to je *onen* vyvolený?“

„Ano, to je on, ale do mého domu vkročí jen přes mou mrtvolu!“

„Budete to muset překousnout,“ řekla rozhodně Madeleine. „Nebojte se toho, vezmu si ho na starost. Povězte jí, že jste si všechno promyslel a že proti tomu nic nenamítáte a jste si jistý, že ani jí nebude vadit, když mě požádáte, abych také zůstala.“

„Ach bože!“ povzdechl si pan Wade.

„Ted nesmíte ztratit kuráž,“ utěšovala ho Madeleine. „Všechno jde báječně. Ještě čtrnáct dní — a všechny potíže budete mít za sebou.“

„Čtrnáct dní? To si opravdu myslíte?“ naléhal pan Wade.

„Myslím? Víím to jistě,“ ujistila ho Madeleine.

V.

O týden později vešla Madeleine de Sara do kanceláře pana Parkera Pynea a znaveně klesla na židli.

„Povídejte, královno vampů,“ přivítal ji pan Pyne s úsměvem.

„Vampů, to tak!“ ohradila se Madeleine. Nevesele se zasmála. „Ještě nikdy jsem se tak nenadřela, abych někoho svedla. Ten mužský je po své ženušce přímo posedlý! To musí být u něj nemoc.“

Pan Parker Pyne se usmál. „Ano, to máte pravdu. Na druhou stranu nám to ulehčilo úkol. Ne každého mužského, má drahá Madeleine, bych vystavil s tak lehkým srdcem okouzlujícímu vlivu vaší osoby.“

Děvče se zasmálo. „Kdybyste věděl, co mi to dalo práce přimět ho, jen aby mě políbil a dělal, že se mu to líbí!“

„Takže máte alespoň novou zkušenost, drahoušku. Teď k věci, zhostila jste se té úlohy?“

„Ale ano, myslím, že všechno je, jak má být. Včera večer jsem tam zažila fantastickou scénu. Počkejte, poslední hlášení jste ode mě dostal před třemi dny?“

„Ano.“

„Takže, jak jsem vám říkala, stačilo, jen abych zavadila pohledem o toho mizerného parazita Sinclaire Jordana, a už jsem ho měla na krku. Obzvlášť, když podle oblečení usoudil, že mám peníze. Paní Wadeovou to samozřejmě rozzuřilo. Najednou oba její vyvolení obletovali mě. Nenechala jsem je dlouho na pochybách, komu dávám přednost. Děkala jsem si ze Sinclaire Jordana legraci jak jemu do obličeje, tak i před paní domu. Vysmívala jsem se jeho oblečení i tomu, jaké má dlouhé vlasy. Nezapomněla jsem si ani rýpnout, že má nohy do X.“

„Skvělá technika,“ prohlásil pan Parker Pyne obdivně.

„Všechno vyvrcholilo včera večer. Paní Wadeová veřejně pojmenovala věci pravým jménem. Obvinila mě, že jí rozbím domov. Reggie Wade neopomněl zmínit záležitost se Sinclairem Jordanem. Ona pravila, že to byl jen důsledek toho, jak byla nešťastná a opuštěná. Všimla si prý, že se jí manžel na nějaký čas odcizil, ale že prý neměla nejmenší tušení, co to mohlo způsobit. Tvrdila, že vždycky byli ideálně šťastní, že ho vždy obdivovala a že on to musí vědět a že touží jen a jen po něm.“

Podotkla jsem, že na to je teď už příliš pozdě. Pan Wade se skvěle držel instrukcí. Rezolutně prohlásil, že mu to je už úplně jedno. Prý se se mnou hodlá oženit! Paní Wadeová může mít svého Sinclaire, kdy se jí zachce.

Není prý nejmenší důvod, proč by se s přípravami na rozvod váhala, půlroční odklad je vlastně absurdní.

Také řekl, že během pár dní by si měla opatřit patřičné důkazy a instruovat právníky. Prohlásil, že beze mě nemůže žít. Nato se paní Wadeová chytila za srdce a začala mluvit o tom, jak ho má slabé a že jí musí být přinesena brandy. On ale nepovolil. Dnes ráno odjel do

města a ani v nejmenším nepochybuji, že právě v tuhle chvíli ji má v patách.“

„Takže to bychom měli,“ pronesl pan Pyne spokojeně. „Velmi uspokojivý případ.“

Dveře do kanceláře se rozletěly dokořán a v nich stál Reggie Wade.

„Je tady?“ zeptal se bez úvodu, a když pokročil dál do místnosti, dožadoval se: „Kde je?“ Zhlédl Madeleine. „Drahoušku!“ vykřikl s úlevou a uchopil ji za ruce. „Ach, drahoušku. Vidíte, vy jste věděla, že to včera v noci byla pravda — že každé slovo, které jsem říkal Iris, jsem tak i myslel? Nevím, proč jsem byl tak dlouho slepý. Ale za poslední tři dny jsem ve všem prohlédl.“

„Prohlédl jste co?“ zeptala se Madeleine slabým hlasem pana Wadea.

„To, že obdivuji vás. Že na celém světě není pro mě žena kromě vás. Iris může přijít s tím rozvodem, a až bude po všem, tak si mě vezmete, vidíte? Povězte, že ano, Madeleine, tolik vás obdivuji.“

Sevřel zcela ohromenou Madeleine v náručí, právě když se dveře znovu rozletěly dokořán. Nyní do místnosti vpadla štíhlá žena oblečená v čemsi nevzhledně zeleném.

„Myslela jsem si to,“ zvolala nově příchozí. „Sledovala jsem tě! Věděla jsem, že se vypravíš za ní!“

„Mohu vás ujistit —“ začal pan Parker Pyne, který se jen zvolna vzpamatovával z omráčení, jež ho před chvílí zasáhlo.

Osoba, která sem tak náhle vpadla, si ho nevšímala a pokračovala ve své tirádě: „Ach, Reggie, nemůžeš mi přece zlomit srdce! Jen se ke mně vrať! O tom všem, co se stalo, se nezmíním ani slůvkem. Naučím se hrát golf. Nebudu se stýkat s nikým, kdo ti nebude po chuti. Po všech těch letech, kdy jsme spolu byli tak šťastní —“

„Nikdy jsem nebyl šťastný, až teď,“ promluvil pan Wade, stále nespouštěje pohled z Madeleine. „Jdi s tím vším k šípku, Iris. Chtěla sis vzít toho šaška Jordana. Proč se nesebereš a neuděláš to?“

Paní Wadeová záúpěla. „Jak já ho nenávidím! Nemůžu se na něj ani podívat.“ Obrátila se na Madeleine. „Vy proračná ženská! Vy pekelná důro — takhle mi ukrást manžela.“

„Já vašeho manžela nechci,“ prohlásila Madeleine zuřivě.

„Ale Madeleine!“ vykřikl zděšeně pan Wade a upřel na ni pohled plný bolesti.

„Prosím vás, jděte pryč,“ skoro křičela Madeleine de Sara.

„Jen se na mě podívej. Nic nepředstírám, myslím to vážně.“

„Ach, jděte pryč!“ křičela nyní již hystericky Madeleine. „Vypadněte odtud!“

Reggie udělal váhavý pohyb směrem ke dveřím. „Ještě se vrátím,“ pravil výhruzně. „Ještě o mně uslyšíte.“ Bouchl dveřmi a byl ten tam.

„Děvky, jako jste vy, by měli bičovat a vypálit jim cejch žhavým železem!“ křičela paní Wadeová. „Reggie se ke mně vždycky choval jako anděl, dokud nepotkal vás. Teď se úplně změnil, vůbec ho nepoznávám.“ A se zavzlykáním následovala manžela.

Madeleine a pan Parker Pyne se podívali jeden na druhého.

„Nemůžu si pomoci,“ pravila Madeleine bezmocně. „Je to moc fajn mužský — je tak milý — ale já si ho nechci vzít. O tomhle všem jsem neměla ponětí. Kdybyste viděl, co dělal, když jsem na něm chtěla, aby mi dal pusu!“

„Ehm, ehm!“ pravil rozpačitě pan Parker Pyne. „Nerad to přiznávám, ale špatně jsem ho odhadl.“ Potřásl smutně hlavou, a když si před sebe přitáhl páně Wadeovu složku, napsal na ni následující slova:

SELHÁNÍ — následkem přirozených důvodů.

Nota bene — měly se předpokládat.

Případ malého úředníčka

Pan Parker Pyne se zamyšleně opřel zády o opěradlo otočného kancelářského křesla a zahleděl se na svého návštěvníka. Měl před sebou malého pětáctýřicetiletého podsaditého muže s přemítavým, zmateným a zároveň i bázlivým výrazem v očích, kterými na něj hleděl s jistým napjatým očekáváním plným naděje.

„Zahlédl jsem váš inzerát v novinách,“ nervózně prohlásil mužík.

„Dostal jste se do nějakých potíží, pane Robertsi?“

„Ne, nedá se to přesně nazvat potížemi.“

„Jste tedy nešťastný?“

„Ani tak bych to nemohl charakterizovat. Je toho hodně, za co musím být vděčný.“

„Tak jsme na tom všichni,“ poznamenal pan Parker Pyne. „Ale v okamžiku, kdy si tu skutečnost musíme připomínat, je to špatné znamení.“

„Já vím,“ souhlasil překotně mužík. „V tom to právě je! Uhodil jste hřebík na hlavičku, pane.“

„Co kdybyste mi o sobě všechno pověděl,“ vybídl ho pan Parker Pyne.

„Není toho mnoho na povídání, pane. Jak říkám, je toho hodně, za co musím být vděčný. Mám zaměstnání, podařilo se mi našetřit trochu peněz, děti jsou silné a zdravé.“

„Takže chcete — co?“

„Já — já nevím.“ Zrudl. „Asi vám to zní hloupě, pane.“

„Ale vůbec ne,“ pospíšil si pan Pyne s ujištěním.

Obratně volenými otázkami se pak dobral dalších důvěrných sdělení. Dozvěděl se o práci pana Robertse u známé firmy i o pomalém, ale jistém profesním postupu v zaměstnání. Dozvěděl se o jeho manželství, o neustálém úsilí, jaké představoval záměr zachovat si slušný vzhled, poskytnout dětem dobré vzdělání a mít je k tomu, aby „se chovaly mile“. Také o manévrování, plánování, škudlení a šetření, jen aby mohl každý rok dát stranou pár liber. Když se to tak vezme, vyslechl si ve skutečnosti úplnou životní ságu o nepolevujícím úsilí a snaze přežít.

„A — vždyť víte, jak to chodí,“ přiznal se pan Roberts. „Žena odjela. Pobývá s oběma dětmi u své matky. Pro ně malá změna a pro ni odpočinek. Já tam nemám kde být a jinam jet si bohužel nemůžeme dovolit. A jak jsem pořád sám a pročítám si noviny, narazil jsem na váš inzerát a v hlavě se mi začaly rojit myšlenky. Je mi čtyřicet osm. Jen mě tak napadlo — Všude kolem se něco děje,“ skončil a z očí mu hleděla přemýšlivá duše člověka z předměstí.

„Nechcete například,“ zeptal se pan Pyne, „prožít svých deset minut na vrcholu slávy?“

„Nu, nevyjádřil bych to přesně takto. Ale možná máte pravdu. Prostě se dostat z toho věčného kolotoče. Zase bych se do něj s vděčností vrátil — jen kdybych měl něco, o čem bych mohl potom přemýšlet.“ Úzkostně se na druhého muže zadíval. „Asi nic podobného není možné, vidíte, pane? Bojím se — obávám se, že příliš velkou částku bych si dovolit nemohl.“

„A do jaké částky byste byl schopen jít?“

„Mohl bych na to vydat pět liber, pane.“ Se zatajeným dechem čekal.

„Pět liber,“ zopakoval po něm pan Parker Pyne. „Mám takovou představu — ale nic víc, že bychom i za pět liber dokázali něco najít. Měl byste námitky, kdyby se v tom skrýval určitý stupeň nebezpečí?“ dodal dost příkře.

Na bledé tváři pana Robertse se objevil nádech uzardění. „Opravdu jste se zmínil o nebezpečí, pane? Tak to by mi nevadilo ani v nejmenším. Víte, já — nikdy v životě jsem nic nebezpečného nepodnikl.“

Pan Pyne se usmál. „Přijďte za mnou opět zítra a já vám řeknu, co pro vás mohu udělat.“

II.

Bon Voyageur je málo známý hostinec. Je to restaurace navštěvovaná jen několika stálými hosty. Nově příchozí tu nevidí rádi.

Do tohoto podniku zavítal pan Pyne a uctivé pohledy, které ho vítaly, prozrazovaly, že ho tu hosté znají. „Je pan Bonnington přítomen?“ zeptal se.

„Ano, pane. Sedí u svého obvyklého stolu.“

„Výborně. Přisednu si k němu.“

Pan Bonnington byl muž vojenského vzezření s poněkud tupým obličejem. Přítelů přivítal opravdu radostně.

„Zdravíčko, Parkere. Tyhle dny se skoro ani neukážeš. Nevěděl jsem, že sem chodíš.“

„Občas sem zajdu. Zvláště když tu chci zastihnout starého kamaráda.“

„Tím chceš říct mě?“

„Tím myslím tebe. Po pravdě řečeno, Lucasi, dost jsem přemýšlel o tom, o čem jsme spolu onehdy mluvili.“

„O té Peterfieldově záležitosti? Četl jsi poslední zprávy v novinách? Ne, nemohls. Objeví se to v nich až dnes večer.“

„Co je nového?“

„Včera v noci Peterfielda zavraždili,“ sdělil mu pan Bonnington a nevzrušeně přítomně pojídal salát.

„Pane na nebi!“ zvolal pan Pyne.

„Po pravdě mě to nepřekvapuje,“ prohlásil pan Bonnington. „On byl Peterfield pěkně paličatý. Odmítal nás poslechnout. Trval na tom, že plány nedá z rukou.“

„Dostali je?“

„Ne. Podle všeho k němu přišla nějaká ženská na návštěvu a přinesla profesorovi recept na vařenou šunku. Ten starý poděs ve své roztržitosti vložil recept na šunku do trezoru a plány nechal v kuchyni.“

„To byla klika.“

„Téměř řízení boží. Jenže ještě nevím, kdo dopraví ty plány do Ženevy. Maitland je v nemocnici, Carslake v Berlíně a já odtud odjet nemůžu. Takže zbývá mladý Hooper.“ Zadíval se na svého přítele.

„Pořád na něj máš stejný názor?“ zeptal se pan Parker Pyne.

„Naprosto. Toho chlapa naverbovali! Vím to. Nemám pro to ani nejmenší důkaz, ale říkám ti, Parkere, poznám, když je nějaký mužský křivák! A chci, aby se ty plány dostaly do Ženevy. Společnost národů je potřebuje. Je to poprvé, co nějaký vynález nebude prodán určitému státu, ale bude dobrovolně předán Společnosti národů.“

Je to to nejkrásnější mírové gesto, o jaké se kdy kdo pokusil, a musí se dotáhnout až do konce. Jenže Hooper je křivák. Uvidíš, ně-

kdo mu ve vlaku dá něco do pití! Když poletí letadlem, tak nouzově přistane na nějakém šikovném odlehlém místě! Ale zatracená práce, já ho prostě nesmím obejít. Kázeň! Zkrátka musíš dodržovat disciplínu! To je důvod, proč jsem s tebou onehdy mluvil.“

„Ptal ses mě, jestli bych o někom nevěděl.“

„Ano. Napadlo mě, že by se ti při tom, co děláš, mohl dostat pod ruku nějaký rváč toužící si to s někým rozdat. Já ať pošlu, koho pošlu, bere na sebe velké riziko, že ho někdo oddělá. Tvůj člověk by nejspíš byl mimo veškeré podezření. Ale musel by mít pro strach uděláno.“

„Myslím, že vím o někom, kdo by se na to hodil,“ prohlásil pan Parker Pyne.

„Díky bohu, že jsou pořád na světě chlapi, kteří rádi riskují. Takže platí?“

„Platí,“ potvrdil úmluvu pan Pyne.

III.

Pan Parker Pyne právě shrnoval udílené pokyny. „Je to tedy úplně jasné? Pojedete spacím vagónem první třídy do Ženevy. Z Londýna vyjedete v deset čtyřicet pět přes Folkestone a Boulogne a do spacího vozu první třídy nastoupíte právě tam. Do Ženevy přijedete v osm následujícího rána. Tady je adresa, na které se budete hlásit. Prosím vás, naučte se ji zpaměti a já ji pak zničím. Poté se odeberete do tohoto hotelu a tam počkáte na další instrukce. Zde máte dostatek peněz ve francouzských a švýcarských bankovkách. Rozumíte všemu?“

„Ano, pane.“ Oči pana Robertse zářily vzrušením. „Promiňte, pane, ale smím — ehm — vědět něco o tom, co budu převážet?“

Pan Parker Pyne se blahosklonně usmál. „Povezete kódovanou depeši, která obsahuje zprávu o tajném úkrytu ruských korunovačních klenotů,“ prozradil slavnostně. „Jistě chápete, že bolševičtí agenti budou přirozeně v pohotovosti, aby vás zadrželi. Budete-li muset o sobě mluvit, doporučoval bych, abyste tvrdil, že jste přišel k nějakým penězům a užíváte si nyní krátkou dovolenou v zahraničí.“

IV.

Pan Roberts upíjel kávu ze šálku a vyhlížel z okna na Ženevské jezero. Cítil se šťastný, ale zároveň se nemohl zbavit pocitu zklamání.

Šťastný byl, protože poprvé ve svém životě se dostal za hranice Anglie. Navíc se ubytoval v hotelu, v jakém se mu už nikdy v životě nepoštěstí bydlet, a ani na jediný okamžik se nemusel strachovat kvůli penězům! Měl pokoj s vlastní koupelnou, pochutnával si na skvělých jídlech a obsluha se k němu chovala velmi pozorně. Všechno to si pan Roberts skutečně vychutnával.

Zklamání pociťoval, protože se mu dosud nepřípletlo do cesty nic, co by se dalo nazvat dobrodružstvím. Žádní převlečení bolševici či tajemní Rusové mu nezkrížili cestu. Příjemné povídání ve vlaku s francouzským obchodním cestujícím, který hovořil vynikající angličtinou, bylo jediné setkání s lidskou bytostí, které ho potkalo. Ukryl dokumenty v pouzdru na mycí houbu, jak mu bylo řečeno, a odevzdal je přesně podle instrukcí. Nemusel překonávat žádné nebezpečí, nedošlo k ničemu, kdy by unikl o ten příslomečný vlasek. Pan Roberts byl zklamán.

A právě v tomto okamžiku zamumlal vysoký muž s bradkou „*Pardon*,“ a posadil se k malému stolku naproti němu. „Omluvte mě laskavě,“ pokračoval, „ale myslím si, že znáte jednoho mého přítele. Jeho iniciály jsou ‚P.P.‘“

Pan Roberts zažíval příjemné rozechvění. Konečně se zřejmě objevil onen záhadný Rus. „Zz-zcela správně.“

„Pak bych řekl, že si dobře rozumíme,“ poznamenal neznámý.

Pan Roberts si muže zkoumavě prohlédl. Toto se už skutečně *události* podobalo podstatně víc. Cizí muž byl asi padesátiletý a jeho vzhled prozrazoval význačného cizince. Na oku měl monokl a malou barevnou stužku v knoflíkové dírce.

„Zhostil jste se své mise zcela mimořádným způsobem,“ prohlásil cizinec. „Jste připraven se ujmout dalšího poslání?“

„Zajisté. Ach, ano.“

„Výborně. Rezervujete si místo ve spacím vagónu rychlíku z Ženevy do Paříže na zítřejší večer. Žádejte lůžko číslo devět.“

„A v případě, že nebude volné?“

„Bude volné. To bude zařízeno.“

„Lůžko číslo devět,“ zopakoval Roberts. „Je mi to jasné.“

„Během cesty vás někdo osloví a řekne: ‚Pardon, monsieur, domnívám se správně, že jste nedávno pobýval v Grasse*?‘ Na to odpovíte: ‚Ano, minulý měsíc‘ Dotyčná osoba potom pronese: ‚Zajímáte se o vůně?‘ A vy odpovíte: ‚Ano, zabývám se výrobou syntetického jasmínového oleje‘. Poté budete naprosto k dispozici osobě, která na vás promluvila. Mimochodem, máte s sebou zbraň?“

* Městečko nedaleko Cannes, nazývané „hlavním městem parfémů“. Pozn. překl.

„Ne,“ odpověděl pan Roberts a zachvěl se. „Ne. Nikdy jsem se nedomníval, že by — tedy —“

„To lze velice rychle napravit,“ prohlásil muž s bradkou. Rozhlédl se kolem. Nablízku nikdo nebyl. Do dlaně pana Robertse vtiskl cosi tvrdého a matně se lesknoucího. „Malá zbraň, ale velmi výkonná,“ poznamenal cizinec s úsměvem.

Pan Roberts, který ani jedinkrát v životě z revolveru nevypálil, si ho jako ve snách vsunul do kapsy. Projel jím nepříjemný pocit, že z něj každou chvíli může vyjít rána.

Znovu si zopakovali věty hesla. Potom nový přítel pana Robertse povstal.

„Přeji vám hodně štěstí,“ pronesl. „Kéž byste tím ve zdraví prošel. Jste odvážný člověk, pane Robertsi.“

„Opravdu?“ podivil se pan Roberts v duchu, když už druhý muž odešel. „Zcela jistě vím, že bych se nerad nechal zabít. To tedy ne.“

Dolů po páteři mu projelo příjemné rozechvění, byť poněkud pokažené následným mrazením, které už zdaleka tak příjemné nebylo.

Pan Roberts odešel do svého pokoje a pozorně si zbraň prohlížel. Ještě stále si nebyl jist, jak mechanismus revolveru funguje, a jen doufal, že nebude okolnostmi donucen ho použít.

Vyšel ven, aby si rezervoval místo ve vlaku.

Vlak ze Ženevy měl odjíždět v devět třicet. Roberts se na nádraží dostavil s dostatečným předstihem. Průvodčí ve spacím vagónu si od něj vzal jízdenku a cestovní pas a postavil se stranou, zatímco

vyčkával, až jeho podřízený zasune Robertsův kufr na polici pro zavazadla, kde už ležel kufr z vepřovice a příruční kufřík.

„Číslo devět je dolní lůžko,“ poučil ho průvodčí.

V okamžiku, kdy se Roberts otočil, že z vozu odejde, narazil do mohutného muže, který právě vstupoval. Oba se ihned odebrali každý svou cestou za neustálých přehnaných omluv — Roberts v angličtině a neznámý muž francouzsky. Byl to velký robustní člověk s takřka dohola ostráhanou hlavou. Za brýlemi s tlustými skly pozorovaly svět podezřívavé oči.

„Divný patron,“ pomyslel si nevelký pan Roberts.

Spolucestující vyzařoval jakousi nedefinovatelnou hrozbu. Měl si snad vyžádat lůžko devět právě proto, aby na muže dával pozor? Tušil, že to bude ono.

Znovu vyšel ven na chodbičku. Do odjezdu vlaku chybělo ještě deset minut. Pana Robertse napadlo, že se trochu projde sem a tam po nástupišti. Když byl napůl cesty chodbičkou, ustoupil stranou, aby umožnil nějaké dámě projít kolem něj. Nastupovala právě do vlaku a průvodčí šel před ní s její jízdenkou v ruce. Žena upustila kabelku, právě když procházela kolem pana Robertse. Dvorný Angličan se pro kabelku shýbl a dámě ji podal.

„Děkuji, monsieur.“ Promluvila anglicky, ale s cizím přízvukem, velice zajímavým hlubokým hlasem, neobyčejně svůdným. Ve chvíli, kdy už se chystala pokračovat dál, ještě zaváhala a zamumlala. „Pardon, monsieur, domnívám se správně, že jste nedávno pobýval v Grasse?“

Robertsovi poskočilo srdce vzrušením. Měl být k službám tomuto půvabnému stvoření — o tom, že je půvabná, nebylo nejmenších pochyb. Z oblečení vnímal pan Roberts krátký kožešinový kabát vhodný na cesty a slušivý klobouk. Kolem krku měla šňůru perel. Snědá tmavovláska s rudými rty.

Roberts pronesl požadovanou odpověď. „Ano, minulý měsíc.“

„Zajímáte se o vůně?“

„Ano, zabývám se výrobou syntetického jasmínového oleje.“

Sklonila hlavu, prošla kolem a za sebou zanechala pouhé šeptnutí. „V chodbičce, okamžitě jak se vlak rozjede.“

Následujících deset minut Robertsovi připadalo jako věčnost. Konečně se vlak pohnul. Dal se pomalu chodbičkou. Dáma v kožíšku zápasila s oknem a on jí přispěchal na pomoc.

„Děkuji vám, monsieur. Chci se ještě nadýchat trochu čerstvého vzduchu, než přikážou, aby se všechna okna uzavřela.“ A potom tiše přitlumeným hlasem rychle dodala: „Až přejedeme hranice a vás spolucestující usne — dřív ne — zajděte do umyvárny a tudy potom do kupé na druhé straně. Rozumíte?“

„Ano.“ Stáhl okno a hlasitěji se zeptal: „Vyhovuje vám to tak, madam?“

„Mnohokrát děkuji.“

Zašel do svého kupé. Jeho spolucestující se již uložil na horní lůžko. Přípravy ke spánku byly zjevně velmi prosté. Odložil si vlastně pouze boty a kabát.

Že by se měl převlékat, Roberts zavrhl. Jistě, měl-li vstoupit do kupé dámy, nemohl se svléknout. Našel si pantofle, natáhl si je místo bot a poté si lehl a zhasl světlo. O několik minut později začal muž nad ním chrápat.

Těsně po desáté hodině dorazili k hranicím. Dveře se zprudka otevřely, zazněla obligátní otázka, zda mají pánové cokoli k proclení, a dveře se opět zavřely. Hned nato se vlak dal znovu do pohybu a vyjel z pohraničního Bellegarde.

Muž na horním lůžku už opět začal chrápat. Roberts ještě nechal uběhnout dvacet minut a teprve pak sklouzl na podlahu a otevřel dveře do kupé s toaletou. Jakmile byl uvnitř, zasunul za sebou zástrčku a upřel oči na protější dveře. Zajištěné nebyly. Krátce zaváhal, nemá-li zaklepat.

Klepat by nejspíš bylo absurdní. Ale vstoupit bez klepání se mu dost přičilo. Vyřešil to kompromisem. Nepatrně pootevřel dveře a čekal. Dokonce se odvážil i krátce zakašlat.

Odpověď přišla okamžitě. Dveře někdo přitáhl k sobě a otevřel je dokořán. Vzápětí ho čísi ruka uchopila za paži a vtáhla dovnitř kupé, načež za ním dívka dveře zavřela a zajistila zástrčkou.

Roberts zatajil dech. Nikdy v životě si ani v představách nedokázal vykouzlit nic tak půvabného. Měla na sobě dlouhé nadýchané šaty z krémového sifonu a krajek. Opřela se o dveře do chodbičky a

rychle oddychovala. Roberts již mnohokrát četl o krásných stvořeních zahnaných do úzkých. Nyní poprvé i jedno takové spatřil — úchvatný pohled.

„Díky bohu!“ zamumlala dívka.

Robertsovi neušlo, že je docela mladá, a byla tak krásná, že mu připadalo, že přichází ze zcela jiného světa. Konečně se setkal tváří v tvář s romantickou situací — a navíc se stal její součástí!

Promluvila tlumeným, uspěchaným hlasem. Mluvila anglicky dobře, ale intonace prozrazovala cizinku. „Jsem tak ráda, že jste přišel,“ prohlásila. „Měla jsem hrozný strach. Vasilijevič je ve vlaku. Chápete, co to znamená?“

Roberts ani v nejmenším nechápal, co by to mělo znamenat, ale přesto přikývl.

„Myslela jsem, že jsem jim proklouzla. Neměla jsem být tak naivní. Co budeme dělat? Vasilijevič je hned ve vedlejším oddělení. Ať se stane cokoli, ty šperky se mu nesmí dostat do rukou.“

„Nezavraždí vás, ani nedostane šperky,“ prohlásil Roberts rozhodně.

„Co s nimi mám tedy udělat?“

Roberts se podíval přes ni ke dveřím. „Dveře jsou zajištěné na zástrčku,“ poznamenal.

Dívka se nevesele zasmála. „Jako kdyby zamčené dveře představovaly pro Vasilijeviče nějakou překážku.“

Roberts zažíval stále vzrůstající pocit, že je ve víru děje jednoho ze svých oblíbených románů. „Pak se dá udělat jen jediná věc. Dejte je mně.“

Podívala se na něj pochybovačně. „Mají cenu čtvrt milionu.“

Roberts se začervenal. „Můžete mi věřit.“

Dívka ještě chvíli váhala. „Ano, svěřím vám je,“ řekla takřka slavnostně. Kamsi rychle sáhla a v následujícím okamžiku mu podávala svinutý pár punčoch — hedvábných punčoch tenkých jako pavučinka. „Vezměte si je, příteli,“ pravila překvapenému Robertsovi.

Vzal punčochy do ruky a ihned vše pochopil. Rozhodně nebyly lehounké jako períčko, jejich váha ho trochu zaskočila.

„Odneste si je k sobě do kupé,“ vybídla ho. „Můžete mi je vrátit až ráno — budu-li — budu-li tu ještě.“

Roberts si odkašlal. „Co se vás týká —“ začal. Potom se zarazil. „Musím — musím u vás zůstat, abych vás hlídal.“ Zrudl, když si uvědomil nevhodnost takových slov. „Nechci tím říct, že tady u vás v kupé. Zůstanu samozřejmě tam vedle.“ A pohybem hlavy ukázal na vedlejší kupé s toaletou.

„Jestli chcete zůstat tady —“ Pohledem naznačila neobsazené horní lůžko.

Roberts se zarděl až ke kořínkům vlasů. „Ne, ne,“ zaprotestoval. „Bude mi tam vedle dobře. Když mě budete potřebovat, zavolejte.“

„Děkuji vám, příteli,“ poděkovala tichým hlasem dívka.

Pak vklouzla na dolní lůžko, přetáhla přes sebe příkrývku a vděčně se na něj usmála. Roberts se vrátil do umyvárny.

Náhle — určitě muselo uběhnout několik hodin — měl Roberts pocit, že něco zaslechl. Zaposlouchal se — nic se neozvalo. Možná se mu jen něco zdálo. Přesto si byl téměř jistý, že odněkud z vedlejšíka se ozval nepatrný zvuk. Předpokládejme — jen předpokládejme...

Potichoučku otevřel dveře. Kupé bylo přesně v tom stavu, jako když ho opustil, s rozsvícenou modrou lampičkou u stropu. Zůstal tam stát, napínal zrak a čekal, až si oči zvyknou na příšeří. Dívka byla ta tam!

Rozsvítil světla naplno. Kupé bylo prázdné. Náhle něco ucítil. Byl to jen závan, ale dokázal ho rozpoznat — sladký, nepatrný zápach chloroformu!

Vyšel z kupé (nyní nezamčeného, jak si povšiml) na chodbičku a rozhlédl se oběma směry. Nikde nikdo. Oči se mu zastavily na dveřích kupé sousedícího s dívčíným. Neřekla mu prve, že Vasilijevič je hned vedle? S nejvyšší opatrností zkusil vzít za kliku. Dveře ale byly zevnitř zamčené.

Co by měl udělat? Domáhat se vstupu? Ten muž ale odmítne — a koneckonců dívku tam ani nemusí najít.

A i kdyby tam byla, jestlipak by se mu poděkovala, že z toho udělal veřejnou záležitost? Jak vyrozuměl, utajenost byla na celé té hře, kterou hráli, nejpodstatnější.

Malý, podsaditý mužíček pomalu procházel chodbičkou s ustaraným výrazem ve tváři. Zastavil se před posledním kupé. Dveře

byly otevřené a uvnitř ležel spící průvodčí. A nad ním na věšáku visel kabát jeho hnědé uniformy a čapka.

V.

Roberts se bleskově rozhodl, jak bude postupovat. Hned v příští minutě se navlékl do kabátu, nasadil si čepici a už spěchal zpátky chodbičkou. Zastavil se u dveří kupé sousedícího s dívčíným, sebral všechnu rozhodnost a rázně zaklepal.

Když na jeho klepání nikdo nereagoval, zaklepal znovu.

„Monsieur,“ pronesl tím nejfrancouzštějším přízvukem, jaký svedl.

Dveře se pootevřely a z kupé vykoukla hlava — hlava cizince až na černý knírek hladce oholeného, se zlostnou tváří, z níž číselo, jaké potěšení tomu člověku dělá komukoli ubližovat.

„*Qu'est-ce-qu'ily a?*“ * úsečně se zeptal neznámý.

* Co se děje? Pozn. překl.

„*Votre passeport, monsieur,*“ Roberts ustoupil a pokynul cestujícimu, aby vyšel z kupé.

Muž mezi dveřmi zaváhal a potom vykročil na chodbičku. Roberts počítal s tím, že přesně to udělá. Jestliže má dívku uvnitř, pak přirozeně nebude chtít, aby průvodčí vstoupil do kupé. Roberts jednal rychlostí blesku. Vší silou odstrčil cizince stranou, ten na to nebyl připraven a Robertsovi navíc napomohlo zhoupnutí vlaku — a sám se vrhl do kupé, zavřel dveře a zamkl je.

Přes konec lůžka ležela dívka s roubíkem v ústech a s rukama svázanýma v zápěstí. Rychle ji osvobodil a ona se s hlubokým povzdechnutím otočila k němu.

„Cítím se tak slabá a nemocná,“ zamumlala. „Byl to, myslím, chloroform. Dostal — dostaly se mu do rukou?“

„Kdepak,“ Roberts si poklepal na kapsu. „A co uděláme teď?“ zeptal se.

Dívka se posadila zpříma a zřejmě opět začínala jasně vnímat. Teprve teď si všimla převleku.

„To bylo od vás velice chytré. Když si člověk představí, že vás to vůbec napadlo! Řekl, že mě zabije, jestli mu neprozradím, kde ty

šperky jsou. Tolik jsem se bála — a potom jste přišel vy.“ Náhle se zasmála. „Ale že jsme ho přelstili! Neodváží se teď nic podniknout. Dokonce se nemůže ani pokusit dostat zpátky k sobě do kupé.

Musíme tu zůstat až do rána. Nejspíš vystoupí z vlaku v Dijonu. Máme tam stavět asi za půl hodiny. Zatelegrafuje do Paříže a oni si nás vystopují tam. Zatím byste asi měl vyhodit kabát a čapku z okna. Mohl byste se kvůli nim dostat do potíží.“

Roberts uposlechl. „Nesmíme usnout,“ rozhodla dívka. „Musíme až do rána zůstat na stráž.“

Byla to prazvláštní, vzrušující hlídka. V šest hodin ráno otevřel Roberts opatrně dveře a vyhlédl ven. Nikdo se poblíž nevyskytoval. Dívka rychle zaběhla do svého kupé. Roberts ji následoval. Celý prostor někdo zcela viditelně prohledal. Do vlastního kupé se Roberts vrátil opět přes umyvárnu. Jeho spolucestující stále ještě spokojeně pochrupeval.

V sedm hodin, když zastavili v Paříži, průvodčí se začal shánět po ztraceném kabátě a čapce. A to ještě nevěděl, že mu chybí jeden cestující.

Pak nastalo nanejvýš zábavné pronásledování. Děvče s Robertsem sjezdili celou Paříž, přesedali z taxíku do taxíku, vstupovali do hotelů a restaurací jedněmi dveřmi a odcházeli zase jinými. Konečně dala dívka Robertsovi znamení.

„Jsem si teď naprosto jistá, že nás nikdo nesleduje,“ prohlásila. „Setřáslí jsme je.“

Nasnídali se a odjeli na letiště Le Bourget na pařížském předměstí. Za tři hodiny nato vystupovali v Croydonu. Bylo to poprvé, co Roberts letěl letadlem.

V Croydonu na ně čekal vysoký pán, který velice vzdáleně připomínal Robertsova instruktora ze Ženevy. Dívku pozdravil s obzvláštní úctou.

„Auto je připraveno, madam,“ oznámil jí.

„Tento pán nás doprovodí, Paule,“ pravila dívka a obrátila se k Robertsovi: „Hrabě Paul Stepanyj.“

Automobil byl dlouhá limuzína. Jeli asi hodinu, potom zabočili na pozemek venkovské usedlosti a zastavili před vchodem do impozantního sídla. Pana Robertse uvedli do pokoje zařízeného jako pra-

covna. Zde předal vzácný pár punčoch a na chvíli osaměl. Zakrátko se vrátil hrabě Stepanyj.

„Pane Robertsi,“ pravil, „patří vám naše díky a vděk. Předvedl jste se jako statečný a vynalézavý muž.“ Podal mu červené safiánové pouzdro. „Dovolte mi, abych vám udělil řád svatého Stanislava — desáté třídy ozdobený vavříny.“

Jako ve snu otevřel Roberts pouzdro a podíval se na vzácný řád. Starý pán dále pokračoval.

„Ještě před vaším odchodem by vám velkomožná kněžna Olga ráda vyjádřila vřelé díky.“

Zavedli ho do velkého přijímacího salonu. Zde oděna do splývající róby stála v celé své kráse jeho spolucestující.

Panovačným pohybem paže pokynula druhému muži a ten se ihned vzdálil.

„Vděčím vám za svůj život, pane Robertsi,“ prohlásila velkomožná kněžna.

Napřáhla k němu ruku, kterou Roberts políbil. Náhle se naklonila směrem k němu.

„Jste statečný muž,“ řekla se zjevným uznáním.

Jeho rty se setkaly s jejími a celého jej pohltil závan těžkého orientálního parfému.

Na kratičký okamžik podržel křehkou krásnou postavu ve své náruči...

Ještě byl jako ve snách, když ho někdo oslovil: „Auto vás zaveze, kamkoli budete chtít.“

Za hodinu se táž limuzína vrátila pro kněžnu Olgu. Nastoupila a s ní i bělovlasý muž, který už dříve kvůli horku odložil bradku. Auto vysadilo velkomožnou kněžnu Olgu před domem na Streatham street nedaleko Britského muzea. Vstoupila do domu a starší žena zvedla oči od čajového stolku.

„Á, Maggie, drahoušku, tak jsi tady.“

V rychlíku z Ženevy do Paříže byla tato dívka velkomožnou kněžnou Olgou. V kanceláři pana Parkera Pynea se proměnila na Madeleine de Sara a v domě na Streatham street se stala Maggie Sayersovou, čtvrtou dcerou poctivé rodiny, vydělávající si na živobytí v potu tváře.

Ó, kam až klesli mocní!

VI.

Pan Parker Pyne obědval se svým přítelem. „Blahopřeju,“ pravil mu pan Bonnington, „tvůj člověk provezl tu věc bez nejmenšího zaváhání. Lidi z Tormaliho gangu musí zuřit, když si pomyslí, že plány na to dělo se dostaly do rukou ženevské Společnosti národů. Prozradil jste mu, co převáží?“

„Ne, považoval jsem za moudřejší — to ehm — trochu vyšperkovat.“

„To bylo od vás velice diskrétní.“

„Nenazval bych to přesně diskrétností. Měl jsem spíš v úmyslu, aby se dobře bavil. Zdálo se mi, že dělo by mu připadalo poněkud fádní. Chtěl jsem, aby zažil trochu dobrodružství.“

„Fádní?“ vypravil ze sebe pan Bonnington a vykulil na pana Pynea oči. „Vždyť by ho ta banda zavraždila, jen by si ho byli všimli.“

„To ano,“ připustil mírně pan Parker Pyne. „Jenže já nechtěl, aby ho zavraždili.“

„Vynáší ti to tvé podnikání hodně peněz, Parkere?“ zeptal se Bonnington.

„Někdy o peníze spíš přijdu,“ přiznal se pan Parker Pyne. „Ovšem jen tehdy, když za to nějaký případ stojí.“

VII.

V Paříži se vzájemně obviňovali tři rozhněvaní pánové.

„Ten zatracený Hooper!“ prohlásil jeden z nich. „Pěkně nás vypekł.“

„Papíry nikdo z kanceláře neodnesl,“ tvrdil druhý. „Ale ve středu byly na cestě, tím jsem si jistý. A tak tvrdím, že jsi to zpackal ty.“

„Já tedy ne,“ zapškle se bránil třetí. „Ve vlaku žádný Angličan, kromě nějakého bezvýznamného úředníčka, nebyl. Ten nikdy ani o Peterfieldovi, ani o dělu nic neslyšel. Vím to. Vyzkoušel jsem si ho. Peterfield nebo střelné zbraně, to mu nic neříkalo.“ Zasmál se. „Trpěl jen stihomamem z bolševiků.“

VIII.

Pan Roberts seděl před plynovým krbem. Na kolenou měl dopis od pana Parkera Pynea. Byl v něm i šek na padesát liber „od jistých lidí, kteří jsou potěšeni tím, jak byl proveden jistý úkol.“

Na opěrátku křesla ležela kniha vypůjčená z knihovny. Pan Roberts ji namátkou otevřel. „Křčila se u dveří jako nádherný, pronásledovaný tvor zahnaný do úzkých.“

Nu, to přece všechno dobře znal.

Přečetl si další větu: „Vtáhl do nosu vzduch. Ucítil lehký, nepatrný zápach chloroformu.“

I o tom věděl své.

„Vzal ji do náručí a v odezvě ucítit vnímavé zachvění jejích rudých rtů.“

Pan Roberts si povzdechl. Nebyl to sen. To všechno se skutečně stalo. Cesta tam byla dost fádni, zato cesta domů! Tolik si užil. Ale byl rád, že už je zase doma. Nejasně cítil, že život nelze do nekonečna prožívat takovým tempem. Dokonce i velkomožná kněžna Olga — a nakonec i ten poslední polibek — se již částečně proměnila v neskutečný sen.

Mary s dětmi se už zítra vrací domů. Pan Roberts se šťastně usmál.

Určitě řekne: „Měli jsme tak nádherné prázdniny. Tak mě mrzele, když jsem pomyslela na tebe, žes tady tak sám, chudáčku můj.“

A on ji uklidní slovy: „To je v pořádku, dušinko. Musel jsem služebně do Ženevy — firma mě tam poslala kvůli nějakému velice choulostivému jednání — a podívej, co mi za to poslali.“ A pak jí ukáže šek na padesát liber.

Uvažoval i o řádu svatého Stanislava desáté třídy ověnčeném vavříny. Schoval ho, ale při pomýšlení, co by se stalo, kdyby ho Mary našla! Dalo by mu to hodně vysvětlování...

Ach, už to má — řekl by jí, že ho přivezl z ciziny. Jako takovou zajímavou starožitnost.

Opět otevřel knihu a šťastně se do ní začetl. Po bázlivém výrazu v tváři už nebylo ani potuchy.

I on přece patřil do společenství lidí, kterým se děly věci s velkým V.

Případ zbohatlé ženy

I.

Když panu Pyneovi ohlásili příchod paní Abner Rymerové, pozvedl obočí, protože to jméno mu nebylo neznámé.

V témže okamžiku již byla klientka uvedena do kanceláře — vysoká, mohutná žena. Postava paní Ryměrové postrádala jakýkoli půvab a ani sametové šaty či těžký kožich, které měla na sobě, tento fakt nedokázaly zakrýt. Klouby velkých rukou jí nápadně vystupovaly, veliký, široký obličej hýřil červenou barvou. Černé vlasy měla učesané podle poslední módy a ve výzdobě klobouku bylo uplatněno mnoho stočených konečků pštrosích per.

Zvysoka se posadila na židli a kývla hlavou. Již v jejím pozdravu — „Dobrý ráno“ — byl patrný nekultivovaný podtón. „Jestli ste vůbec k něčemu, tak mně řeknete, jak mám utrácet peníze!“

„Nanejvýš originální,“ zamumlal si pro sebe pan Parker Pyne. „Jen málokdo mi v dnešní době položí podobnou otázku. Vám to skutečně připadá obtížné, paní Rymerová?“

„To teda jo,“ prohlásila bez okolků příchozí. „Mám tři kožichy, spoustu šatů z Paříže a tak vůbec. Mám auto a taky barák na Park Lane s výhledem do Hydeparku. Patří mně jachta, ale moře nesnáším. Zaměstnávám spoustu prvotřídního služebnictva, co se na vás kouká skrz prsty. Trochu sem cestovala a sem tam něco ze světa sem už viděla. Ale ať se propadnu, jestli si dokážu vzpomenout na něco dalšího, co bych si chtěla koupit nebo dělat.“ S nadějí v očích se přitom dívala na pana Pynea.

„Existují nemocnice,“ navrhl pan Pyne možnost charity.

„Cože? Chcete říct, abych prachy rozdávala? Ne, tak to rozhodně neudělám! Ty peníze sou poctivě vydělaný, a to pěkně tvrdě, to vám tedy povídám. A jestli si myslíte, že je jen tak klidně vyhodim voknem jako nějaký svinstvo — tak to se teda šeredně pletete. Chci je utratit sama. Utratit a něco pořádného si za ně pořídit. A říkám vám, jestli máte nějaký nápad, kterej by stál za to a pasoval do mejch představ, můžete počítat s pěknou sumou.“

„Váš návrh mě zajímá,“ připustil pan Parker Pyne. „Nezmínila jste se o domě na venkově.“

„Na ten sem zapomněla, ale jeden mám. Nudím se tam, až to bo-
lí.“

„Musíte mi o sobě prozradit víc. Vyřešit váš problém není nic
jednoduchého.“

„Jo, klidně a ráda. Nestydím se za to, z čeho sem vzešla. Pracova-
vala sem na farmě, teda jako holka. A že to byla pořádná dřina. Pak
sem začala chodit s Abnerem — pracoval jako dělník v továrně kou-
sek vodtamtud. Dvořil se mně vosm let a pak sme se vzali.“

„A byla jste s ním šťastná?“ vyzvídal pan Pyne.

„Byla. Byl na mě hodnej, můj Abner. Moc lehký sme to ale ne-
měli. Dvakrát zůstal bez práce a k tomu přišly děti. Měli sme čtyry,
tři kluky a holku. Jenže žádný z nich se nedožilo dospělýho věku.
Asi by to bylo všechno úplně jiný, kdyby teď žily.“ Obličej jí zjihl a
najednou vypadala mladší.

„Byl slabej na plíce — teda Abner. Kvůli tomu ho nevzali na
vojnu. Doma si ale ved dobře. Udělali z něj mistra. Měl za ušima,
můj Abner. Přišel na to, jak vylepšit nějaký výrobní postup. A mu-
sim říct, že se k němu zachovali slušně. Dali mu za to pěknou sumu.
A von ty peníze použil na další svůj nápad. A ten mu v tu ránu nadě-
lal peněz jako smetí. A pořád jich není konec.“

No řeknu vám, že ze začátku sem se cejtila jak v pohádce. Měli
sme dům a perfektní koupelnu a vlastní služebnictvo. Už žádný vaře-
ní, drhnutí ani praní. Člověk se moh rozvalovat na hedvábných pol-
štářích v přijímacím pokoji a zazvonit si pro čaj, sotva se mu zachtě-
lo — připadala sem si jako nějaká kněžna! Byla to nádhera a my sme
si to vychutnávali. Pak sme přijeli do Londýna. Šít sem začala u nej-
lepších krejčích. Jezdili sme do Paříže a na Riviéru. Bavili sme se
tím náramně.“

„A potom,“ pobídl ji pan Parker Pyne.

„Počítám, že sme si na to po čase nějak zvykli,“ usoudila paní
Rymerová. „Potom už nám to nepřipadalo jako taková paráda. No,
vždyť byly i dny, kdy sme si ani nedokázali pořádně pochutnat na
jídle — a to sme si mohli vybrat, na co si jen vzpomenete! A to cach-
tání ve vaně — no, nakonec sme přišli na to, že jednou denně to musí
stačit každému. Abnera začalo navíc zlobit zdraví. Platili sme dokto-
rům slušný sumy, to vám teda řeknu, ale nemohli nic dělat. Zkoušeli

tohle a pak zas něco jinýho. Ale bylo to k ničemu. Abner zkrátka umřel.“ Odmlčela se. „A vůbec nebyl starej, teprv třiačtyřicet let.“

Pan Pyne soustrastně přikývl.

„To se stalo před pěti lety. Prachy se mně pořád jen hrnou. Připadá mně to ale jak plejtvání, že s nima nedokážu něco kloudnýho podniknout. Jak už sem vám povídala, nemůžu přijít na nic, co bych si chtěla koupit, a eště bych to neměla.“

„Jinými slovy,“ shrnul její líčení pan Parker Pyne, „váš život je jednotvárný. Nemáte z něj potěšení.“

„Mám ho až po krk,“ upřesnila to paní Rymerová zapškle. „Nemám žádný přátele. Nový známosti, ty jdou jen po tom, abych jim na něco přispěla, ale za zádama se mně posmívaj. A starý známí se se mnou nechtějí vůbec bavit. Když se přiženu v autě, sou z toho celí nesví. Můžete s tím něco udělat, přijít s nějakým nápadem?“

„Není vyloučeno, že mohu,“ pronesl pomalu pan Pyne. „Bude to obtížné, ale věřím, že určitá naděje na úspěch tu je. Myslím, že se mi může podařit vrátit vám, o co jste přišla — chuť k životu.“

„A to jako jak?“ nepřlíš zdvořile se zeptala paní Rymerová.

„Tak to je,“ odbyl ji pan Parker Pyne, „mé profesionální tajemství. Nikdy předem neprozrazuju své metody. Otázkou je, jestli to riziko budete chtít podstoupit? Úspěch nezaručuju, ale domnívám se, že reálná možnost, že se to podaří, skutečně existuje.“

Budu muset použít nezvyklých metod, a tudíž to vyjde draho. Jako honorář si budu účtovat jeden tisíc liber splatných předem.“

„Že byste se držel moc zpátky, to teda ne,“ poznamenala paní Rymerová. „No, já to risknu. Sem zvyklá nakupovat za nejvyšší ceny. Jenže když za něco zaplatím, tak si taky dám dobrou pozor, abych za ty prachy dostala svý.“

„To dostanete,“ ujistil ji pan Parker Pyne. „Nemusíte mít nejmenší obavy.“

„Šek vám pošlu dnes večír,“ oznámila paní Rymerová a vstala. „Je mi úplně jasný, že neexistuje jedinej důvod vám věřit. Říká se, že s penězma se chtěj co nejdřív rozloučit jen blázni. Asi sem teda cvok. Musíte mít dost velkou drzost, když si troufnete inzerovat ve všech těch novinách, že dokážete udělat lidi šťastný!“

„Ty inzeráty mě stojí peníze,“ upozornil ji pan Parker Pyne. „Kdybych nedokázal své sliby splnit, ty peníze bych vyhodil oknem. Důvody, proč se lidé necítí šťastní, ty já *znám*, a tudíž mám i jasnou představu, jak navodit opačný stav.“

Paní Rymerová pochybovačně zavrtěla hlavou a odporučela se. V kanceláři za sebou nechala pouze směs drahých vůní.

Pohledný Claude Luttrell se přiloudal do kanceláře. „Něco pro mě?“

Pan Pyne zavrtěl hlavou. „Tak jednoduché to nebude,“ odhadoval. „Tohle je komplikovaný případ. Obávám se, že budeme muset leccos risknout. Musíme se pokusit o neobvyklý postup.“

„Paní Oliverová?“

Pan Pyne se pousmál při zmínce o světoznámé spisovatelce. „Paní Oliverová,“ odtušil, „je ve skutečnosti ta nejkonvenčnější z nás všech. Ne, mám na mysli odvážný a riskantní tah. Mimochodem, možná bys mohl hned zavolat doktoru Antrobusovi.“

„Antrobusovi?“

„Ano. Jeho služby budeme potřebovat.“

II.

Týden nato vstoupila paní Rymerová ještě jednou do kanceláře pana Parkera Pynea. Povstal, aby ji přivítal.

„Ujišťuji vás, že toto zdržení bylo nezbytné,“ pravil na úvod. „Nezbývalo, než zařídit mnoho věcí, a navíc jsem si musel zajistit služby velmi nevšedního muže, který sem kvůli tomu přicestoval přes půl Evropy.“

„Ach tak!“ pronesla podezřívavě. Neustále měla na paměti, že podepsala šek na tisíc liber, který už byl také proplacen.

Pan Parker Pyne stiskl tlačítko bzučáku. Vzápětí se objevila mladá dívka, snědá, orientálního vzhledu, ale oblečená do bílé uniformy nemocniční sestry.

„Je všechno připraveno, sestro de Sara?“

„Ano. Doktor Constantine už čeká.“

„Co chcete podniknout?“ zeptala se paní Rymerová s nádechem napětí v hlase.

„Seznámit vás tak trochu s magií východních zemí, drahá paní,“ odpověděl pan Parker Pyne.

Paní Rymerová následovala ošetřovatelku o poschodí výš. Byla uvedena do místnosti, která neměla nic společného s charakterem zbývající části domu. Stěny pokrývaly orientální výšivky, stály zde divany s měkkými polštáři, podlahu zakrývaly krásné běhouny. Nad konvicí s kávou se skláněl jakýsi muž, který se napřímil, jakmile vešly.

„Doktor Constantine,“ představila ho ošetřovatelka.

Doktor měl na sobě evropský oděv, ale v obličeji byl snědý a oči měl tmavé, kulaté, s nezvykle pronikavou silou pohledu.

„Tak toto je má pacientka?“ zeptal se hlubokým zvučným hlasem.

„Nejsem žádná pacientka,“ protestovala paní Rymerová.

„Vaše tělo choré není,“ poučil ji lékař, „ale vaše duše je znavená. My z Východu víme, jak tuto chorobu léčit. Posad'te se a vypijte si šálek kávy.“

Paní Rymerová se posadila a přijala malinký koflík voňavého nápoje. Zatímco upíjela kávu, lékař mluvil dál.

„Tady na Západě se léčí pouze tělo. Bezesporu chybný postup. Tělo je pouhým nástrojem. Hrají se na něm tóny. Může to být velice smutná, zmírající melodie, ale je možné též docílit, aby melodie zněla vesele a prostupovala jí radost. A tak vás také naladíme. Máte peníze. Necht' si jich užíváte s radostí a s potěšením. Život necht' opět stojí za to žít. Je to snadné — snadné — tak snadné...“

Paní Rymerová cítila, jak ji přemáhá apatie a spánek. Postavy lékaře i ošetřovatelky se halily jakoby do mlhy. Cítila se blaženě šťastná a velmi ospalá. Postava doktora se začala zvětšovat. Celý svět se zvětšoval.

Doktor se jí upřeně zahleděl do očí. „Spěte. Oči se vám klíží. Brzy budete spát. Usnete. Budete spát...“

Víčka paní Rymerové se zavřela. Plula v prostoru společně s báječným, velkým, převelikým světem...

III.

Když oči zase otevřela, zdálo se jí, že uběhlo hodně času. Na několik věcí se nejasně upamatovala — na podivné, neskutečné sny, na pocit probouzení a na další snění. Vybavila se jí vzpomínka na nějaký automobil a na krásnou dívku v uniformě ošetřovatelky, jak se nad ní sklání.

Ted však už byla zcela probuzená a ve vlastní posteli.

Byla to skutečně její postel? Připadala jí jiná. Postrádala nádhernou měkkost jejího lůžka. Nejasně jí připomínala dobu téměř zapomenutou. Pohnula se a postel zaskřípěla. Postel paní Rymerové na Park Lane však nikdy skřípavé zvuky nevydávala.

Rozhlédla se kolem sebe. Zcela rozhodně toto nebyl dům na Park Lane. Ocitla se snad v nemocnici? Ne. Nemocnice to nebyla. Ale ani hotelový pokoj. Na to byla místnost příliš holá, se stěnami v neurčitém odstínu šedí. Stolek pod umyvadlem byl vyrobený z hrubých prken, na něm stál džbán s vodou. I prádelník byl z nahrubo opracovaných prken, vedle něj stála kovová truhla. Na věšácích visely neznámé šaty. A v posteli s mnohokrát spravovanou pokrývkou ležela ona.

„Kde to *jsem*?“ zeptala se nahlas paní Rymerová.

Dveře se otevřely a malá baculatá žena vcupitala dovnitř, v ruměných tvářích dobrosrdečný výraz. Rukávy měla vykasané a přes šaty zavázanou zástěru.

„A heleďme se!“ zvolala. „Už se probudila. Pojd'te dál, pane doktore.“

Paní Rymerová otevřela ústa, aby jim sdělila několik věcí — zůstaly však nevyřčené, protože člověk, který následoval baculatou ženu do pokoje, nebyl ani v nejmenším podoben onomu elegantnímu, snědému lékaři Constantineovi. Byl to starý, sehnutý muž, který ji pozoroval zpoza silných brýlí.

„To už je lepší,“ konstatoval, přistoupil k posteli a uchopil zápleť paní Rymerové. „Ted' už se vám brzo uleví, drahunko.“

„Co mi bylo?“ vyzvíдалa paní Rymerová.

„Dostala jste nějaký záchvat,“ vysvětloval doktor. „Den či dva jste byla v bezvědomí. Ale to nic není.“

„Ale žes nás vylekala, Hannah,“ povzdychla si baculatá žena. „A jak jsi vyváděla a říkala přitom takový divný věci!“

„To ano, jistě, paní Gardnerová,“ připustil doktor opatrně. „Ale nesmíme pacientku rozčilovat. Za pár dní budete zase na nohou zdravá jako rybička, drahunko.“

„A kvůli práci se netrap, Hannah,“ konejšila ji paní Gardnerová. „Stavila se tu paní Robertsová, aby mi pomohla, a šlo nám to dobře. Tak jen klidně lež a uzdrav se, moje milá.“

„Proč mi říkáte Hannah?“ divila se paní Rymerová.

„Ale vždyť se tak jmenuješ,“ odpověděla jí paní Gardnerová celá zmatená.

„Ne, nejmenuju. Jmenuju se Amelia Rymerová. Jsem vdova po Abneru Rymerovi.“

Doktor si s paní Gardnerovou vyměnili pohledy.

„No, teď hezky lež,“ promluvila opět paní Gardnerová.

Ti dva vyšli z pokoje. Paní Rymerová zůstala ležet. Nic nechápala.

Proč jí říkali Hannah a proč se tak významně jeden na druhého podívali, když jim řekla své jméno? Bylo patrné, že jí nevěří a zároveň je to pobavilo. Kde se to ocitla a co se přihodilo?

Vyklouzla z postele. Cítila se na nohou trochu nejistě, ale pomalu došla k malému střešnímu oknu a vyhlédla ven — na selský dvůr! Naprosto popletená se vrátila do postele. Co dělala na venkovském statku, který nikdy předtím neviděla?

S talířem polévky na podnose vstoupila opět do pokoje paní Gardnerová.

Paní Rymerová se začala vyptávat. „Co v tomhle domě dělám?“ chtěla vědět. „Kdo mě sem přivezl?“

„Nikdo tě nepřivezl, drahunko. Jsi tu doma. Přinejmenším už pět let tady žiješ — a já jsem ani jednou neměla žádné podezření, že bys mohla trpět takovými záchvaty.“

„Žiju tady! Pět let?“

„Tak, tak. Ach bože, Hannah, nechceš mi přece tvrdit, že si pořád ještě nic nepamatuješ?“

„Nikdy jsem tady nežila! Nikdy v životě jsem vás neviděla.“

„Víš, dostalas takovou nějakou nemoc a všechno jsi zapomněla.“

„Nikdy jsem tady nežila.“

„Ale žila, drahunko.“ Najednou paní Gardnerová vyrazila jako šipka k prádelníku a přinesla paní Rymerové zarámovanou vybledlou fotografii.

Zachycovala skupinu čtyř lidí: vousatého muže, baculatou ženu (paní Gardnerovou), vysokého šlachovitého muže s mile rozpačitým úsměvem a nějakou ženu v šatech s tištěným vzorem a se zástěrou — ji samotnou!

Paní Rymerová přihlouple hleděla na fotografii, zatímco paní Gardnerová položila táč s polévkou vedle ní a tiše vyšla z pokoje.

Paní Rymerová mechanicky srkala polévku. Byla to dobrá polévka, silná a horká. Celou tu dobu se jí v hlavě točily myšlenky jako na kolotoči. Kdo zešlél? Paní Gardnerová, nebo ona sama? Jedna z nich se nutně musela zbláznit! Jenže tu byl taky ten doktor.

„Sem Amelia Rymerová,“ odhodlaně promluvila sama k sobě. „Já vim, že sem Amelia Rymerová a nikdo mně nebude nic jiného namlouvat.“

Dojedla polévku a postavila misku zpátky na podnos. Pohledem zavadila o složené noviny, zvedla je tedy a podívala se, jaké na nich je datum. Devatenáctého října. Kolikátého to zašla do kanceláře pana Parkera Pynea? Buď patnáctého, nebo šestnáctého. To by tedy musela být nemocná už tři dny.

„Ten neřád doktor!“ vyřkla paní Rymerová rozzlobeným tónem nahlas.

Hned se jí trochu ulevilo. Slyšela o případech, kdy lidé v jediném okamžiku zapomněli, kdo jsou, na celé roky. Už se bála, že se jí přihodilo něco podobného.

Začala listovat novinami, otáčela stránky a z nedostatku jiné zábavy zběžně pročítala jednotlivé články, když jí najednou pohled padl na jeden odstavec.

Paní Abner Rymerová, vdova po Abneru Rymerovi, „králi knoflíkových oček“, byla včera přemístěna do soukromého sanatoria pro

duševně choré. Poslední dva dny neustále prohlašovala, že není sama sebou, ale ze je služebná jménem Hannah Moorhouseová.

„Hannah Moorhouseová! Tak takhle to je,“ povzdechla si nahlas paní Rymerová. „Ona je já a já jsem ona. Počítám, že nějaká dvojnice. Nu, *tohle* se dá lehce spravit! Jestli ten napomádaný podvodník Pyne má za lubem nějakou boudu, či tak něco —“

V téže chvíli okem zavadila o jméno Constantine, které na ni zíralo z vytištěné stránky. Tentokrát bylo v nadpisu.

Tvrzení doktora Constantinea

Při přednášce na rozloučenou, uspořádanou v předvečer jeho odletu do Japonska, předložil doktor Claudius Constantine několik znepokojujících teorií. Prohlásil, že je možné prokázat existenci lidské duše jejím přenosem z jedné tělesné schránky do druhé. Během pokusů na Východě se mu podařilo, jak tvrdí, provést dvojnásobný přenos — duši ze zhyponotizovaného těla A přenést do zhyponotizovaného těla B a naopak duši zhyponotizovaného těla B do zhyponotizovaného těla A. Po probuzení z hypnotického spánku prohlašovala osoba A, že je osobou B, a osoba B si myslela, že je osobou A. Aby mohl být pokus úspěšně proveden, bylo nezbytné najít dvě osoby se značnou tělesnou podobou. Prokázala se tím nepochybná skutečnost, že dva lidé, kteří si byli navzájem podobní, se nacházeli v harmonii neboli en rapport. Toto bylo možno obzvlášť dobře vypořádat u dvojčat, ale byli nalezeni i dva naprosto cizí lidé, diametrálně se odlišující svým společenským postavením, sdílející však významně podobné rysy, u nichž bylo možno prokázat tutéž harmonii vnitřní struktury.

Paní Rymerová odhodila noviny daleko od sebe. „Ten syčák! Ten černý gauner!“

Teď už celou tu záležitost prokoukla! Šlo o předem promyšlené spiknutí s cílem zmocnit se jejích peněz. Tahle Hannah Moorhouseová se stala Pyneovým nástrojem — nejspíš zcela nevinným. A ten chlap se k tomu fantastickému komplotu spolčil s tím ďáblem Constantinem.

Ale ona Pynea odhalí! Ukáže, co je to zač! Požene ho před soud! Všude to o něm roznese —

Proud rozhořčení paní Rymerové náhle vyschl. Vzpomněla si na první článek. Hannah Moorhouseová nebyla jen poslušným nástrojem. Ohradila se, prohlásila jasně, kým je. A co z toho vzešlo?

„Zašili ji do blázince, chudáka ženskou,“ nahlas uzavřela své úvahy paní Rymerová.

Po zádech jí přejel mráz.

Blázinec. Zavrou vás tam a už vás nikdy nepustí ven. Čím víc prohlašujete, že jste normální, tím méně vám věří. Jednou jste tam, a tak to taky zůstane. Ne, kdepak, tohle riziko ona podstoupit nehodlá.

Dveře se otevřely a dovnitř vešla paní Gardnerová.

„Á, vypilas polívčičku, drahunko. No to je dobře. Už budeš zase brzo jako rybička.“

„Kdy jsem vlastně onemocněla?“ dotírala na ni paní Rymerová.

„Počkej. Jsou to tři dny — jo, ve středu. To bylo patnáctýho. Udělalo se ti zle asi ve čtyry hodiny.“

„No tohle!“ Její zvolání bylo velice výmluvné. Vždyť skutečně asi kolem čtvrté se paní Rymerová ocitla v přítomnosti doktora Constantinea.

„Najednou ses sesula na židli,“ vyprávěla paní Gardnerová, „a povídáš — ‚Ach!‘ — přesně takhle. A potom jsi ještě tak nějak zasněným hlasem řekla — ‚usínám‘. A taky žes usnula. A tak jsme tě uložili do postele a poslali pro doktora. A v tyhle posteli jsi až do teď.“

„Řekla bych,“ zkusila to paní Rymerová, „že těžko můžete nějak poznat, kdo jsem — tedy kromě toho, jak vypadám.“

„Co to povídáš za divný věci?“ podivila se paní Gardnerová. „To bych teda ráda věděla, jak jinak se dá nejlíp poznat, o koho jde, když ne podle jeho vobličejce. Pak tu je ale taky tvoje mateřský znamínko, jestli ti tohle nestačí.“

„Mateřský znamínko?“ opakovala paní Rymerová a tvář se jí roztjasnila. Nic takového totiž neměla.

„Znamínko, co máš pod pravým loktem a co je podobný jahodě,“ upřesnila to paní Gardnerová. „Přesvědč se sama na vlastní oči, drahunko.“

„Ted se to ukáže,“ pravila si v duchu paní Rymerová. Věděla, že pod pravým loktem žádné znaménko ve tvaru jahody nemá. Ohrnula si rukáv noční košile. Znaménko podobající se jahodě tam bylo.

Paní Rymerové vytryskly slzy.

IV.

Za další čtyři dny vstala paní Rymerová z postele. Do té doby už si vymyslela několik plánů, jak postupovat, a zase je zavrhla.

Mohla by ukázat paní Gardnerové odstavec v novinách a vysvětlit jí to. Budou jí věřit? Paní Rymerová věděla jistě, že nebudou.

Mohla by jít na policii. Budou jí věřit tam? Opět se rozhodla, že ne.

Mohla by jít do kanceláře pana Pynea. Tenhle nápad se jí rozhodně zamlouval nejlépe. Rozhodně by moc ráda řekla tomu napomádanému darebákovi, co si o něm myslí. V provedení tohoto plánu jí ale bránila jedna nezanedbatelná překážka. V současné chvíli byla v Cornwallu (jak se dozvěděla) a na cestu do Londýna neměla peníze. Jak se ukázalo, dvě libry a čtyři pence v odřené peněženke představovaly celou její kupní sílu.

A tak paní Rymerová došla po čtyřech dnech k rozhodnutí svědčícím o jejím sportovním duchu. Prozatím přijme věci tak, jak jsou! Prý je Hannah Moorhouseová. Dobře, bude Hannah Moorhouseovou. Prozatím tu roli přijme, ale později, až si naschová dostatečnou sumu peněz, odjede do Londýna a vykouří toho podvodníka z jeho nory.

V okamžiku, kdy se paní Rymerová takto rozhodla, přijala svou roli s naprostým klidem, do jisté míry dokonce i s jistým ironickým nadhledem. Ano, historie se skutečně opakuje. Život zde jí připomínal dětství. Kolik jen vody už od té doby uteklo!

V.

Práce na ni zprvu byla po tolika letech zahálčivého života trochu těžká. Po prvním týdnu se ale přistihla, jak si pozvolna na chod života na farmě začíná zvykat.

Paní Gardnerová byla dobrosrdečná, laskavá žena. Její manžel, velký nemluvný muž, byl stejně laskavý. Šlachovitý, šouravý chlap z fotografie někam odešel. Místo něj nastoupil jiný pomocný dělník,

vždy dobře naložený pětáctyřicetiletý obr, mluvící i myslící sice pomalu, ale s plachými záblesky v modrých očích.

Týdny ubíhaly. Konečně nadešel den, kdy už paní Rymerová měla našetřeno dostatečně peněz na jízdenku do Londýna. Ale k odjezdu se neměla. Odložila to. Času dost, pomyslela si. Ještě ji pořád strašilo v hlavě pomýšlení na ústavy pro choromyslné. Ten darebák Parker Pyne je všemi mastmi mazaný. Sehnal by si doktora, který by prohlásil, že je duševně nemocná, a ji by zavřeli někam, kde by zmizela všem z očí, a nikdo by se o ní nic nedozvěděl.

„A kromě toho,“ pronesla paní Rymerová sama k sobě, „malá změna udělá člověku dobře.“

Vstávala časně a tvrdě pracovala. Joe Welsh, onen nový pomocný dělník na farmě, byl tu zimu nemocný, a tak o něj s paní Gardnerovou pečovaly. Velký mužský byl na nich až dojemně závislý.

Přišlo jaro — jehňata přicházela na svět. Luční květy rozkvetly v živých plotech, vzduch byl zrádně vlhý. Joe Welsh pomáhal Hannah s prací a ona mu za to spravovala ošacení.

Někdy v neděli si spolu vyšli na procházku. Joe byl vdovec, jeho žena zemřela před čtyřmi roky. Přiznal Hannah otevřeně, že od její smrti si rád trochu přihnul.

Jenže teď do hospůdky Crown často nezavítal. Místo toho si koupil nějaké nové šaty. Manželé Gardnerovi se smáli.

Hannah si Joea dobírala. Škádlila ho kvůli jeho neohrabanosti. Joeovi to nevadilo. Tvářil se stydlivě, ale šťastně.

Po jaru přišlo léto — a že se ten rok moc hezky vyvedlo. Všichni tvrdě pracovali.

Pak bylo najednou po žnících a listí na stromech zrudlo a zezlátlo.

Osmého října zvedla Hannah oči od hlávky zelí, kterou právě krouhala, a spatřila pana Parkera Pynea, jak se opírá o plot.

„Vy!“ vyrazila ze sebe Hannah alias paní Rymerová. „Vy...“

Trvalo nějakou dobu, než ze sebe dostala všechno, co chtěla říct. Nakonec skončila svůj proslov zcela bez dechu.

Pan Parker Pyne se nepatrně usmál. „Zcela s vámi souhlasím,“ podotkl.

„Podvodník a lhář, to ste!“ zopakovala paní Rymerová své předchozí tvrzení. „Vy s tím vaším doktorem Constantinem a všim tím

hypnotizováním, a navíc chudák ta Hannah Moorhouseová musí být teď zavřená s — nějakajma pošukama.“

„Kdepak,“ ohradil se pan Parker Pyne, „v tomhle případě mě soudíte neprávem. Hannah Moorhouseová v žádném ústavu pro choromyslné nemůže být, protože nikdy neexistovala.“

„Ale děte,“ řekla ironicky paní Rymerová. „A co ta její fotografie, kterou jsem viděla na vlastní oči?“

„Byl to podvrh,“ vysvětloval pan Pyne. „Taková věc se dá poměrně snadno zařídit.“

„A co ten článek, kde se o ní psalo v novinách?“

„Celé ty noviny byly podvrh, aby se daly dva děje zařadit přirozeným způsobem na správné místo, což mělo podpořit přesvědčení jisté osoby. A to se také podařilo.“

„Ten gauner doktor Constantine!“

„Vymyšlené jméno — říkal si tak jeden z mých přátel s hereckým talentem.“

Paní Rymerová si znechuceně odfrkla. „Hoho! Potom nejspíš mě ani nikdo nezhypnotizoval, co?“

„Po pravdě řečeno jste v hypnotickém spánku nebyla. V kávě jste vypila přípravek z indického konopí, potom vám byly podány další omamné látky, sem dolů vás odvezli v autě a pak už jsme vás nechali, abyste se zase probudila.“

„Takže paní Gardnerová musela celou tu dobu v tom jet s váma, vidíte?“ konstatovala paní Rymerová.

Pan Pyne přikývl.

„Předpokládám, že jste ji podplatil! Případně jste jí napovídal spoustu lží!“

„Paní Gardnerová mi důvěřuje,“ ohradil se pan Pyne. „Jednou jsem jejího jediného syna zachránil před trestem v táboře nucených prací.“

Něco v chování pana Pynea přimělo paní Rymerovou, aby se tímto tématem přestala zabývat. „A co to mateřský znamínko?“ chtěla vědět.

Pan Parker Pyne se usmál. „Vždyť už bledne. Za dalších šest měsíců zmizí úplně.“

„A jakej mělo všechno tohle šaškování smysl? Udělat ze mě blázna, nechat mě tady pracovat jako služku — se všema těma velkejma peněžma v bance? Na ty se ani nemusím ptát. Vy ste určitě věděl, co s nima, vy podfukáři jeden. Kvůli tomu bylo tohle všechno.“

„Je pravda,“ přiznal pan Parker Pyne, „že v době, kdy jste byla pod vlivem drog, jsem od vás obdržel plnou moc a že v průběhu vaší — nepřítomnosti jsem získal kontrolu nad vašimi finančními záležitostmi. Mohu vás však ujistit, drahá dámo, že kromě toho původního tisíce liber žádné další vaše peníze do mé kapsy cestu nenašly. Ve skutečnosti se podařilo rozváznými investicemi vaší finanční situaci dokonce ještě zlepšit.“ Zadíval se na ni a celý zářil.

„Tak proč tedy —?“ paní Rymerová svou otázku nedokončila. ,

„Chystám se vám teď položit jednu otázku, paní Rymerová,“ prohlásil pan Parker Pyne. „Jste poctivá žena. Na mou otázku odpovíte čestně, to vím. Zeptám se vás tedy, jste-li šťastná.“

„Šťastná! To je mně pěkná otázka! Ukradnete ženský peníze a zeptáte se jí, jestli je šťastná. Tu vaši nestoudnost vobdivuju!“

„Pořád ještě se zlobíte,“ usoudil. „Je to nanejdvůř přirozené. Ale nechtě moje přečiny na chvíli stranou. Paní Rymerová, když jste přišla do mé kanceláře, a dnes je to rok, byla jste nešťastná žena. Řekla byste mi laskavě, jestli jste nešťastná i teď? Pokud ano, pak se omlouvám a vy můžete proti mně podniknout kroky, jaké se vám zlíbí. Navíc vám vrátím těch tisíc liber, které jste mi na začátku vyplatila. No tak, paní Rymerová, jste nyní nešťastná žena?“

Paní Rymerová se zadívala na pana Parkera Pynea, ale když konečně promluvila, sklopila oči.

„Ne,“ připustila. „Nejsem nešťastná.“ Do hlasu se jí vloudil udivený podtón. „Dostal jste mě, to musím přiznat. Tak šťastná, jako teď, jsem nebyla vod chvíle, co Abner umřel. Budu — si brát mužskýho, co na statku taky pracuje — Joea Welshe. Ohlášky budeme mít příští neděli. Tedy *měly* být příští neděli.“

„Teď je ale samozřejmě všechno jinak.“

Paní Rymerová zrudla v obličeji. Pokročila o krok dopředu.

„Co chcete naznačit tím jinak? Myslíte si snad, že kdybych měla všechny peníze na světě, že by ze mě udělaly dámu? Děkuju pěkně,

nestojím o to bejt nějaká panička. Vždyť jsou to jen neschopný, nanicovatý ženský. Joe je pro mě dobrej až dost a já jsem dost dobrá pro něj. Patříme k sobě a budem spolu šťastný. A pokud jde o vás, pane Všetečko Parkere, seberte si svý saky paky a už se nepleťte do něčeho, co se vás netýká!“

Pan Parker Pyne vytáhl z kapsy papír a podal jí ho.

„Plná moc,“ podotkl. „Mám ji roztrhat? Soudím, že teď už se o své jmění postaráte sama.“

Po tváři paní Rymerové přelétl zvláštní výraz. Vzápětí mu vrazila papír zpátky do rukou.

„Vemte si ji. Řekla jsem vám vošklivý věci — a některý jste si zasloužil. Jste všema mastma mazanej, ale přesto vám důvěřuju. Sedm set liber ať mám tady v bance — za to si koupíme farmu, kterou jsme si vyhlídli. A zbytek — víte co, ať je dostanou ty nemocnice.“

„Přece vážně nechcete rozdat veškerý svůj majetek nemocnicím?“

„To přesně chci. Joe je drahoušek, dobrej chlap, ale slaboch. Dejte mu peníze, a zničíte ho. Držim ho zpátky, aby nepil, a budu to dělat i dál. Díky bohu vim přesně, co chci. Nedovolim, aby se mezi mě a moje štěstí připletly peníze.“

„Jste pozoruhodná žena,“ uznale prohlásil pan Pyne. „Pouze jedna žena z tisíce by jednala jako vy.“

„To by potom jen jedna ženská z tisíce měla zdравěj rozum,“ usoudila paní Rymerová.

„Smekám před vámi,“ dodal pan Parker Pyne a v jeho hlase zazníval nezvykle vážný tón. S velkou obřadností nadzvedl klobouk a odcházel pryč.

„Ale Joe se to nikdy nesmí dozvědět, nezapomeňte!“ zavolala za ním ještě paní Rymerová.

Zůstala tam stát s pohasínajícím sluncem za zády, v ruce velkou hlávku modrozeleného zelí, hlavu zvrácenou dozadu, napřímená v zádech. Impozantní postava venkovské ženy rýsující se proti zapadajícímu slunci...

Už vám nic neschází?

I.

„Par ici, Madame.“

Po nástupišti pařížského nádraží Gare de Lyon se vydala za nosičem prohýbajícím se pod tíhou zavazadel vysoká dáma v norkovém kožichu.

Mladá žena měla na hlavě tmavohnědý háčkovaný baret, stažený na stranu tak, že jí částečně zakrýval ucho i oko. Na druhé straně odhalovala pokrývka hlavy půvabný profil s poněkud vzhůru zvednutým nosíkem a zlaté kudrlinky, jež se vinuly kolem rozkošného ouška ve tvaru lastury. Ano, dáma nezapřela, že je typickou, velmi půvabnou Američankou, a nejedem z mužů na nástupišti se za ní otočil, když kráčela kolem vysokých vagónů rychlíku připraveného k odjezdu.

Na boku jednotlivých vozů byly zasunuty do držáků velké tabule s označením cílové stanice.

PARIS-ATHÈNES.

PARIS-BUCHAREST.

PARIS-STAMBOUL.

U vagónu s posledně uvedeným nápisem se nosič náhle zastavil. Uvolnil řemen, jimiž měl kufry spojené, a ty s žuchnutím dopadly na nástupiště. *„Voici, Madame.“*

Vedle schůdků lůžkového vozu stál průvodčí, který dámě vykročil v ústrety. *„Bonsoir, Madame,“* pronesl s patřičnou horlivostí, již nejspíš vzbudil blahobytný a dokonalý vzhled norkového kožichu.

Dáma mu podala jízdenku do spacího vozu vypsanou na tenkém papíru.

„Máte číslo šest,“ poučil ji. *„Račte tudy.“*

S lehkostí vyskočil na schůdky vagónu a dáma nastoupila za ním. Jak spěchala uličkou, málem se srazila se zavalitým džentlmenem, který se vynořil ze dveří kupé, jež sousedilo s jejím. Stačila si ještě v rychlosti všimnout jeho širokého, dosti všedního obličeje a očí, jež ji shovívavě pozorovaly.

„Voici, Madame.“

Průvodčí ji uvedl do kupé, trhnutím otevřel okno a dal znamení nosiči, který přinesl zavazadla a uložil je nahoru na polici. Mladá žena se posadila.

Na sedadlo vedle sebe položila malý vínový kufřík a kabelku. Uvnitř bylo skutečně horko, ale zdálo se, že jí přesto ani nepřišlo na mysl, že by si mohla svléknout kožich. Jen se nevidoucímá očima zahleděla z okna. Po nástupišti se lidé spěšně pohybovali sem a tam, obchodníci se snažili udat výtisky novin, jiní polštářky, jiní zase horkou čokoládu, ovoce nebo minerální vody. Ti všichni pozvedali své zboží k oknu jejího kupé, ale mladá žena se jen dívala prázdným pohledem skrze ně. Jakoby nádraží Gare de Lyon pro ni přestalo existovat. Ve tváři se jí usadil výraz úzkosti a smutku.

„Byla byste tak laskavá, madam, a dala mi svůj pas?“

Ani tato slova ženu neprobrala ze zamyšlení. Průvodčímu stojícímu ve dveřích nezbylo, než aby žádost zopakoval. Elsie Jeffriesová sebou náhle trhla.

„Promiňte, co jste to říkal?“

„Váš pas, madam.“

Otevřela kabelku, vyndala z ní pas a podala mu ho.

„Nemusíte si s ničím dělat starosti. O všechno se postarám.“ Následovala významná odmlka. „Budu vám k dispozici po celou cestu až do Istanbulu.“

Elsie vytáhla padesátifrankovou bankovku a podala mu ji. Průvodčí přijal obnos s naprostou samozřejmostí a otázal se, kdy si dáma bude přát připravit lůžko a zda bude večeřet.

Jakmile byly tyto záležitosti vyřízeny, průvodčí se vzdálil a takřka vzápětí se v chodbičce rozezvučel naléhavý zvuk malého zvonku, jímž číšník z jídelního vozu oznamoval nabídku prvního občerstvení: „*Premiér service, premiér service.*“

Elsie vstala, svlékla si těžký kožich, zkontrolovala svůj vzhled v malém zrcátku, sebrala kabelku i kufřík se šperky a vykročila do chodbičky. Ušla jen několik kroků, když se minula s číšníkem na jeho zpáteční cestě chodbičkou. Aby se muži vyhnula, ustoupila Elsie do dveří vedlejšího kupé, jež bylo nyní prázdné. Číšník přešel a ona se chystala pokračovat dál do jídelního vozu. Vtom však zavadi-

la pohledem o jmenovku upevněnou na kufru ležícím na sedadle. Zavazadlo to bylo objemné, vyrobené ze silné vepřovice a zřejmě za sebou mělo už nejednu dalekou cestu. Na jmenovce stála slova: „J. Parker Pyne, cestující do Istanbulu“. Na samotné kůži kufru pak byly patrné iniciály „P.P.“.

Na tváři mladé ženy se nakrátko objevil udivený výraz. Chvilku zaváhala, zda nemá pokračovat uličkou dál, ale pak se obrátila, vešla do svého kupé a z hromádky novin, časopisů a knížek, které před chvílí odložila na stolek, vytáhla čerstvé číslo novin *The Times*.

Přelétla pohledem sloupky inzerce na titulní stránce, ale to, po čem pátrala, neobjevila. Lehce svrátila čelo a znovu se vydala na cestu do jídelního vozu.

Vrchní ji posadil k malému stolku, jehož jedno místo bylo již obsazeno — pánem, se kterým se před chvílí málem srazila v chodbičce u svého kupé. Tedy majitelem kufru z vepřovice.

Elsie si muže po očku prohlížela. Na první pohled jí připadal dosti všední, zároveň však vzbuzoval dojem člověka shovívavého, a aniž by dokázala říci proč, cítila, jak ji jeho přítomnost příjemně uklidňuje. Choval se rezervovaně jako typický Brit a oslovil ji, až když jim přinesli na konci jídla ovoce.

„V jídelních vozech mají vždycky strašné horko,“ poznamenal.

„To máte pravdu,“ souhlasila Elsie. „Kéž by člověk mohl aspoň otevřít okno.“

Pán ji obdařil neveselým pousmáním. „Ale to nejde! Kromě nás dvou by určitě všichni, co jsou tady, silně protestovali.“

Elsie se místo odpovědi jen usmála a ani jeden už v rozhovoru nepokračoval.

Zároveň s kávou jim přinesli i — jako obvykle — nerozluštitelný účet. Elsie položila na stůl několik bankovek a náhle sebrala všechnu odvahu.

„Promiňte mi mou zvědavost,“ promluvila tiše, „všimla jsem si vašeho jména na štítku kufru — Parker Pyne. Jste snad — nejste náhodou ten —?“

Na okamžik zaváhala, ale pán ji obratem přispěchal na pomoc.

„To nespíš jsem. Myslíte-li toto,“ — a citoval slova inzerátu, jehož si Elsie již vícekrát povšimla v *The Times* a který před chvílí v

novinách marně hledala — „*Jste šťastní? Pokud ne, porad'te se s Parkerem Pynem*“, pak máte pravdu, jsem to já.“

„Ano,“ přikývla Elsie. „Není to zvláštní?“

Pan Pyne zavrtěl hlavou. „Ale ani ne. Zvláštní se to může zdát vám, ale já to tak nevnímám.“ Laskavě se usmál a poté se naklonil nad stolek. Většina ostatních hostů jídelního vozu již v tuto chvíli odešla. „Takže vy jste nešťastná?“ zeptal se jí.

„Víte, já —“ spustila Elsie a vzápětí se zarazila.

„Jinak byste neřekla: ‚Není to zvláštní‘,“ připomněl jí pan Pyne.

Elsie se na chvíli odmlčela. Cítila, jak ji osoba pana Parkera Pynea podivuhodně zklidňuje. „Ano — jsem,“ nakonec připustila. „Necítím — se šťastná. Přinejmenším mám velké starosti.“

Pan Parker Pyne pokýval s pochopením hlavou.

„Abyste rozuměl,“ pokračovala Elsie, „stalo se něco moc divného a já nevím, co si o tom mám myslet.“

„Co kdybyste mi o tom pověděla víc,“ navrhl pan Pyne.

Elsie přemítala o inzerátu v novinách. Spolu s Edwardem jeho text několikrát komentovali a vždy je ta slova rozesmála. Kdypak by si pomyslela, že právě ona... možná by přece jen neměla... co jestli je pan Parker Pyne jenom nějaký podvodník... když ale na druhou stranu — vypadá opravdu tak mile!

To už dospěla k rozhodnutí. Musí využít jakoukoli možnost, aby se svých obav zbavila.

„Já vám to tedy povím. Vydala jsem se do Cařihradu, abych byla s manželem. On má v Orientu opravdu hodně obchodních zájmů a letos zjistil, že je nutné, aby tam zajel. Odjel, je to čtrnáct dní. Musel tam všechno zařídít, než přijedu za ním. Už jsem se ani nemohla dočkat, jen jsem na tu cestu pomyslela. Víte, nikdy předtím jsem v cizině nebyla. Půl roku jsme strávili v Anglii.“

„Vy i váš manžel jste Američané?“

„Ano, oba dva.“

„A řekl bych, že nejste vdaná moc dlouho, vidte?“ :

„Vzali jsme se před půldruhým rokem.“

„A manželství máte šťastné?“

„Jakpak by ne! Edward je úplný anděl.“ Maličko zaváhala. „No, možná, že to je trochu silné slovo. Nejspíš je trochu — snad by se

dalo říct až přesprlíš zásadový. Měl hodně puritánské předky a tak vůbec. Ale je to takový *drahoušek*," dodala rychle.

Pan Parker Pyne na ni chvíli zamyšleně hleděl a pak jen řekl: „Co bylo dál?“

„Stalo se to asi týden potom, co Edward odjel. Psala jsem dopis v jeho pracovně a všimla jsem si, že piják je úplně nový a čistý, až na pár řádek, které se na něm obtiskly. V té době jsem četla nějakou detektivku, kde k vyřešení napomohl savý papír, a tak jen pro legraci jsem si pomocí zrcátka přečetla, co tam bylo napsáno. Pane Pyne, *opravdu* jsem se tím chtěla jenom pobavit — víte, abych tak řekla, Edward je takový beránek, že by člověka něco špatného nemohlo ani napadnout.“

„Ano, jistě. Úplně to chápu.“

„Ta slova se dala docela dobře přečíst. Tedy nejdříve tam stálo slovo ‚manželka‘, potom ‚Simplonský expres‘, a pod tím ‚těsně před Benátkami to bude nejprůhodnější‘.“ Odmlčela se.

„To je divné,“ uvažoval nahlas pan Pyne. „Hm, hodně zvláštní. A byl to manželův rukopis?“

„To ano. Ale ať si tím lámu hlavu, jak chci, nemůžu přijít na žádné okolnosti, za kterých by mohl v dopise použít taková slova.“

„ ‚Těsně před Benátkami to bude nejprůhodnější‘,“ si spíš sám pro sebe opakoval pan Pyne. „To je opravdu velice divné.“

Paní Jeffriesová se předklonila a dívala se na pana Pynea pohledem plným odevzdané důvěry. „Poradíte, co mám dělat?“ zeptala se prostě.

„Obávám se,“ odpověděl pan Parker Pyne, „že nám nezbyvá než počkat, dokud se nebudeme blížit k Benátkám.“ Sebral na stolku ležící desky. „Tady je rozepsaný jízdní řád našeho vlaku. Do Benátek dorazíme zítra ve čtrnáct dvacet sedm.“

Podívali se na sebe.

„Nechtě to na mně,“ rozhodl Parker Pyne.

II.

Bylo pět minut po druhé. Simplonský expres měl jedenáct minut zpoždění. Nádražím Mestre, posledního většího města před Benátkami, projel zhruba před čtvrt hodinou.

Pan Parker Pyne seděl s paní Jeffriesovou v jejím kupé. Až dosud probíhala cesta příjemně a bez zvláštních událostí. Nyní však nadešla chvíle, kdy se mělo něco přihodit. Pan Pyne a Elsie seděli naproti sobě. Srdce jí bušilo jako o závod a očima, které upírala na svého společníka, jakoby úpěnlivě prosila o jakékoliv uklidnění.

„Ničeho se nebojte,“ tišil ji pan Pyne. „Jste v naprostém bezpečí. Jsem tu s vámi.“

Náhle zazněl z chodbičky křik.

„Propána, koukněte! Vlak hoří!“

Elsie s panem Pynem vyskočili a vyběhli z kupé ven. Vyděšená žena se slovanskými rysy obličeje ukazovala roztřeseným prstem kamsi dopředu ve směru jízdy. Z jednoho kupé se tam do chodbičky valil oblak dýmu. Pan Parker Pyne následován Elsie se rozběhli tím směrem. Další cestující se k nim přidávali. Kupé bylo plné hustého kouře. Ti, kdo k němu doběhli jako první, se museli s kašláním stáhnout zpět. Vtom už se objevil průvodčí.

„*Messieurs et dames*, to kupé je prázdné!“ překřikoval je. „Nepropadejte panice. *Le feu* se za chvíli podaří uhasit.“

Ulička se rozezvučela spoustou vzrušených dohadů a názorů. Rychlík právě projížděl po mostě, který spojuje Benátky s pevninou.

Náhle se pan Parker Pyne otočil a razil si cestu hloučkem cestujících shromážděných za ním zpět do kupé paní Jeffriesové. Žena slovanských rysů seděla uvnitř a plnými doušky vdechovala vzduch z otevřeného okna.

„Promiňte, madam,“ oslovil ji pan Pyne. „Spletla jste si kupé.“

„Já vím. Já vím,“ ujistila ho. „*Pardon*. Je to hrozný šok, všechno to vzrušení — a mé srdce.“ Znovu sklesla na sedadlo, významně ukázala na otevřené okno a z plných plic vdechovala vzduch proudící dovnitř.

Pan Parker Pyne zůstal i nadále stát ve dveřích kupé. Promluvil takřka otcovsky, konejšivě. „Nemusíte se ničeho bát,“ uklidňoval ji. „Vůbec nevěřím, že ten požár by mohl být něco vážného.“

„Opravdu ne? To je ale úleva! Už je mi trochu lip.“ Chystala se vstát. „Vrátím se do svého kupé.“

„Až za chvíli.“ Pan Pyne vztáhl ruku a jemně ji donutil, aby se opět posadila. „Madam, žádám vás, abyste se ještě chvíličku zdržela.“

„*Monsieur*, to je neslýchané!“

„Madam, zůstanete tady.“

Hlas pana Pynea teď zněl chladně. Žena seděla bez hnutí a mlčky se na něj dívala. Pak se k nim připojila Elsie.

„Jak to vypadá, byla to dýmovnice,“ oznamovala bez dechu. „Nejspíš si z nás chtěl někdo vystřelit. Průvodčí zuří. Každého se vyptává —“ Náhle se zarazila a zůstala zírat na další cestující v kupé.

„Paní Jeffriesová,“ zeptal se jí pan Parker Pyne, „co nosíte v tom malém vínovém kufříku?“

„Mám tam své šperky.“

„Nepřesvědčila byste se teď laskavě, zda vám něco nechybí?“

Žena sedící na sedadle spustila stavidla výřečnosti. Zřejmě aby dokázala lépe vyjádřit své pocity, přešla do francouzštiny.

Mezitím Elsie Jeffriesová uchopila nevelký kufřík na šperky. „No tohle!“ vykřikla vzápětí. „Není zamčený.“

„*Et je porterai plainte à la Compagnie des Wagonslits,*“ * zakončila svůj výlev podezíraná dáma.

* Budu si stěžovat U Společnosti lůžkových vorů. Pozn. překl.

„Šperky jsou pryč!“ vykřikla Elsie. „Do jednoho! Můj diamantový náramek a taky náhrdelník od tatínka. Prsteny se smaragdy i s rubíny. I několik krásných diamantových broží. Díkybohu, že perly mám na sobě. Ach, pane Pyne, co teď?“

„Pokud dojdete pro průvodčího,“ řekl pan Pyne, „postarám se, aby tato osoba neopustila kupé, dokud nepřijde.“

„*Scélérat! Monstre!*“ zaječela žena a dál častovala pana Pynea šťavnatými urážkami. Vlak vjel do Benátek.

To, co se udalo v příští půlhodině, není obtížné ve stručnosti shrnout. Pan Parker Pyne jednal v několika různých jazycích s několika různými vysoce postavenými úředníky — a utrpěl porážku. Podezřelá dáma svolila, aby ji prohledali — z prohlídky vyšla bez nejmenší poskvrnky. Šperky u sebe neměla.

Během jízdy mezi Benátkami a Terstem pan Pyne a Elsie podrobně probírali, k čemu vlastně došlo.

„Kdy jste naposled skutečně viděla své šperky?“

„Dnes ráno. Sundávala jsem si totiž safírové náušnice, co jsem měla na sobě včera, a brala jsem si místo nich jednoduché s perlami.“

„A všechny šperky byly na svém místě?“

„Abych řekla pravdu, jeden po druhém jsem je přirozeně neprobírala, ale všechno vypadalo jako obvykle. Prsten nebo něco podobného chybět mohlo, to ano, ale nic víc.“

Pan Parker Pyne pokýval hlavou. „A teď mi povězte, kdy dnes ráno průvodčí v kupé stlal lůžko?“

„Já jsem ale měla kufřík u sebe — v jídelním voze. Vždycky si ho беру. Nikdy jsem ho tady nenechala. S jedinou výjimkou, když jsem před chvílí vyběhla ven.“

„Z toho tedy plyne,“ řekl pan Pyne, „že uražená nevinnost sama, paní Šubajská, nebo jak se vlastně jmenuje, *musela* nutně být tou zlodějkou. Co ale k čertu s těmi věcmi provedla? Vždyť tady uvnitř byla sama jen zhruba půldruhé minuty — to sotva tak stačilo, aby duplikátem klíčku odemkla kufřík a vyndala z něj obsah — jenže, co se dělo pak?“

„Nemohla ty šperky podat někomu dalšímu?“

„To sotva. To už jsem se otočil a prodíral se uličkou zpátky. Pokud by z kupé někdo vyšel, byl bych ho zahlédl.“

„Třeba je někomu hodila ven oknem.“

„To je sice skvělá dedukce, jenže čirou náhodou jsme v tu chvíli právě projížděli nad mořem. Jeli jsme totiž po mostě.“

„Pak je musela schovat někde ve vlaku.“

„Zkusíme je najít.“

Elsie se s pravou americkou energií pustila do prohledávání kupé. Pan Parker Pyne se pátrání sice zúčastnil, ale poněkud roztržitě. Na výtku paní Jeffriesové, že neprojevuje dostatečnou snahu, se omluvil a měl se k odchodu.

„Uvědomil jsem si právě, že z Terstu budu muset poslat velice důležitý telegram,“ uvedl na vysvětlenou.

Elsie přijala jeho omluvu s chladným mlčením. V jejích očích ztratil pan Parker Pyne hodně na vážnosti.

„Obávám se, že se mnou nejste spokojená, paní Jeffriesová,“ poznamenal s pokorou v hlase.

„Dejme tomu, že zatím jste zrovna moc úspěšný nebyl,“ odsekla mu.

„Ale má drahá dámo, musíte si uvědomit, že nejsem detektiv. Na krádeže a zločiny se vůbec nezaměřuju. Oblast, ve které jsem doma, jsou hnutí lidského srdce.“

„Když jsem nastoupila do vlaku, nebyla jsem právě nejšťastnější, to je pravda,“ připustila Elsie, „ale s tím, jak se cítím nešťastná teď, se to nedá vůbec srovnat! Oči bych si vyplakala. Mé krásné, překrásné náramky — a co teprve zásnubní smaragdový prstýnek, který mi dal Edward...“

„Ale určitě jste proti krádeži pojištěná, vidíte?“ přerušil ji pan Pyne.

„Jestli mám pojistku? To já nevím. Ale ano, předpokládám, že mám. Jenže já měla k těm věcem citový vztah, pane Pyne.“

Rychlík začal zpomalovat. Pan Parker Pyne vyhlédl z okna. „Jsme v Terstu,“ oznámil. „Musím jít poslat ten telegram.“

III.

„Edwarde!“ Elsieina tvář se rozzářila, když zahlédla, jak jí po nástupišti na nádraží v Istanbulu spěchá v ústrety manžel. V té chvíli jí z mysli úplně vypadla ztráta šperků. Zapomněla i na podivná slova napsaná na pijáku. Nemyslela na nic jiného, než že je to už čtrnáct dní, kdy naposledy viděla svého manžela, a že ačkoli je občas až přehnaně rozumný a zásadový, je též nanejvýš přitažlivým mužem.

Právě ve chvíli, kdy vycházeli z nádražní haly, ucítila Elsie, jak jí kdosi poklepal přátelsky na rameno. Otočila se a spatřila pana Parkera Pynea. Jeho mírná tvář dobrosrdečně zářila.

„Paní Jeffriesová,“ oslovil ji, „byla byste tak laskavá a navštívila mě asi za půl hodiny v hotelu Tokatlian? Možná pro vás budu mít dobré zprávy.“

Elsie se podívala nejistě na Edwarda. Pak přistoupila k představení. „Tohle je — můj manžel — a pan Parker Pyne.“

„Jak předpokládám, vaše paní vám už telegrafovala, že jí někdo ukradl šperky, které měla u sebe,“ poznamenal pan Pyne. „Dělám, co

je v mých silách, abych jí pomohl je získat zpátky. Mám za to, že bych asi do půl hodiny měl mít pro ni nějaké zprávy.“

Elsie se pátravě zadívala na Edwarda, který na slova pana Parkera Pynea bez zaváhání zareagoval: „Bude lepší, když tam půjdeš, miláčku. Říkal jste hotel Tokatlian, pane Pyne? Ujednáno, dohlédnu na to, aby se tam manželka dostala včas.“

IV.

Od setkání na nádraží uběhla právě půlhodina, když byla Elsie Jeffriesová uvedena do přijímacího pokoje hotelového apartmá pana Parkera Pynea. Povstal, aby ji uvítal.

„Je mi jasné, paní Jeffriesová, že jsem vás zklamal,“ konstatoval. „Ne, není třeba, abyste to vyvracela. Pravda, nepředstírám, že bych byl kouzelník, ale snažím se, seč mi síly stačí. Co kdybyste se podívala dovnitř?“

Přistrčil k ní přes stůl menší kartónovou krabici. Elsie ji otevřela. Prstýnky, brože, náramky, náhrdelník — všechny ležely uvnitř.

„Pane Pyne, to je báječné! Je to — opravdu hotový zázrak!“

Přes tvář pana Pynea přelétl skromný úsměv. „Jsem rád, že jsem vás nakonec nezklamal, moje milá mladá dámo.“

„Ach, pane Pyne, já se teď cítím tak trapně! Celou cestu z Terstu jsem se k vám chovala přímo ohavně. A teď — takové překvapení. Ale jak se vám podařilo je získat? A kdy? A kde?“

Pan Parker Pyne pokýval zamyšleně hlavou. „To je na dlouhé povídání,“ řekl. „Jednoho dne se to možná dozvíte. Vlastně není vyloučeno, že docela brzo.“

„Proč to není možné hned teď?“

„Jsou pro to určité důvody,“ zakončil rozhovor pan Pyne.

Elsie nezbyvalo, než odejít, aniž byla její zvědavost ukojena.

Po odchodu paní Jeffriesové si pan Pyne nasadil klobouk a s vycházkovou holí v ruce se vydal do uliček istanbulské čtvrti Pera. Při chůzi se spokojeně usmíval, až konečně po chvíli zamířil do malé kavárny, z níž byl výhled na istanbulský přístav. Na druhé straně se proti odpolednímu nebi vypínaly do výšky štíhlé minarety istanbulských mešit. Bylo zde velmi krásně. Pan Pyne se posadil a objednal dvě kávy. Přinesli mu je husté a sladké. Právě začal usrkávat ze své-

ho šálku, když na protější židli dosedl nějaký muž. Byl to Edward Jeffries.

„Objednal jsem kávu i pro vás,“ oznámil mu pan Parker Pyne a ukázal na malý šálek.

Edward odsunul kávu stranou a naklonil se nad stůl. „Jak jste to odhalil?“ zeptal se.

Pan Parker Pyne zasněně upíjel kávu. „Vaše paní vám už jistě pověděla, co objevila na svém papíru ve vaší pracovně. Že se k tomu ještě nedostala? Nejspíš se vám o tom brzy zmíní, asi jí to jen v téhle chvíli vypadlo z hlavy.“

Pak stručně vylíčil, na co Elsie přišla.

„A to všechno se mi dokonale propojilo s podivnou událostí, k níž došlo těsně před příjezdem do Benátek. Ať už z toho či onoho důvodu jste zaranžoval krádež šperků vlastní manželky. Proč se tam ale objevil obrat, těsně před Benátkami to bude nejprůhodnější? To nedávalo smysl. Proč jste to nenechal na tom — nebo na té — koho jste si najal, aby si zvolili, kdy a kde to nejlépe provést?

A potom jsem najednou pravý důvod pochopil. *Šperky vaší manželky byly ukradeny, ještě než vy sám jste odjel z Londýna, a byly nahrazeny skleněnými imitacemi.* Jenže tohle řešení vás neuspokojovalo. Jste totiž svědomitý mladý muž s přísnými morálními zásadami. Děsí vás pomýšlení, že by mohl být podezírán někdo ze služebnictva nebo jiná nevinná osoba. Na krádež se muselo přijít v takovém místě a bylo třeba ji provést takovým způsobem, aby nepadlo podezření na nikoho z vašich známých ani členů vaší domácnosti.

Ta žena dostane k dispozici klíček od kufříku se šperky a dýmovnici. Ve správném okamžiku spustí poplach, vtrhne do kupé vaší paní, odemkne šperkovnici a vyhodí skleněné imitace šperků do moře. Sice ji mohou podezírat i prohledat, ale nikdo jí nemůže nic dokázat, protože u sebe šperky zkrátka nemá.

A zde teprve se objasňuje nutnost volby vhodného místa. Pokud by šperky byly vyhozeny jen tak podél tratě, mohl by je někdo najít. Odtud tedy nabývá na významu zdůraznění jediné pravé chvíle — když vlak projíždí nad mořem.

Mezitím jste provedl všechny nezbytné kroky, aby se šperky daly prodat tady v Istanbulu. Musel jste s předáním drahých kamenů

pouze počkat, až ke krádeži skutečně dojde. Nicméně můj telegram vás zastihl ještě včas. Uposlechl jste mé pokyny a krabici se šperky jste uložil v hotelu Tokatlian, aby zde počkala, až dorazím já. Uvědomoval jste si totiž, že v opačném případě bych dodržel svou výhrůžku, že předám celou záležitost policii. A také jste se řídil mými instrukcemi ohledně našeho setkání zde.“

Edward Jeffries se na pana Pynea prosebně zadíval. Byl to pohledný mladý muž, vysoký blondýn s kulatou bradou a výrazně velkýma očima. „Jak jen vám to mám vysvětlit, abyste mě pochopil?“ prohlásil sklesle. „Musím vám připadat jako prachsprostý zloděj.“

„Ale vůbec ne,“ uklidňoval mladého muže pan Parker Pyne. „Vlastně je to úplně naopak. Řekl bych, že jste tak poctivý, až to není hezké. Jsem zvyklý se zabývat klasifikací typů lidí. Vy, můj drahý pane, přirozeně spadáte do kategorie obětí. A teď mi povězte, jak to celé bylo.“

„Stačí, když vám řeknu jediné slovo — vydírání.“

„Ano?“

„Znáte přece moji ženu. Jistě si uvědomujete, jaká čistá, nevinná bytost to je — možnost, že na světě existuje zlo, si ani v nejmenším nepřipouští.“

„Ano, to souhlasí.“

„Ideály, ve které věří, jsou opravdu čisté a ušlechtilé.

Pokud by se měla dozvědět o něčem, co jsem kdysi udělal, opusťta by mě.“

„O tom pochybuju, jenže o to tu teď nejde. Co jste vlastně provedl, můj mladý příteli, tak strašného? Odhaduji-li to správně, jde o aféru s nějakou ženou?“

Edward Jeffries přikývl.

„Po svatbě — nebo předtím?“

„Před svatbou — samozřejmě před svatbou.“

„Hm, hm, — a co se stalo?“

„Nic, vůbec nic. To je právě ta krutá ironie. Bylo to v hotelu na jednom z ostrovů v Malých Antilách. Tehdy tam také bydlela jedna velice přitažlivá žena — nějaká paní Rossiterová. Její manžel byl velký surovec a dokázal se rozzuřit až k nepřičetnosti. Jednou v noci ji ohrožoval revolverem. Utekla od něj a přišla ke mně do pokoje.

Byla napůl šílená hrůzou. Pak mě — požádala, jestli by v mém pokoji nemohla přečkat noc. A já — co jiného jsem mohl dělat?“

Pan Parker Pyne upřeně pozoroval mladého muže, jenž mu vrátil pohled plný poctivosti. Pan Parker Pyne si povzdychl. „Jinými slovy a bez příkras, pane Jeffriesi, vás napálili jako nějakého moulu.“

„Vážně si myslíte —“

„Ale jistě. Je to hodně starý trik — stále však zabírá u nezištných mladých mužů. Předpokládám, že když byla ohlášena vaše blížící se svatba, šrouby se začaly utahovat, že mám pravdu?“

„Ano, máte. Obdržel jsem dopis. Pokud prý nepošlu určený obnos, o všem se dozví můj budoucí tchán. O tom, jak jsem — jak se ta mladá dáma díky mně odcizila manželovi, jak byla viděna, že vchází do mého pokoje. A že její manžel požádá o rozvod. Musíte mi věřit, pane Pyne, celá ta záležitost ze mě měla udělat toho nejsprostšího darebáka bez jakékoli morálky.“ A ztrápeně si otřel čelo.

„Ano, ano, je mi to jasné. A tak jste platil. Navíc čas od času se šroub trochu přitáhl.“

„Ano. A tohle byla poslední kapka. Obchody jdou už nějaký čas špatně kvůli krizi. Zkrátka jsem neměl možnost odněkud získat hotovost. A tak jsem přišel na tenhle nápad.“ Zvedl ze stolu malý šálek s již vychladlou kávou, nepřítomně se na něj zahleděl a obsah vypil. „Co teď budu dělat?“ zeptal se nešťastně. „Co jen *budu* dělat, pane Pyne?“

„Uděláte přesně to, co vám řeknu,“ prohlásil pan Pyne rozhodně.

„S těmi vydřiduchy, kteří vás vydírají, si to vyřídím sám. A pokud jde o vaši paní, vy se teď vydáte rovnou za ní a povíte jí pravdu — nebo aspoň její část. Jediný bod, v němž se pravdy držet nebudete, se týká toho, k čemu skutečně došlo v hotelu na Antilách. Musíte před ní skrýt fakt, že jste — no, zkrátka, že z vás udělali troubu, jak už jsem se zmínil.“

„To ale —“

„Drahý pane Jeffriesi, vy se v ženách pranic nevyznáte. Jestliže si žena má vybrat mezi nějakým moulou a Donem Juanem, určitě si zvolí toho druhého. Vaše paní, milý pane, je okouzlující, nevinná,

šlechetná mladá žena, ale život s vámi ji bude těšit hlavně tehdy, když uvěří, že přivedla na správnou cestu jednoho prostopášníka.“

Edward Jeffries zíral na pana Pynea doslova s otevřenou pusou.

„Myslím to naprosto vážně,“ zdůraznil pan Parker Pyne. „V této chvíli vás Elsie miluje, jenže už teď jsem u ní viděl náznaky, že by to tak nemuselo zůstat navždycky, pokud nepřestanete představovat takový obraz dobroty a morálních kvalit, který je synonymem nudy.“

„Jen za ní běžte, milý hochu,“ nabádal ho pan Parker Pyne laskavě. „Ke všemu se přiznejte. Tedy k tolika hříchům, kolik vám přijde na mysl. Potom jí zdůrazněte, že od okamžiku, kdy jste ji potkal, jste se takového života nadobro vzdal. Dokonce jste se odhodlal i ke krádeži, jen aby se to k ní nedoneslo. A ona vám nadšeně odpustí.“

„Ale vždyť po pravdě není nic, co by mi moje žena měla odpouštět —“

„Co je to vlastně pravda?“ zafilozofoval si pan Parker Pyne. „Na základě vlastní zkušenosti musím konstatovat, že je to obvykle to, co vám udělá čáru přes rozpočet! Drahý hochu, základním pravidlem manželského soužití je, že ženě *musíte* lhát. Má to ráda! Jen běžte, a nechtě si dát od ní rozhřešení. A potom žijte šťastně až do skonání věků. Troufám si tvrdit, že vaše paní vás v budoucnu bude pozorovat ostřížím zrakem, kdykoli se ve vašem okolí vyskytne nějaká pohledná žena — některým mužům by to mohlo vadit, ale nemyslím, že je to váš případ.“

„Nemám v úmyslu se na žádnou jinou ženu než na Elsie ani podívat,“ řekl pan Edward Jeffries s upřímnou prostotou.

„To je báječné, milý hochu,“ konstatoval pan Pyne. „Ale na vašem místě bych to před ní tajil. Žádná žena není nadšená pocitem, že už má všechno, co chtěla, a nic jí neschází.“

Edward Jeffries povstal. „Vy si opravdu myslíte —?“

„Ne, já to *vím*,“ prohlásil pan Parker Pyne důrazně.

Bagdádská brána

I.

„Čtyřmi branami velkými se pyšní město Damašek...“

Pan Parker Pyne si pro sebe šepem přeříkával Fleckerovy verše.

„Branou osudu, Pouštní bránou, Jeskyní Pohromy, Pevností Strachu, tak zvou mě, bránu Bagdádskou, na cestu do Dijárbekiru zvoucí.“

Stál v jedné z ulic Damašku a pozoroval velký třinápravový autobus přistavený před hotelem Oriental, aby zítra ráno odvezl jeho a dalších deset cestujících přes poušť do Bagdádu.

*„Ó karavano, neprocházej branou pod námi,
a musíš-li se do pouště vydat, čiň tak beze zpěvu.
Neslyšíš snad
to ticho, v němž ptáci jsou mrtvi, a přesto cosi jak
ptáče pípá?
Ó karavano, vyjdi tedy do pouště branou,
ty, nad níž se vznáší sudba zlá,
karavano smrti zaslíbená!“*

V současné době to však již neplatilo. Kdysi bývala Bagdádská brána na počátku cesty, na níž hrozila smrt. Následovalo takřka šest set padesát kilometrů pouští, které musely karavany zdolat. Dlouhé únavné měsíce cestování. Dnes všudypřítomná monstra napájená benzínem urazí tu cestu za šestatřicet hodin.

„Co si to tu povídáte, pane Pyne?“

Otázku dychtivě pronesla slečna Netta Pryceová, nejmladší a také nejkouzelnější představitelka rodu turistek. Ačkoli děvče pevně svíraly zákazy a nařízení přísné starosvětské tety, nekonečně podezřívavé a žíznicí po shlednutí míst zmíněných v Bibli svaté, Nettě se

dařilo dobře se bavit mnoha víceméně frivolními způsoby, které by starší ze slečen Pryceových patrně nemohla nikdy schvalovat.

Pan Parker Pyne jí zopakoval Fleckerovy verše.

„Mrazí z toho v zádech,“ otrásla se Netta.

Opodál postávali tři muži v uniformách královského vojenského letectva a jeden z nich, jenž patřil k Nettiným obdivovatelům, se vmísil do hovoru.

„I teď se dají cestou zažít věci, při kterých stydne krev,“ prohlásil. „I dneska výpravy čas od času banditi ohrožují střelbou. Pak také člověk může zabloudit — občas se to stává. A nás potom pošlou vás najít. Jeden chlapík bloudil v poušti celých pět dní. Naštěstí měl u sebe plno vody. A pak se musí počítat s výmoly na cestě. A že to jsou pořádné díry! Jednou tak někdo přišel o život. Je to pravda, nic si nevymýšlím! Spal a hlavou praštil do střechy vozu tak silně, že ho to zabilo.“

„V pulmanu se šesti koly, pane O'Rourke?“ ptala se naléhavě starší slečna Pryceová.

„To ne — třínápravový autobus to nebyl,“ připustil mladý muž.

„Musíme se ještě podívat po nějakých pamětihodnostech,“ zvolala dychtivě Netta.

Její tetička vytáhla brožurku turistického průvodce.

Netta se opatrně vzdálila.

„Vím, že bude chtít, abych si s ní šla prohlédnout nějaké místo, kde svatého Pavla vyhodili z okna,“ zašeptala. „A já bych se přitom tak ráda podívala na nějaké trhy.“

Poručík O'Rourke odpověděl pohotově.

„Tak pojd'te se mnou. Nejdřív projdeme ulicí zvanou Příma —“

Oba se nenápadně vytratili.

Pan Parker Pyne se obrátil k nemluvnému muži, jenž stál vedle něj. Jmenoval se Hensley a pracoval v jednom oddělení státní správy jako přidělenec ministerstva veřejných prací v Bagdádu.

„Damašek člověka při první návštěvě trochu zklame,“ pravil pan Pyne omluvně. „Trochu moc civilizované. Tedy mám na mysli tramvaje, moderní budovy a obchody.“

Hensley pouze přikývl. Nepatřil k lidem, kteří toho moc namluví.

„Není to žádná — ztracená varta — i když si myslíte, že jo,“ vypravil ze sebe.

Nyní se k nim přidal další muž, plavovlasý mladík s vázankou absolventa elitního Etonu. V příjemné, ale nepříliš bystré tváři měl nyní ustaraný výraz. Pracoval s Hensleym v Bagdádu ve stejném oddělení státní správy.

„Nazdar, Smethurste,“ oslovil ho jeho přítel. „Ztratils něco?“

Kapitán Smethurst zavrtěl hlavou. Bylo na něm patrné, že má trochu těžkopádné myšlení.

„Jen se tak rozhlížím,“ prohlásil neurčitě. Pak se zdálo, že se trochu probral k životu. „Neměli bychom si dneska večer někam vyrazit, co říkáš?“

Oba přátelé pak společně odešli a pan Parker Pyne si koupil místní plátek psaný ve francouzštině.

Mnoho zajímavého v něm ale neobjevil. Místní zprávy mu nic neříkaly, a jak se zdálo, ani jinde k ničemu důležitému nedošlo. Našel několik krátkých sloupků nadepsaných hlavičkou *Londres*.*)

* Londres — franc. název Londýna (zde ve smyslu zprávy z Londýna). Pozn. překl.

První zpráva se zabývala finančními záležitostmi. Ve druhé se rozváděly možnosti, kam mohl zmizet jistý finančník Samuel Long, jenž nedostál svým finančním závazkům. Částka, kterou dlužil, již dosáhla tří milionů, a proslýchalo se, že dorazil do Jižní Ameriky.

„To není tak špatné na někoho, kdo se právě přehoupl přes třicítku,“ poznamenal pan Pyne sám k sobě.

„Prosím?“

Parker Pyne se otočil a uviděl italského generála, který se s ním plavil na téže lodi již z Brindisi do Bejrútu.

Pan Parker Pyne vysvětlil svou poznámku a pan generál několikrát pokýval hlavou.

„Ten muž je velký zločinec. Dokonce i u nás v Itálii jsme na jeho podvody doplatili. Vzbudil důvěru po celém světě. Též se o něm říká, že má dobrý původ.“

„Pravda, má za sebou Eton i Oxford,“ řekl pan Parker Pyne opatrně.

„Domníváte se, že ho dopadnou?“

„To záleží na tom, jaký náskok získal. Klidně může být ještě v Anglii. Ale může být — vlastně kdekoli.“

„Třeba zde s námi?“ zasmál se generál.

„Vyloučit se to nedá.“ Pan Parker Pyne zůstal vážný. „Co můžete vědět, pane generále, mohl bych jím být třeba *já sám*?“

Generál se na pana Pynea trochu vystrašeně podíval. Potom se na jeho olivově hnědé tváři objevil úlevný, vědoucí úsměv.

„Ach! To se vám povedlo — opravdu výtečně. Jenže vy —“

Pohled pana generála zabloudil z tváře pana Pynea poněkud níže.

Pan Parker Pyne si generálův pohled samozřejmě vyložil správně.

„Nesmíte soudit podle zevnějšku,“ připomněl mu. „Stačí trochu přibrat — jak říkají Francouzi — *embonpoint* — a tak jednoduše vzbudíte dojem, že jste o pár let starší.“

Po hlubokém zamyšlení ještě dodal: „Samozřejmě pak také existuje barvení vlasů, pigmentové skvrny, a dokonce změna národnosti.“

Generál Poli opustil svého společníka plný pochyb. Nikdy nedokázal odhadnout, kdy tihle Angličané myslí něco vážně.

Pan Parker Pyne si večer toho dne dopřál zábavu v podobě návštěvy biografu. Promítání skončilo a pak ho nohy zanesly do podniku s mnohoslibným názvem ‚Noční palác radovánek‘. K paláci to však mělo daleko a k veselosti snad ještě dál. Různé ženštiny s pozoruhodným nedostatkem *nadšení* tam tančily. Potlesk byl velmi vlažný.

Náhle pan Pyne zahlédl Smethursta u jednoho ze stolků. Mladý muž seděl sám. V obličejí byl celý rudý a panu Pyneovi připadalo, že už toho vypil víc, než bylo zdrávo. Vydal se k mladíkovi a přisedl si k němu.

„Tyhle holky s člověkem zacházejí jako s onucí,“ prohlásil kapitán Smethurst zachmuřeně. „Koupím jí dva drinky — ne tři — zkrátka plno. A ona pak vypadne s nějakým Taliánem a ještě se vám vysměje. Tak tomu říkám potupa.“

Pan Parker Pyne projevil patřičné porozumění a navrhl dát si kávu.

„Mám objednaný *araq*,“ ohradil se Smethurst. „Po čertech dobrý pití. Dejte si ho.“

Pan Parker Pyne toho o účincích araku věděl dost. Velmi zdvořile proto odmítl. Kapitán Smethurst však zavrtěl hlavou.

„Jsem tak trochu nametený,“ svěřoval se. „Musel jsem si zvednout náladu. To by mě zajímalo, co byste na mém místě dělal vy. Nerad bych shodil starého kamaráda, víte? Chci říct — ale zase — co si má člověk počít?“

Začal si prohlížet pana Pynea, jakoby ho viděl poprvé.

„Kdo jste?“ dožadoval se odpovědi s úsečností odpovídající množství alkoholu, které vypil. „A co děláte?“

„Vydělávám na důvěře,“ pravil pan Parker Pyne zvolna.

Kapitán Smethurst na něj vrhl pohled plný neskrývaného znepokojení.

„Cože — vy taky?“

Pan Parker Pyne vytáhl z náprsní tašky výstřižek z novin a položil ho před Smethursta na stůl.

Jste šťastní? (Stálo tam vytištěno) *Pokud ne, porad'te se s Parkerem Pynem.*

Kapitánovi Smethurstovi se podařilo rozluštit text, až když překonal jisté obtíže.

„Panejo, ať se propadnu,“ vyrazil ze sebe. „Vy mi chcete namluvit, že — že za vámi chodí lidi a říkají vám o sobě všechno možné?“

„Svěřují se mi — ano.“

„Odhadl bych to na pár praštěných ženských.“

„Těch žen není opravdu málo,“ připustil pan Pyne. „Ale pro muže to platí také. A co vy, milý příteli? Nepotřebujete právě teď poradit?“

„Jděte se bodnout,“ odsekl mu kapitán Smethurst. „Po tomhle je každému houby — každému kromě mě. Kde je ten zatracenej *araq*?“

Pan Parker Pyne smutně pokýval hlavou.

Udělal nad kapitánem Smethurstem pomyslný kříž jako nad beznadějným případem.

II.

Výprava do Bagdádu vyrazila v sedm hodin ráno. Ve velkém autobuse se sešla společnost jedenácti lidí. Pan Parker Pyne s generálem Polim, slečna Pryceová se svou neteří, tři důstojníci vojenského letectva, Smethurst s Hensleym a nějaká matka se synem, oba původem z Arménie, kteří se jmenovali Pentemjanovi.

Začátek cesty probíhal bez zvláštních událostí. Netrvalo dlouho a ovocné stromové Damašku nechali daleko za sebou. Obloha byla zamračená a mladý řidič se na ni jednou či dvakrát nejistě zadíval. Také si vyměnili několik slov s Hensleym.

„Za Rutbou dost vydatně přšelo. Doufám, že nikde neuvážneme.“

V poledne si udělali přestávku a každý dostal čtverhrannou krabici s obědem. Oba řidiči připravili čaj, který se podával v papírových šálcích. Poté se opět pokračovalo v cestě přes nekonečnou rovnou pláň.

Pan Parker Pyne přemýšlel o pomalém postupu dřívějších karavan, s nimiž cestování trvalo celé týdny...

Právě při západu slunce dojeli k pouštní pevnosti nazývané Rutba.

Velká vrata byla dokořán otevřená a obří autobus jimi vjel na vnitřní nádvoří pevnosti.

„Je to ale vzrušující pocit,“ poznamenala Netta.

Jen co se umyla po cestě, už naléhala, aby šli na krátkou procházku. Poručík O'Rourke od letectva a pan Parker Pyne se nabídli, že ji doprovodí. Byli právě na odchodu, když za nimi přišel správce pevnosti s prosbou, aby se příliš nevzdalovali, neboť by potmě mohlo být obtížné najít cestu zpátky.

„Nepůjdeme nikam moc daleko,“ slíbil za všechny O'Rourke.

Nutno přiznat, že vzhledem k neměnné scenerii v okolí pevnosti procházka nepřinášela nic zajímavého.

Náhle se pan Parker Pyne sehnul a sebral cosi ze země.

„Copak to máte?“ ptala se zvědavě Netta.

Natáhl k ní ruku s nálezem na otevřené dlani.

„Je to prehistorický pazourek, slečno Pryceová — něco jako nebozez.“

„A to se s nimi — zabíjeli?“

„Ale, ne — používaly se na mnohem mírumilovnější účely. Odhadl bych ale, že když na to přišlo, dalo se s nimi i zabít. Záleží spíš na *úmyslu* zabít — na samotném nástroji už tolik nesejde. *Něco* příhodného se vždycky dá najít.“

Začalo se však stmívat, a proto se rychle vydali zpátky k pevnosti.

Po večeři o několika chodech, jež všechny pocházely z konzerv, zbyl ještě čas chvíli posedět a zakouřit si. Odjezd autobusu na další cestu byl stanoven na půlnoc.

Řidič se tvářil ustaraně.

„Za pevností jsou cesty dost bídny,“ povzdychl si. „Někde možná zapadneme.“ Všichni cestující si nastoupili do velkého pulmanu a usadili se na sedadlech. Slečna Pryceová projevila nevoli, že se nemůže dostat k jednomu ze svých kufrů.

„Ráda bych si vzala trepky,“ vysvětlovala.

„Mnohem pravděpodobněji budete potřebovat holínky,“ reagoval na její slova Smethurst. „Jak to vidím, zůstaneme třet v moři bláta.“

„Ale já nemám žádné punčochy na převlečení,“ postěžovala si Netta.

„Nedělejte si starosti, zůstanete sedět v autobuse. To jen příslušníci silnějšího pohlaví musí ven, aby ho vytlačili.“

„Vždycky s sebou nosím rezervní ponožky,“ prohlásil Hensley a poklepal si na kapsu svrchníku. „Jeden nikdy neví.“

Světlo v autobuse zhaslo a velký pulman se vydal do noci.

Cestování nebylo nijak pohodlné. S cestujícími to sice neházelo tak jako při jízdě v otevřeném roadsteru, přesto na sedadlech čas od času pořádně nadskočili.

Pan Parker Pyne seděl na jednom z míst vepředu. Přes uličku měl arménskou dámu zahalenou do přehozů a šál. Její syn seděl na sedadle hned za ní. Sedadla za panem Pynem obsadily obě slečny Pryceové. Generál Poli, Smethurst s Hensleym a muži od královského vojenského letectva zaujali místa v zadní části vozu.

Autobus uháněl nocí. Pan Parker Pyne časem zjistil, že toho moc nenaspí. Na sedadle byl celý zkroucený. Arménská dáma měla

nohy vystrčené do uličky a zabírala místo, které bylo vyhrazeno jemu. Na rozdíl od něj se jí sedělo pohodlně.

Zdálo se, že všichni ostatní ve voze spí. Pan Pyne cítil, jak se ho zvolna zmocňuje ospalost, když vtom ho náhlý náraz vymrštil směrem ke stropu karoserie. Ze zadní části autobusu zaslechl rozespálý protest. „Jeďte rozumně. To nám všem chcete zlámat vaz?“

Ospalost se po chvíli vrátila. O pár minut později s hlavou nepohodlně svěšenou na prsa již spal...

Náhle ho něco probudilo. Velký vůz stál. Někteří z mužů právě vystupovali. Hensley mu stručně vysvětlil: „Uvázli jsme.“

Pan Pyne chtěl ze zvědavosti vidět všechno, co bylo venku k vidění, a tak ještě nejistým krokem vystoupil na rozbahněnou cestu. V té chvíli již nepršelo. Na obloze naopak svítil měsíc a v jeho svitu bylo vidět oba řidiče v usilovné práci. Pomocí heverů a podkládaných kamenů se pokoušeli vyprostit kola vozu. Většina z mužů řidičům pomáhala. Z oken autobusu přihlížely tři ženské tváře. Slečna Pryceová s Nettou se zájmem, arménská dáma se špatně skrývaným znechucením.

Na povel řidiče mužská část cestujících poslušně napřela všechny síly a zatlačila do autobusu.

„Kdepak máme toho arménského mládence?“ dotazoval se poručík O'Rourke. „Drží se v teple a bojí se namočit si nožičky jako kocour? Ať už je venku.“

„A kapitán Smethurst taky,“ poznamenal generál Poli. „Ani on tu není.“

„Spí celou dobu jak jezule. Koukněte na něj.“

A opravdu, Smethurst ještě seděl na sedadle s hlavou skloněnou na prsa, tělo jakoby bez vlády zhroucené.

„Jdu ho vzbudit,“ prohlásil rozhodně O'Rourke.

Svižně prošel dveřmi do autobusu, ale o minutu později se znovu objevil. Hlas mu zněl jinak.

„Poslyšte — řekl bych, že není v pořádku — nebo co. Kde je doktor?“

Major Loftus, lékař ve službách britského královského letectva, od pohledu tichý muž s prošedivělými skráněmi, se oddělil od skupiny pokoušející se vyprostit kolo.

„Copak je mu?“ zeptal se.

„Já — nemám tušení.“

Vojenský lékař nastoupil do autobusu a O'Rourke s panem Py-nem ho následovali. Lékař se sklonil nad zhroucenou postavou. Stačil mu jediný pohled a dotyk.

„Je mrtvý,“ řekl tiše.

„Mrtvý? Jak to?“ Vzduchem létaly otázky. „To není možné! To je hrůza!“ zazněl Nettin hlas.

Major Loftus se podrážděně rozhlédl kolem sebe.

„Musel se uhodit hlavou o strop,“ řekl. „Jednou to s námi oškli-vě nadskočilo.“

„To nemyslíte vážně, copak to by ho mohlo zabít? Nemohlo to být něco jiného?“

„To neposoudím, dokud ho pořádně neprohlédnu,“ vyštěkl Loftus a ustaraně se rozhlížel kolem sebe. Všechny tři ženy se tlačily blíž. Muži, kteří dosud zůstali venku, se také začali drát dovnitř.

Pan Pyne mezitím tiše promlouval k jednomu z řidičů. Od pohledu to byl silný, sportovně vyhlížející mladý muž. Ten potom vzal jednu cestující po druhé, přenesl je v náručí přes rozbahněný úsek a postavil na suchý kus země. S paní Pentemjanovou a s Nettou si poradil snadno, ale pod váhou korpulentní slečny Pryceové se notně prohýbal.

Vnitřek autobusu byl nyní prázdný, aby se lékař mohl věnovat ohledání těla.

Muži se vrátili ke své práci a znovu napjali síly, aby se pomocí heverů pokusili nadzvednout vůz. Krátce nato se nad obzor vyhouplо slunce. Začínal nádherný den. Bahno sice rychle schlo, ale velký pulman v něm přesto zůstal uvězněný. Už tři zvedáky se podařilo zlomit a veškeré úsilí bylo marné. Jeden z řidičů začal připravovat snídani — otevíral konzervy s párky a dal vařit čaj.

Opodál mezitím major Loftus seznamoval ostatní s výsledkem svého vyšetření.

„Nemá na sobě žádné známky poranění. Jak už jsem říkal, musel se udeřit hlavou o strop.“

„Jste tedy přesvědčen, že zemřel přirozenou smrtí?“ zeptal se pan Parker Pyne.

Cosi v hlase pana Pynea způsobilo, že na něj lékař vrhl rychlý pohled.

„Je tu jenom jedna další možnost.“

„A to?“

„Že ho někdo něčím udeřil zezadu do hlavy, něčím jako je třeba pytlík s pískem.“ Lékařův hlas zazněl omluvně.

„To ale není moc pravděpodobné,“ usoudil Williamson, další z důstojníků královského letectva, mladík s andělskou tváří. „Chci říct, že takovou věc nemohl nikdo provést, aniž bychom ho viděli.“

„Co když jsme tvrdě spali,“ nabídl vysvětlení doktor Loftus.

„Tím si ale ten někdo nemohl být jistý,“ zdůraznil mladík.

„Musel by vstát a udělat to, což by někoho z nás určitě probudilo.“

„Jedinou možnost by pak měl jen ten,“ vmísil se do debaty generál Poli, „kdo seděl za ním. Mohl si zvolit správnou chvíli a nemusel ani vstát ze sedadla.“

„Kdo seděl za kapitánem Smethurstem?“ zeptal se doktor Loftus.

O'Rourke si pospíšil s odpovědí.

„Hensley, pane majore — takže to nikam nevede. Oni byli se Smethurstem nejlepší kamarádi.“

Rozhostilo se ticho. Poté se ozval hlas pana Pynea, z něhož zaznívala klidná jistota.

„Domnívám se,“ řekl, „že poručík Williamson nám chce něco říct.“

„Já, pane? No —, hm —“

„Ven s tím, Williamsone,“ naléhal O'Rourke.

„Nic to dohromady není, opravdu — dočista nic.“

„Mluv.“

„Je to jenom kousek rozhovoru, který jsem zaslechl, když jsme v Rutbě parkovali na nádvoří. Musel jsem se vrátit do autobusu, abych se podíval, jestli jsem tam nenechal pouzdro na cigarety. Nějakou chvíli jsem ho hledal a slyšel jsem, jak venku spolu mluví dva muži. Jeden z nich byl Smethurst. Mluvil o tom —“

Mladík se odmlčel.

„Tak dál, člověče, ven s tím.“

„Něco jako že nechce shodit kamaráda. Znělo to, jako kdyby ho to hodně vzalo. A potom ještě povídá: ‚Až do Bagdádu budu držet jazyk za zuby, ale ani o chvilku dýl. Potom budeš muset rychle vypadnout‘.“

„A kdo byl ten druhý?“

„To já nevím, pane. Přisahám, že nevím. Byla tma a on řekl jenom jedno nebo snad dvě slova a ta jsem nezaslechl.“

„Kdo z vás zná Smethursta dobře?“

„Nezdá se mi, že by se slovo — kamarád — mohlo hodit na někoho jiného než na Hensleyho,“ pronesl zvolna poručík O'Rourke. „Smethursta jsem znal, ale jenom zběžně. Williamson je tu nový a právě tak major Loftus. Pochybuju, že se už někdy setkali.“

Dotyční to oba potvrdili.

„A co vy, pane generále?“

„Toho mladého muže jsem viděl poprvé, když jsme z Bejrútu přejížděli stejným vozem Libanon.“

„A co ten arménský paňáca?“

„Ten by těžko mohl být *kamarádem*,“ řekl rozhodně O'Rourke. „A navíc, žádný Arménec by neměl dost odvahy někoho zabít.“

„Možná mám nepatrné doplňující svědectví,“ řekl pan Parker Pyne.

Poté zopakoval rozhovor, který vedl se Smethurstem v nočním podniku v Damašku.

„Říkáte, že použil frázi — ‚nerad bych shodil kamaráda‘,“ opakoval poručík O'Rourke zamyšleně. „A zjevně ho to trápilo.“

„Má ještě někdo něco, co by k tomu mohl dodat?“ zeptal se pan Pyne.

Doktor Loftus si odkašlal.

„Možná to s tím nemá nic společného —“ nakousl větu.

Dostalo se mu všeobecného povzbuzení.

„Jen že jsem zaslechl, jak Smethurst říká Hensleymu: ‚Nemůžeš tvrdit, že by se z tvého oddělení nic nedostalo ven.‘“

„A kdy to bylo?“

„Včera ráno, těsně než jsme vyjeli z Damašku. Myslel jsem si, že se jen baví o práci. Vůbec jsem si nepředstavoval —“ Odmlčel se.

„Přátelé, tohle je zajímavé,“ vmísil se do hovoru generál Poli. „Kousek po kousku se vám daří shromažďovat důkazy.“

„Mluvil jste o pytlíku s pískem, pane doktore,“ ověřoval si pan Parker Pyne. „Mohl by si člověk takovou zbraň vyrobit sám?“

„Všude je plno písku,“ odpověděl major Loftus suše, pak se shýbl a nabral si ho trochu do dlaně.

„Pokud byste nějaký nabral do ponožky,“ začal rozvíjet myšlenku O'Rourke a pak zaváhal.

Všem se vybavily dvě krátké věty, které v noci pronesl Hensley.

„Vždycky s sebou nosím rezervní ponožky. Jeden nikdy neví.“

Nastalo ticho. Po chvíli se tichým hlasem ozval pan Pyne: „Pane majore, věřím, že Hensleyho náhradní ponožky jsou teď v autobuse v kapse jeho svrchníku.“

Oči všech se na vteřinu stočily směrem, kde na obzoru přecházela sem a tam zničeně vyhlížející mužská postava. Hensley se od okamžiku, kdy byl objeven mrtvý, veškerého dění stranil. Jeho zjevné přání být sám všichni dosud respektovali, protože se vědělo, že byli s mrtvým mužem přátelé.

„Byl byste tak laskav a došel pro ně?“

Doktor Loftus zjevně zaváhal.

„Nezdá se mi —“ zamumlal. Znovu se zahleděl na vzdálenou přecházející postavu. „Připadá mi to nemístné —“

„Nutně pro ně musíte dojít, prosím vás,“ naléhal pan Parker Pyne. „Okolnosti jsou neobvyklé a my jsme uvízli v poušti. Je nutné, abychom se dozvěděli pravdu. Když ty ponožky donesete, tak se podle mého k ní dobereme o kousek blíž.“

Loftus se od ostatních konečně poslušně odpojil.

Pan Parker Pyne vzal na chvíli generála Poliho stranou.

„Generále, mám za to, že to vy jste seděl přes uličku vedle kapitána Smethursta.“

„Přesně tak.“

„Vstal někdo ze svého místa a prošel kolem vás uličkou?“

„Jenom ta anglická dáma, slečna Pryceová. Zašla si do umyvárny vzadu ve voze.“

„A neklopýtla náhodou?“

„Přirozeně, že s ní autobus trochu házel.“

„Viděl jste kolem sebe projít pouze ji?“

„Ano, nikoho jiného.“

Generál se na pana Pynea zvědavě zadíval. „Docela by mě zajímalo, kdo vlastně jste. Ujal jste se velení, a přitom nejste voják.“

„Už jsem toho v životě hodně zažil,“ podotkl pan Pyne.

„Hodně jste cestoval?“

„Ani ne,“ pravil pan Pyne. „Většinou jsem seděl v kanceláři.“

Major Loftus se vrátil s ponožkami. Pan Parker Pyne je od něj převzal a podrobil je zevrubné prohlídce. *Na rubu jedné z nich byl dosud přichycen vlhký písek.*

Pan Parker Pyne si hluboce povzdychl.

„Teď už to vím,“ řekl prostě.

Pohledy všech se upřely na postavu muže přecházejícího na obzoru.

„Moc rád bych se podíval na mrtvé tělo, dovolíte-li,“ obrátil se pan Parker Pyne na spolucestující.

Odešel s doktorem tam, kde leželo Smethurstovo tělo zakryté plachtou.

Lékař odkryl pokrývku a prohlásil: „Není tady nic k vidění.“

Pan Parker Pyne však nedokázal odtrhnout oči z vázanky mrtvého.

„Takže Smethurst byl absolvent Etonu,“ konstatoval nakonec.

Loftus se zatvářil překvapeně.

Ale pan Parker Pyne měl pro majora Loftuse ještě další překvapení.

„Co víte o mladém Williamsonovi?“ zeptal se ho.

„Vůbec nic. Setkal jsem se s ním až v Bejrútu. Přijel jsem z Egypta. Proč se ptáte? Určitě nemyslíte —?“

„Ale vždyť na základě jeho svědectví se chystáme někoho pověsit, že?“ pravil pan Pyne veselým hlasem. „Člověk musí být opatrný.“

Zdálo se, že ho nepřestává zajímat kravata a límec mrtvého muže. Rozvázal uzel a sundal mu tuhý límec. Najednou překvapeně zvolal:

„Vidíte tohle?“

Na zadní straně límce byla patrná malá okrouhlá krvavá skvrna.

Pan Parker Pyne se nyní pátravě zadíval na odkrytý krk oběti.

„Tenhle muž nezemřel na následky úderu do hlavy, pane doktore,“ řekl rázně. „Má bodnou ránu — hned pod lebeční kostí. Ten nepatrný vpich je sotva vidět.“

„A já si toho nevším!“

„Řídl jste se předem vytvořeným úsudkem,“ řekl pan Pyne omluvně. „Úder do hlavy. To je snadné přehlédnout. Vždyť je zranění sotva vidět. Rychlé bodnutí pomocí malého ostrého nástroje a smrt nastane okamžitě. Oběť nestačí ani vykřiknout.“

„Vy máte na mysli například stiletto, úzkou italskou dýku? Myslíte, že generál —?“

„Spojení Italů a renesanční dýky je obecně velmi oblíbené — A podívejte se, blíží se nějaký automobil.“

Na obzoru se objevil otevřený cestovní vůz.

„To je dobře,“ prohlásil O'Rourke, který se k nim připojil. „Dámy jím mohou jet dál.“

„A co bude s naším vrahem?“ zeptal se pan Parker Pyne.

„Máte na mysli Hensleyho —?“

„Ne, toho nemyslím,“ řekl Parker Pyne. „Náhodou vím, že pan Hensley je nevinný.“

„Vy — ale jak?“

„Víte, protože měl písek v ponožce.“

Poručík O'Rourke na něj zůstal zírat.

„Chápu, milý hochu,“ pokračoval pan Pyne vlídně, „že vám to nedává příliš smysl, ale je to tak. Víte, Smethursta nikdo neudeřil do hlavy, ale bodl ho.“

Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval.

„Pokuste se vybavit si ten rozhovor, o němž jsem vám vyprávěl — to, o čem jsme s kapitánem Smethurstem mluvili v nočním podniku. Vy jste si z toho vybral jednu frázi, která se vám zdála významná. Jenže on pronesl ještě něco jiného, a to zaujalo zase mě. Když jsem mu řekl, že ‚vydělávám na důvěře‘, on na to reagoval slovy: ‚Cože — vy taky?‘ Nepřipadá vám to dost zvláštní? Nezdá se mi, že byste nazval řadu zpronevěr na nějakém oddělení státní správy ‚vyděláváním na důvěře‘. Taková charakteristika by se například

mnohem víc hodila pro činnosti někoho jako pan Samuel Long, který je na útěku a skrývá se.“

Doktor Loftus sebou trhl a poručík O'Rourke připustil: „To máte pravdu — možná...“

„Žertem jsem řekl, že prchající pan Long je jedním z naší skupiny. Předpokládejme, že je to pravda.“

„Cože — to není možné!“

„Ale jakpak ne. Co vlastně víte o lidech kolem sebe kromě toho, co mají v cestovních pasech, a toho, co vám o sobě sami napovídají. Jsem opravdu pan Parker Pyne? Je generál Poli skutečně italským generálem? A co víte o starší slečně Pryceové, která působí jako mužatka a je jasně patrné, že by nutně potřebovala oholit.“

„Ale on — ale Smethurst — Longa neznal.“

„Smethurst absolvoval Eton, stejně jako Long. Není vyloučeno, že ho Smethurst znal, přestože se o tom nezmínil. Mohl ho mezi námi poznat. A pokud to tak opravdu bylo, co má v takovém případě udělat? Žádný velký myslitel není, a ta záležitost mu dělá velké starosti. Rozhodne se konečně, že o tom pomlčí, dokud nedorazíme do Bagdádu. Ale potom již držet jazyk za zuby nehodlá.“

„Tak vy si myslíte, že jeden z *nás* je Long,“ ujišťoval se dosud zmatený O'Rourke.

Nakonec se zhluboka nadechl a prohlásil: „Musí to být ten italský chlápek — zkrátka *musí*... nebo ten Armén?“

„Udělat ze sebe cizince a získat cizí pas je ve skutečnosti mnohem obtížnější než zůstat Angličanem,“ řekl pan Parker Pyne.

„Takže slečna Pryceová?“ zeptal se O'Rourke nevěřicným tónem.

„Kdepak,“ popřel to pan Pyne. „*Tohle* je náš člověk!“

Zdalo se, že téměř přátelsky položil ruku na rameno muže, který stál vedle něj. Nicméně slova, která následovala, nezněla přátelsky ani trochu a svými prsty svíral rameno muže tak pevně, jako kdyby to byly čelisti svěráku.

„Major lelectva Loftus neboli Samuel Long, můžete mu říkat, jak chcete!“

„Vyloučená věc — úplný nesmysl,“ vyprskl O'Rourke. „Loftus slouží u lelectva už léta.“

„Ale vy osobně jste se s ním nikdy předtím nesetkal, nebo ano? Vlastně ho nezná nikdo z vás. Přirozeně, že tohle není *pravý* Loftus.“

Muž, který byl dosud úplně zticha, najednou našel řeč.

„Musíte být chytrý, když jste to uhodl. Mimochodem, jak jste na to přišel?“

„Díky vašemu absurdnímu prohlášení, že se Smethurst zabil, když narazil hlavou do stropu autobusu. Tu myšlenku vám vnukl poručík O'Rourke během hovoru, když jsme včera v Damašku stáli před hotelem. Pomyslel jste si — jak prosté! Byl jste v naší skupině jediný lékař — cokoli tudíž řeknete, vezmou ostatní za bernou minci. Také jste si pomohl k Loftusově brašně. Nebylo nic obtížného vybrat si z ní pěkný malý nástroj, který by vyhovoval vašemu záměru. Předkloníte se, začnete na Smethursta mluvit a během řeči mu vrazíte tu malou zbraň do krku. Pak ještě jednu nebo dvě minuty pokračujete v hovoru. Uvnitř vozu je tma. Kdo vás tak asi bude podezírat?

Pak dojde na objevení těla. Sdělíte nám svůj závěr. Všechno ale nejde tak snadno, jak jste si představoval. Začínají se objevovat pochybnosti. Takže ustoupíte do druhé obranné linie. Williamson zopakuje rozhovor mezi vámi a Smethurstem, který zaslechl. Vše pak ukazuje na Hensleyho a vy přijdete se svou troškou do mlýna o jakémsi úniku informací z jeho oddělení, aby mu to uškodilo. A potom jsem se rozhodl k poslední zkoušce. Zmínil jsem se o tom písku a ponožkách. Vy máte dlaň plnou písku. Pošlu vás najít ty ponožky, *abychom se mohli dozvědět pravdu*. Jenže jsem neměl na mysli to, co jste si z toho vyvodil vy. *Hensleyho ponožky jsem si totiž podrobně prohlédl už předtím*. Ani v jedné z nich nebyla po písku ani stopa. Ten písek jste tam dal vy.“

Pan Samuel Long si zapálil cigaretu. „Vzdávám to,“ řekl prostě. „Štěstěna se ke mně obrátila zády. Ale sloužila mi báječně, dokud se mě držela. Začali mi šlapat na paty, když jsem dorazil do Egypta. Tam jsem narazil na Loftuse. Měl se připojit k jednotce v Bagdádu — a nikoho v novém působišti neznal. To byla příliš dobrá šance, než abych ji promarnil. Tak jsem ho podplatil. Stálo mě to dvaadvacet tisíc liber. Co to tenkrát pro mě bylo? A potom se mi, zpropadená smůla, připletl do cesty Smethurst — největší pitomec, jakého jsem v životě potkal! V Etonu mi dělal poskoka. Tehdy ve mně viděl svého

hrdinu. Myšlenka, že by mě teď měl prozradit, se mu nelíbila. Dělal jsem, co jsem mohl, až konečně slíbil, že nic neprozradí, dokud nedojedeme do Bagdádu. Jakou asi šanci bych potom měl? Vůbec žádnou. Existovala jen jedna možnost — vyřadit ho ze hry. Ale mohu vás ujistit o jednom, vražedné sklony nemám. Mé mimořádné schopnosti se vždy projevovaly v jiných oblastech.“

Náhle se mu výraz ve tváři změnil — obličejové svaly se mu stáhly. Zakymácel se a padl na tvář.

Poručík O'Rourke se nad ním sklonil.

„Nejspíš to způsobil kyanovodík — v cigaretě,“ prohlásil pan Parker Pyne. „Falešný hráč prohrál poslední partii.“

Pan Pyne se rozhlédl kolem sebe po široširé poušti. Slunce postoupilo na obloze a nemilosrdně pálilo. Teprve včera opustili Damašek — vyjeli Bagdádskou bránou.

*„Ó karavano, neprocházej branou pod námi,
a musíš-li se do pouště vydat, čiň tak beze zpěvu.*

Neslyšíš snad

to ticho, v němž ptáci jsou mrtvi, a přesto cosi jak ptáče pípá?“

Dům v Šírázu

I.

Hodiny ukazovaly šest ráno, když pan Parker Pyne po krátké zastávce opouštěl Bagdád na cestě po Persii.

Prostor pro cestující v kabině malého jednoplošníku byl omezený a malá šířka sedadel rozhodně nedokázala poskytnout rozložitě postavě pana Pynea dostatečné pohodlí. V letadle s ním cestovali ještě další dva lidé — velký muž s nezdravě zarudlou tváří, kterého pan Pyne odhadl jako příliš hovorného, a hubená žena s pevně sevřenými našpulenými rty a s energickým držením těla.

„Ať jsou, jací jsou,“ pomyslel si pan Pyne, „ani jeden z nich nevypadá, že by potřeboval mé profesionální rady.“

A tak to také bylo. Drobná paní byla americká misionářka — neustále tvrdě pracovat a být šťastná vlastně patřilo k jejímu poslání — a zarudlého muže zaměstnávala nějaká ropná společnost. Ještě než se letoun vznesl, stačili oba svého spolucestujícího stručně informovat o dosavadním běhu svých životních poutí.

„Omlouvám se, ale já jsem pouhý turista,“ reagoval na jejich stručné sdělení pan Parker Pyne omluvně. „Chci se podívat do Teheránu, Esfahánu a Šírázu.“

Půvabná melodie jmen měst se panu Pyneovi natolik zalíbila, že neodolal, aby je nezopakoval. Teherán, Isfahán a Šíráz.

Nyní pan Pyne pozoroval krajinu pod sebou. Všude jen rovné plochy pouště. Cítil, jak na něj záhadně působí obrovské neobydlené oblasti.

V pohraničním městě Kermansáhu přistáli, aby se cestující podrobili pasové a celní kontrole. Jedno cestovní zavazadlo pana Parkera Pynea bylo otevřeno a jistá papírová krabička z tvrdého kartonu byla zkoumána se značným vzrušením. Panu Parkem Pyneovi kladli řadu otázek, a protože persky nehovořil, a ani nerozuměl, bylo jednání obtížné.

Pilot letadla nastoupil uvolněně do kabiny. Byl to světlolasý Němec s jemným výrazem ve tváři, s tmavomodrýma očima a s pletí

ošlehanou čerstvým povětrím. „Mohu vám pomoci?“ zeptal se příjemným hlasem.

Pan Pyne, jenž se dosud snažil uspokojit zvědavost úředníků skvěle prováděnou pantomimou, aniž by, jak se zdálo, dosáhl nejmenšího úspěchu, se na pilota obrátil s úlevou. „Je to repelent proti hmyzu,“ vysvětloval spěšně. „Myslíte, že jim to dokážete vysvětlit?“

Zdálo se, že je pilot poněkud zmatený. „Můžete mi to zopakovat, prosím?“

Pan Parker Pyne zopakoval žádost o přetlumočení v němčině. Pilot se vesele zašklebil a přeložil větu do perštiny. Konečně byli vážní, nešťastně se tvářící úředníci uspokojeni. V jejich ustaraných tvářích bylo patrné uvolnění. Usmáli se. Jeden z nich se dokonce zasmál. Připadlo jim to humorné.

Všichni tři cestující opět zaujali svá místa a let pokračoval. Ještě se snesli nad Hamadán a shodili jim poštu, ale letoun nepřistál. Pan Parker Pyne vyhlížel pozorně z kabiny v touze zahlédnout skalní stěnu u Behistúnu, kde perský král Dareios, žijící ještě půl století před Kristem, popisuje ve třech jazycích — babylonštině, médštině a perštině — velikost své říše a všechny své dobovatelské úspěchy.

V Teheránu přistáli v jednu hodinu po poledni. Zde je čekaly další policejní formality. Německý pilot byl nucen nastoupit do kabiny pro cestující, postavit se vedle pana Parkera Pynea a s úsměvem naslouchat, jak odpovídá na poslední otázky dlouhého výslechu, z něhož pan Pyne nerozuměl ani slovo.

„Co jsem jim napovídal?“ ptal se německého pilota.

„Že křestní jméno vašeho otce je Turista, že jste profesí Charles, že jméno vaší maminky za svobodna je Bagdád a že jste sem dorazil z Harriety.“

„A záleží na tom?“

„Ani co by se za nehet vešlo. Jenom je potřeba něco odpovědět, nic jiného nepotřebují.“

Pana Pynea Teherán zklamal. Připadl mu až zoufale moderní. Tak to alespoň popsal následující večer pilotovi jejich letadla, panu Schlagalovi, když na něj náhodou narazil u vchodu do hotelu. V náhlém hnutí mysli pozval mladého Němce na večeři, a ten pozvání přijal.

Sklonil se nad nimi číšník původem z Gruzie a vzal si od nich objednávku. Pak jim přinesli jídlo.

Když se dopracovali k dezertu, což byl poněkud lepkavý sladký kousek, na jídelním lístku uvedený jako la torte, německý pilot se zeptal: „Tak vy se chystáte do Šírázu?“

„Ano, poletím tam. A odtamtud pojedu do Esfahánu a zpátky do Teheránu po silnici. Poletíte zítra do Šírázu se mnou?“

„Bohužel ne. Vracím se do Bagdádu.“

„Jste tady už dlouho?“

„Tři roky. Naše firma tady teprve před třemi lety začala. Až doposud jsme neměli žádnou nehodu — *unberufen!*“ Poklepal na dřevo stolu.

Pak před ně postavili šálky s hustou sladkou kávou a oni si zapálili.

„První cestující, kteří se mnou tehdy letěli, byly dvě dámy,“ rozpomínal se mladý muž. „Dvě Angličanky.“

„Opravdu?“ podivil se pan Parker Pyne.

„Jedna z nich byla mladá dáma z velmi dobré rodiny, dcera jednoho z vašich ministrů — jak se to říká? Lady Esther Carrová. Hezká žena, opravdu hezká, ale bláznivá.“

„Skutečný blázen?“

„Naprostý cvok. Žije v Šírázu v jednom domě postaveném v orientálním stylu. A ve východním stylu se také obléká. S Evropany se zásadně nestýká. Copak je to život pro dámu z dobré rodiny?“

„Není ani první, ani poslední,“ podotkl pan Parker Pyne. „Vzpomeňte si na lady Hester Stanhopeovou, co žila na začátku minulého století v Turecku a Libanonu —“

„Ale tahle je zkrátka blázen,“ přerušil jej mladý muž skoro nezdořile. „Můžete jí to vyčíst z očí. Má právě takový pohled jako kapitán ponorky, pod kterým jsem sloužil za války. A ten je teď v ústavu.“

Pan Pyne se zamyslel. Dobře si vzpomínal na lorda Micheldevera, otce lady Esther Carrové. Vlastně byl jeho podřízeným, když sir Micheldever zastával úřad ministra vnitra — velký blondýn s usměvavýma modrýma očima. Jednou měl i příležitost poznat lady Micheldeverovou — pozoruhodnou irskou červovlasou krasavici s po-

mněnkově modrýma očima. Oba to byli hezcí normální lidé, ale přesto se v rodině Carrových šílenství vyskytovalo. Vždycky se občas objevilo, vždy přes jednu generaci. Bylo zvláštní, pomyslel si, že tu skutečnost pan Schlagal tolik zdůrazňoval.

„A co ta druhá dáma,“ zeptal se, aby řeč plynula.

„Ta druhá — ta je mrtvá.“

Cosí v hlase mladého muže způsobilo, že pan Parker Pyne prudce vzhlédl.

„Dodnes mě bolí srdce,“ přiznal pan Schlagal. „Cítím stále, že tahle žena pro mě byla tou nejhezčí bytostí. Vždyť víte, jak to bývá, takové věci člověka přepadnou úplně znenadání. Byla jako květ — nádherný květ.“ Zhluboka si povzdychl. „Jednou jsem se vydal je navštívit — do toho domu v Šírázu. Tedy lady Esther mě požádala, abych se přišel na ně podívat. A ta má maličká, ten můj kvítek, něčeho se bála, bylo to na ní poznat. Když jsem se pak příště vrátil z Bagdádu, dozvěděl jsem se, že je po smrti. Už nežila!“

Odmlčel se a pak zamyšleně řekl: „Není vyloučené, že ji ta druhá zabila. Vždyť vám říkám, že byla šílená.“

Mladý muž si vzdychl a pan Parker Pyne objednal dvě benediktyňky.

„Máme curaçao, to je výborné,“ prohlásil rozhodně gruzínský číšník a přinesl jim dva pomerančové likéry.

II.

Hned po poledni následujícího dne spatřil pan Parker Pyne poprvé Šíráz. Měli za sebou přelet přes řadu horských hřbetů a úzkých holých údolí. Nehostinný kus divočiny vyprahlé a suché jako troud. Pak se náhle objevilo město Šíráz — smaragdově zelený drahokam uprostřed pustiny.

Tak jako panu Pyneovi před nedávném Teherán k srdci nepřirosť, Šíráz si ho naopak okamžitě získal. Primitivní charakter hotelu se mu neošklivil, stejně jako mu nebyl proti srsti zaostalý ráz ulic města.

Zjistil, že sem dorazil v době, kdy se slavil jeden z perských svátků. Právě předešlý večer začala slavnost Nan Ruz — patnáctidenní období klidu, kdy Peršané oslavují svůj Nový rok. Procházel se

po opuštěných trzích a vydal se i mimo střed města na rozlehlá veřejná prostranství na jeho severní straně. Celý Šíráz oslavoval.

Jednoho dne si pan Pyne vyšel za město. Navštívil hrobku slavného perského básníka Hafíze a na zpáteční cestě ho upoutal úžasný dům. Celý obložený modrými, růžovými a žlutými kachli, zasazený do zelené zahrady, v níž se zjevně nešetřilo vodou. Rostly zde pomerančovníky a kvetly růžové keře. Při pohledu na dům měl pocit, že snad sní.

Téže noci večeřel s britským konzulem a na sídlo v zahradě se ho přeptal.

„To je úžasné místo, vidíte? Dům dal postavit bývalý zámožný guvernér provincie Luristan, kterému se tím podařilo vytěžit ze svého oficiálního postavení také něco dobrého. Vlastní ho teď jedna Angličanka. Už jste o ní musel slyšet. Lady Esther Carrová. V hlavě jí to haraší. Úplně převzala orientální styl. Nechce mít absolutně nic společného s ničím a s nikým britským.“

„Je mladá?“

„Příliš mladá na to, aby si tímhle způsobem už teď hrála na postrhlou ženskou. Její kolem třiceti.“

„Žila s ní ještě jedna Angličanka, že? Nějaká žena, která zemřela?“

„To je pravda. Došlo k tomu před třemi lety. Vlastně se to stalo právě den poté, co jsem tady nastoupil do úřadu. Víte, můj předchůdce, jmenoval se Barham, tehdy náhle zemřel.“

„A jak zemřela ona?“ zeptal se pan Parker Pyne bez obalu.

„Spadla z nějaké terasy či balkonu v prvním patře. Dělal lady Esther služebnou nebo společnici. Už si nevzpomínám, co přesně. Ať tak či onak, nesla právě podnos se snídaní, udělala krok dozadu a spadla přes okraj. Velmi smutný příběh. Nedalo se nic dělat, prorazila si lebku o kameny dole.“

„Jak se jmenovala?“

„Myslím, že Kingová, nebo snad Willisová? Ne, tak se jmenuje ta misionářka. To děvče vypadalo velice mile.“

„Zkrušila lady Esther její smrt?“

„Ano — ne. Vlastně nevím. Chovala se velice divně, nevěděl jsem, co si mám myslet. Je to velice — no, řekněme autoritativní

osoba. Na první pohled je vám jasné, že je to někdo, jestli mi rozumíte. Trochu mě děsila svými rozkazovacími způsoby i pohledem tmavých očí, ze kterých sršely blesky.“

Pan konzul se napůl omluvně zasmál a pak se zvědavě zahleděl na svého společníka. Pan Pyne se upřeně zahleděl do prázdna. Zápalka, kterou právě škrtl, aby si připálil cigaretu, hořela dál bez povšimnutí. V okamžiku, kdy dohořela panu Pyneovi až k prstům, sykl bolestí a zápalku upustil. Vzápětí si všiml překvapeného konzulova výrazu a usmál se.

„Prosím za prominutí,“ omluvil se.

„Trochu jste se zasníl, vidíte?“

„Počítal jsem ovečky,“ odpověděl pan Parker Pyne záhadně.

Pak už se hovor stočil na jiné záležitosti.

Téhož večera při světle malé olejové lampičky se dal pan Parker Pyne do psaní dopisu. Dost dlouho váhal, jak by ho měl koncipovat. Výsledek byl nakonec velmi prostý:

Pan Parker Pyne chce vyjádřit své uctivé pozdravy lady Esther Carrové a dovoluje si oznámit, že ještě tři dny bude ubytován v hotelu Fars, pokud by si přála se s ním poradit.

K dopisu ještě přiložil výstřížek z novin — text velmi dobře známého inzerátu:

Jste šťastní? Pokud ne, poraďte se s Parkerem Pynem Richmondská ulice 17.

„Tohle by mělo zapůsobit,“ bručel si pan Parker Pyne, když se opatrně ukládal do nepříliš pohodlného lůžka. „Počkat, už skoro tři roky, ale ano, to by mělo udělat své.“

Příštího dne o čtvrté odpoledne přišla odpověď. Přinesl ji perský sluha, který neuměl slovo anglicky.

Lady Esther Carrová bude poctěna, jestliže ji pan Parker Pyne navštíví dnes večer v devět hodin.

Pan Pyne se usmál.

Stejný sluha mu večer otevřel zahradní bránu. Následoval muže potměšlou zahradou a vzhůru po venkovním schodišti, které obkružovalo dům a ústilo do zadního traktu domu. Zde prošel otevřenými dveřmi do vnitřního nádvoří, atria či balkonu, jenž byl otevřen do noci. U stěny stál velký divan a na něm napůl ležela pozoruhodná osoba.

Volbou orientálního roucha podtrhla lady Esther svou výraznou temnou krásu. Možná, že to byl hlavní důvod takového stylu oblékání. Konzul ji popsal jako autoritativní a ona opravdu vypadala, že nestrpí příliš velký odpor. Bradu měla zvednutou vzhůru a celkově působila arogantním dojmem.

„Vy jste pan Parker Pyne? Posad'te se támhle.“

Rukou ukázala na hromadu polštářů. Na jejím prsteníčku se skvěl velký smaragdový prsten s vybroušeným rodinným erbem. Pan Parker Pyne si uvědomil, že se musí jednat o starý rodový šperk a jeho hodnota jistě činí malé jmění.

Spustil se poslušně na polštáře, byť s menšími obtížemi. Pro muže s jeho postavou nebylo snadné sedět na zemi důstojným způsobem.

Objevil se sluha s kávou. Pan Pyne si od něj vzal šálek a s chutí upíjel.

Hostitelka si už osvojila orientální zvyk, jak si v maximální míře vychutnat pohodlí. Do konverzace se rozhodně nehrnula. S přivřenými očima pomalu upíjela kávu. Konečně promluvila.

„Takže vy pomáháte nešťastným lidem,“ začala zvolna. „Alešpoň se to tvrdí ve vašem inzerátu.“

„Ano, máte pravdu.“

„A proč jste ho poslal mně? Je to snad způsob, jak na cestách provozovat obchody?“

V hlase ženy se nedal přeslechnout urážlivý tón, ale pan Pyne si toho nevšímal. Jeho odpověď zněla velmi prostě: „Kdepak, moje představa o cestování je naprostá oproštěnost od práce.“

„Tak proč jste mi poslal ten inzerát?“

„Protože jsem měl důvod se domnívat, že nejste — šťastná.“

Na chvíli se rozhostilo ticho. Pan Pyne hořel zvědavostí. Jak jeho vysvětlení přijme? Lady Esther Carrová si nechala minutu na rozmyšlenou. Nakonec se zasmála.

„Předpokládám, že jste se domníval, že když se kdokoli stáhne pryč ze světa a žije jako já odtržený od lidí stejné rasy a od rodné země, musí se tak chovat proto, že je nešťastný! Je mi líto, musím vás zklamat — vidíte, myslíte si, že mě do mého dobrovolného exilu dohnalo něco takového. Jak jen byste tomu mohl porozumět? Tam — v Anglii — jsem se cítila jako ryba na suchu. Tady jsem sama sebou. Mám Orient v srdci. Miluji to odloučení. Troufám si tvrdit, že to nedokážete pochopit. Vám musím připadat —“ na chvíli se odmlčela — „bláznivá.“

„Ale vy bláznivá nejste,“ pospíšil si s odpovědí pan Pyne.

V jeho hlase zazněla tak silná dávka klidné jistoty, až se na něj zvědavě zadívala.

„Předpokládám ale, že o mně všichni celou dobu tvrdí, že bláznivá jsem. Sami jsou blázni! Lidé jsou různí. Cítím se dokonale šťastná.“

„A přesto jste mě požádala, abych za vámi přišel,“ připomněl jí pan Parker Pyne.

„Přiznám se, že jsem na vás byla zvědavá.“ Trochu zaváhala. „Mimo to, nechci se sice do Anglie nikdy vrátit, ale zároveň bych čas od času ráda slyšela, co se děje —“

„Ve světě, který jste opustila?“

Lady Esther schválila pokračování své věty pokývnutím hlavy.

Pan Pyne začal vypravovat. Jeho melodický a uklidňující hlas zněl zpočátku tiše, ale později čas od času promluvil hlasitěji, když zdůrazňoval tu či onu okolnost.

Vyprávěl o Londýně, o klepech ze společnosti, známých mužích a ženách, o nových restauracích a nočních klubech, o setkáních při dostizích a střeleckých slavnostech, o skandálech, k nimž došlo na venkovských panských sídlech. Vyprávěl o oblečení, o pařížské módě, o malých krámcích v zapadlých uličkách, kde se dá nakoupit báječně levně.

Vzpomínal, co dávají v divadlech a biografech, co je nového na stříbrném plátně, popisoval výstavbu nových veřejných zahrad na

předměstích, vyprávěl o cibulkách lilií a narcisů a o zahradničení, až nakonec přešel k prostému vyličení večerního Londýna, tramvají a autobusů i spěchajících lidí v tlačenci na chodnících, mířících do svých domovů po denní práci. A samozřejmě také o malých domcích, které čekají na jejich příchod, a o té celé zvláštní důvěrně známé atmosféře anglického rodinného života.

Byl to vskutku pozoruhodný výkon, při kterém ukázal šíři znalostí a mimořádnou schopnost vypravěče i chytré zacházení s fakty. Hlava lady Esther klesla na prsa, arogantní chování bylo to tam. Už drahnou dobu jí po tváři tiše stékaly slzy a nyní, když pan Pyne skončil vyprávění, se už nesnažila nic předstírat a zcela nepokrytě vzlykala.

Pan Parker Pyne se odmlčel. Jen tam seděl a pozoroval ji. Ve tváři měl výraz tichého uspokojení člověka, který provedl jistý pokus a dosáhl žádaného výsledku.

Lady Esther konečně zvedla hlavu. „Tak co,“ v hlase jí zněla hořkost, „jste spokojený?“

„Řekl bych, že ano — prozatím.“

„Jak jen to vydržím, jak jen to vydržím? Navždycky tady zůstat! Nikdy se už — s nikým nesetkat!“ Ten výkřik vyšel, jako kdyby ho z ní někdo vyrazil. Celá zrudlá v obličejí se zarazila. „No, tak,“ dorážela na něj zuřivě. „Nepoložíte mi otázku, která se sama nabízí? Proč se mě nezeptáte: ‚Když tak toužíte podívat se domů, proč to neuděláte?‘“

„To nejde.“ Pan Pyne zavrtěl hlavou. „Tak jednoduché to nemáte.“

Poprvé od začátku návštěvy se do očí lady Esther vkradly obavy.

„Vy snad víte, proč odtud nemohu odejít?“

„Domnívám se, že ano.“

„Jste vedle.“ Zavrtěla hlavou. „Důvod, kvůli kterému tu musím zůstat, byste nikdy neuhádl.“

„Já nikdy nehádám,“ prohlásil pan Parker Pyne. „Pouze pozoruji a vypožorované třídím.“

Znovu zavrtěla hlavou. „Nevíte vůbec nic.“

„Vidím, že vás budu muset přesvědčit,“ promluvil pan Parker Pyne laskavým tónem. „Tehdy, když jste sem do Šírázu cestovala, lady Esther, jste z Bagdádu letěla německým letadlem nově zavedené letecké služby, je to tak?“

„Ano.“

„To letadlo pilotoval mladý člověk, nějaký pan Schlagal, který vás krátce po přiletu sem přišel navštívit.“

„Ano.“

Druhé ‚ano‘ znělo zvláštním způsobem jinak, snad měkčeji.

„A také jste měla přítelkyni nebo společnici, která — zemřela.“

Hlas lady Esther nyní zazněl jako břinknutí ocele — chladně, útočně.

„Byla to společnice.“

„A jmenovala se —“

„Muriel Kingová.“

„Měla jste ji ráda?“

„Co myslíte tím, jestli jsem ji měla ráda?“ Odmlčela se a pak se ovládla. „Zkrátka byla mi užitečná.“

Poslední slova pronesla velmi pyšně a pan Parker Pyne si vybalil konzulova slova: „Na první pohled je vám jasné, že je to někdo, jestli mi rozumíte“.

„Bylo vám to líto, když zemřela?“

„Já, no — to je přirozené! Opravdu pane Pyne, je nutné zacházet do takových podrobností?“ Z jejích slov čísel zlost a hned pokračovala, aniž čekala na odpověď:

„Bylo od vás hezké, že jste se zastavil. Ale jsem trochu unavená. Kdybyste mi laskavě sdělil, co vám dlužím —?“

Jenže pan Parker Pyne se ani nepohnul. V nejmenším na něm nebylo znát, že by se ho slova lady Esther nějak dotkla. Jenom potichu pronesl další otázku: „Od té doby, co zemřela, pan Schlagal vás nenavštívil. Předpokládejme, že by měl v úmyslu za vámi přijít — přijala byste ho?“

„Zaručeně ne.“

„To opravdu jeho návštěvu odmítáte tak kategoricky?“

„Naprosto. Pan Schlagal nebude vpuštěn do domu.“

„Máte pravdu,“ pravil pan Pyne zamyšleně. „Vy vlastně ani nic jiného říct nemůžete.“

Obranná hradba jejího arogantního chování dostala menší trhlinu. Řekla trochu nejistým hlasem: „Já — nevím, co tím myslíte.“

„Věděla jste, lady Esther, že se mladý Schlagal do Muriel Kingové zamiloval? Je to takový citově založený mládenec. Stále opakuje vzpomínku na ni jako poklad.“

„Opravdu?“ Hlas se jí ztišil téměř do šepotu.

„Jaká byla?“

„Co chcete říct tím *jaká byla*? Jak to mám vědět?“

„Přece jste se na ni čas od času musela podívat,“ pronesl pan Pyne mírně.

„Ach, takhle to myslíte! Byla to docela mile působící mladá žena.“

„Asi ve vašem věku?“

„Tak zhruba.“ Následovala pauza a potom ještě dodala: „Proč si myslíte, že — že Schlagal o ni stál?“

„Protože mi to řekl. Ano, ano, a vyjádřil se naprosto jednoznačně. Jak jsem říkal, je to hluboce citově založený mladý muž. Byl rád, že se mi mohl svěřit. Hrozně ho zničilo nejen to, že zemřela, ale i jak zemřela.“

Lady Esther prudce vstala. „Vy si myslíte, že jsem ji zabila?“

Pan Pyne se zvedal naopak pomalu. Nepatřil k lidem, kteří si potrpí na výskoky.

„Ale ne, mé drahé dítě,“ pravil konejšivě. „Opravdu *nevěřím*, že jste ji zavraždila, a když už jsme u toho, domnívám se, že čím dříve skončíte s touto komedií a odjedete domů, tím lépe.“

„O jaké komedii mluvíte?“

„Pravda je taková, že vám povolily nervy. Ano, tak to bylo. Úplně jste ztratila hlavu. Myslela jste si, že vás obviní z vraždy vaší zaměstnavatelky.“

Děvče sebou náhle prudce trhlo.

Pan Parker Pyne pokračoval: „Vy nejste žádná lady Esther Carrová. Věděl jsem to ještě před příchodem sem, ale abych měl jistotu, vyzkoušel jsem vás.“ Po tváři se mu rozlil přátelský a shovívavý úsměv.

„Když jsem vám před chvílí úmyslně vyprávěl o Londýně, celou dobu jsem vás pozoroval. Stále jste reagovala jako *Muriel Kingová* a nikdy ne jako Esther Carrová. Obchůdky, kde se dá levně nakoupit, biografy, nové veřejné zahrady na předměstí, cestování domů autobusem a tramvají — na to všechno jste živě reagovala. Ale klepy o venkovských sídlech, nové noční kluby, o čem se teď mluví na May-fairu, setkání při dostizích — to pro vás neznamenal nic.“

Nyní zazněl otcovský hlas pana Pynea ještě vemlouvavěji. „Zase se pěkně posadte a se vším se mi svěřte. Vy jste lady Esther nezabíla, ale domnívala jste se, že byste z toho mohla být obviněná. Zkrátka mi povězte, jak se to celé sběhlo.“

Mladá žena se zhluboka nadechla, klesla znovu na divan a začala mluvit. Spěšně, v krátkých úsecích.

„Musím začít — úplně od začátku. Já — bála jsem se jí. Byla blázen — ne úplně bláznivá — jenom trochu. Vzala mě s sebou sem. Potěšilo mě to opravdu moc. Myslela jsem si, jak je to romantické. Byla jsem úplně poblázněná. Ano, chovala jsem se jako blázen. Jako hlupačka. Ona měla ještě v Anglii nějakou aféru se šoférem. Byla totiž hrozně na mužské — úplně posedlá. Jenže on si s ní nechtěl nic začít, a přišlo se na to. Její přátelé se o tom dozvěděli a byla jim pro smích. A tak se odloučila od rodiny a vydala se sem.“

Celé to od ní byla taková póza, jak si zachovat tvář — osamění v poušti — a všechno to kolem. Byla by v tom chvíli pokračovala a pak by se vrátila. Jenže se začala chovat čím dál tím podivněji. A navíc se tu vyskytl ten pilot. Ona — zkrátka se do něj zakoukala. Přišel sem za mnou, ale ona si myslela — no, co k tomu říct, vždyť to určitě chápete. Jenže on jí to asi musel říct na rovinu...

A pak začala napadat mě. Byla hnusná, šel z ní strach. Řekla mi, že se už nikdy nepodívám domů, že mě má ve své moci, že jsem její otrokyně. Ano, to tvrdila —, že jsem otrokyně v jejím domě. Že má moc nad mým životem a smrtí.“

Pan Parker Pyne pokýval hlavou. Celou situaci viděl před sebou jako na dlani. Lady Esther se zvolna ocitala za hranou zdravého rozumu, tak jako se to už kdysi přihodilo i některým jiným členům její rodiny, a vyděšené nezkušené děvče, které o tom nemělo ani ponětí, věřilo všemu, co mu bylo řečeno.

„Ale jednoho dne se ve mně zřejmě něco zlomilo. Postavila jsem se jí. Řekla jsem jí, že když na to přijde, jsem silnější než ona. Pohrozila jsem jí, zeji shodím na kameny dole. To ji vystrašilo, byla opravdu vyděšená. Předpokládám, že až do té doby o mně uvažovala jen jako o nějakém ubohém červu. Udělala jsem krok směrem k ní — vlastně nevím, co si myslela, že mám v úmyslu. Couvla k okraji — a udělala krok do prázdna!“ Muriel Kingová zabořila tvář do dlaní.

„A co se dělo dál?“ laskavě ji vybídl pan Parker Pyne, aby pokračovala.

„Ztratila jsem hlavu. Myslela jsem si, že řeknou, že jsem ji shodila dolů. Domnívala jsem se, že mi nikdo neuvěří a že mě tady zavřou do nějakého děsného vězení.“ Rty se jí chvěly. Pan Pyne si dokázal jasně představit neodůvodněný strach, který se jí tehdy zmocnil. „A vtom mě to napadlo — co kdybych ta dole byla já! Věděla jsem, že tady má být nový britský konzul, který ani jednu z nás ještě nikdy neviděl. Jeho předchůdce totiž zemřel.

Zdálo se mi, že se služebnictvem bych nemusela mít potíže. Pro ně jsme byly jen dvě potrhlé Angličanky. Byla-li jedna mrtvá, povede dům a dál se bude chovat podivně ta druhá. Štědře jsem je obdarovala penězi a požádala je, aby poslali pro britského konzula. Když přišel, přijala ho lady Esther. Na prst jsem si navlékla její prsten. Konzul byl moc milý a všechno zařídil. Zdálo se, že nikdo neměl sebemenší podezření.“

Pan Parker Pyne zamyšleně pokýval hlavou. Lady Esther Carrová mohla být úplně bláznivá, ale pořád to byla lady Esther Carrová.

„Ale po čase,“ pokračovala Muriel, „jsem začala moc litovat toho, co jsem udělala. Došlo mi naprosto jasně, že jako blázen jsem se chovala i já sama. Byla jsem odsouzena zůstat tady a nadále hrát svou roli. Vůbec jsem neviděla možnost, jak bych se odtud ještě někdy mohla dostat. Pokud bych přiznala pravdu, padlo by na mě teď ještě větší podezření, že jsem ji zavraždila, než kdy předtím. Ach, pane Pyne, co si jen počnu? Co já si jen proboha počnu?“

„Co si počnete?“ Pan Parker Pyne vstal tak rychle, jak mu to jeho postava dovolila. „Mé drahé dítě, teď hned se mnou zajdete za britským konzulem, což je velmi přátelský a laskavý muž. Budete muset projít některými nepříjemnými formalitami. Neslibuji vám, že

to bude procházka růžovým sadem, ale rozhodně vás nepověsí za vraždu. Mimochodem, proč byl na mrtvém těle nalezen ten tác od snídaně?“

„Hodila jsem ho tam sama. Víte já — myslela jsem si, že to bude vypadat spíš, že jsem to já, když tam bude ležet ten podnos. Udělala jsem hloupost?“

„Byl to vlastně docela chytrý tah,“ řekl pan Parker Pyne. „Ve skutečnosti to byla jediná věc, kvůli které jsem zvažoval i možnost, jestli jste se přece jen lady Esther nezbavila — tedy do té doby, než jsem vás spatřil. Když jsem vás uviděl na vlastní oči, věděl jsem, že ať byste v životě udělala cokoli, nikdy byste nedokázala nikoho zabít.“

„Myslíte proto, že bych na to neměla dost odvahy?“

„Vaše instinkty pracují jinak,“ ujistil ji pan Parker Pyne s úsměvem. „Tak co, nepůjdeme už? Je před vámi nepříjemná záležitost, kterou musíme vyřídit, ale zůstanu po celou dobu s vámi. A potom vzhůru — domů na Streetham Hill — je to Streetham Hill, vidíte? Aha, myslel jsem si to. Všiml jsem si, jak se vám obličej stáhl při zmínce o určitém čísle autobusové linky. Jste připravená, má drahá?“

Muriel Kingová ustrašeně couvla. „Nikdy mi neuvěří,“ řekla nervózně. „Celá její rodina a všichni kolem. Nebudou mi věřit, že se tak mohla chovat.“

„Nechtě to na mně,“ prohlásil rozhodně pan Parker Pyne. „Vím ledacos o jejich rodinné historii. Pojd'te, děvče, nechtějte si dál hrát na zbabělce. Nezapomínejte, že venku na vás čeká mladý muž, který se může po vás uvzdychat. Měli bychom to navléknout tak, abyste do Bagdádu letěla právě s ním.“

Mladá žena se usmála a celá zčervenala. „Jsem připravená,“ řekla prostě. Než došla ke dveřím, ještě se obrátila. „Mluvil jste o tom, že jste věděl, že nejsem lady Esther Carrová, ještě než jsme se setkali. Jak jste to mohl tak dobře vědět?“

„Může za to statistika,“ odpověděl pan Parker Pyne.

„Cože, statistika?“

„Ano. Jak lord Micheldever, tak jeho paní měli modré oči. Když se konzul zmínil o tom, že jejich dcera dokáže vysílat blesky ze svých *tmavých očí*, věděl jsem, že tu něco nehraje. Rodiče s tmavý-

ma očima mohou mít modrooké dítě, ale obráceně to nejde. Je to vědecky dokázáno, ujišťuju vás.“

„Jste obdivuhodný!“ řekla Muriel Kingová.

Cena perly

I.

Celá společnost za sebou měla dlouhý a únavný den. Z Ammánu vyrazili časně ráno a už tehdy dosahovala teplota sedmatřiceti stupňů Celsia. Do tábora v samém srdci podivuhodné rokle v červeném pís-kovci — do pozůstatků starověkého města Petry — pak konečně dorazili, když už se začalo stmívat.

Výprava měla sedm členů. Pana Caleba P. Blundella, robustně stavěného Američana a úspěšného finančního magnáta. Jeho tmavo-vlasého pohledného sekretáře, byť poněkud uzavřeného, jménem Jim Hurst. Sira Donalda Marvela, člena britského parlamentu, unaveným dojmem působícího anglického politika. Doktora Carvera, stárnoucí-ho archeologa světového jména. Dvorného Francouze, plukovníka Dubosca, vracejícího se do vlasti ze Sýrie. Nějakého pana Parkera Pynea, jehož profesi sice nebylo tak snadné popsat jako u ostatních, ale z jehož celého zjevu a chování vyzařovala vyhlášená britská so-lidnost. A konečně tu byla slečna Carol Blundellová — hezká, roz-mazlená a mimořádně sebejistá, jediná žena mezi pultuctem mužů.

Stany či jeskyně na přenocování si již vybrali a nyní večereli ve velkém společném stanu. Hovořilo se o politice na Blízkém východě — anglický politik opatrně, Francouz rezervovaně, americký finanč-ník poněkud nejapně, zatímco archeolog a pan Parker Pyne vůbec ne. Jak se zdálo, oba dva si libovali spíše v roli posluchačů. A stejné to bylo i s Jimem Hurstem.

Pak se hovor stočil na město, jehož návštěva je sem přivedla.

„Je to tady tak romantické, že se to ani slovy popsat nedá,“ mí-nila slečna Carol Blundellová. „Když si člověk jenom pomyslí na ty — jak jim to říkáte — Nabatejce, kteří tady žili tak strašně dávno. To muselo být skoro před začátkem všech dob!“

„To snad ne,“ oponoval mírně pan Pyne. „Jak to vlastně je, dok-tore Carvere?“

„Je to záležitost jen asi dva tisíce let stará. A pokud lze vymáhá-ní výpalného považovat za romantické, pak předpokládám, že tak můžeme mluvit stejně i o Nabatejcích. Podle mě to ale byla parta

bohatých ničemů, kteří nutili pocestné procházet s karavanami po jejich trasách a postarali se o to, aby všechny ostatní cesty bezpečné nebyly. Petra pak byla pokladnicí, do které ukládali výnosy z výpalného.“

„Myslíte, že to byli zkrátka jen lupiči?“ zeptala se slečna Carol.
„Jen takoví prachsprostí zloději?“

„Zloději je slovo, které nezní tak romanticky, slečno Blundellová. Slovo zloděj naznačuje, že se jednalo jen o drobné krádeže. Lupič — to už je jiná káva.“

„A co takhle moderní slovo finančník?“ navrhoval s mrknutím pan Pyne.

„To je na tebe, taťko!“ zvolala Carol.

„Muž, jenž vydělává peníze, činí dobrodiní celému lidstvu,“ poučil je vznešeně pan Blundell.

„A lidstvo,“ zamumlal si pro sebe pan Parker Pyne, „je tak nevděčné.“

„Co je to vlastně poctivost?“ vmísil se do hovoru francouzský plukovník. „Má mnoho nuancí, tenhle zvyk. V různých zemích je chápána různě. Arab se krást nestydí. Ani mu nepřijde zatěžko lhát. Jemu záleží na tom, *komu* to krade a *komu* lže.“

„Záleží na úhlu pohledu — to ano,“ souhlasil doktor Carver.

„A to dokládá, jakou má Západ převahu nad Východem,“ prohlásil pan Blundell. „Až ti zdejší chudáci dostanou vzdělání —“

Do debaty se poněkud odmítavě vložil sir Donald Marvel: „Víte, vzdělání je pro kočku. Naučí lidi spoustu nepotřebných věcí. Tedy podle mého nic nezmění to, kým jste.“

„Můžete to vysvětlit?“

„Chci tím říct, že například jste-li jednou zloděj, jste jím napořád.“

Na chvíli se rozhostilo hrobové ticho. Potom začala Carol Blundellová mluvit vzrušeně o moskytech a její otec jí přizvukoval.

Sir Donald, trochu vyvedený z míry, zamumlal ke svému sousedovi, panu Pyneovi: „Tak se mi zdá, že jsem řekl něco, co jsem neměl, že?“

„Je to zvláštní,“ připustil pan Pyne.

Ať už momentální trapné rozpaky způsobilo cokoli, jedna osoba si jich nevšímala. Slavný archeolog tu seděl bez hnutí, s pohledem zasněným a duchem nepřítomný. V nastalém tichu však nečekaně rezolutně prohlásil: „Víte, já s tím souhlasím — rozhodně je to buď — anebo. Člověk buď je ve své podstatě poctivý, nebo není. A na tom prostě nic nezměníte.“

„Vy nevěříte, že například náhlé pokušení dokáže proměnit poctivého člověka ve zločince?“ zeptal se pan Pyne.

„Vyloučená věc!“ hlas doktora Carvera zněl velmi rozhodně.

Pan Parker Pyne zavrtěl nepatrně hlavou. „Nepoužil bych slovo vyloučené. Podívejte, je třeba vzít v potaz tolik různých faktorů. Příkladně existuje něco jako kritický bod...“

„Čemu říkáte kritický bod?“ zeptal se mladý Hurst, a bylo to poprvé, co promluvil. Měl hluboký a velmi podmanivý hlas.

„Možek je nastaven tak, že snese jen určité zatížení. Podněty, které předcházejí krizi — to jest změni poctivého člověka na nepoctivého — mohou být naprosto nevýznamné. Proto je většina zločinů absurdních. Příčinou je v devíti případech z deseti právě ta maličkost, která na misce vah převáží — to příslovečné poslední stéblo, které zlomí velbloudovi hřbet.“

„Ale příteli, vy tady hovoříte o psychologii,“ podotkl Francouz.

„Pokud by zločinec byl psycholog, víte, jak velkým zločincem by mohl být?“ zvolal pan Pyne a z jeho hlasu bylo patrné, jak se s tou myšlenkou mazlí. „Když si pomyslíte, že z deseti lidí, které potkáte, přinejmenším u devíti z nich můžete vyvolat jakýkoli čin si budete přát, užijete-li správnou stimulaci.“

„Vysvětlíte mi to!“ zvolala Carol.

„Představte si člověka, který se snadno nechá šikanovat. Stačí na něj zakřičet dostatečně hlasitě — a on poslechne. Teď vezměte člověka, který má přesně opačnou povahu. Na toho musíte vyvíjet nátlak v opačném směru, než jakým se má vydat. Pak existuje člověk lehce ovlivnitelný, což je nejběžnější typ vůbec. To jsou lidé, kteří si vsugerují, že *viděli* lokomotivu, ale zaslechli jen její píšťalu; kteří vidí pošťáka, protože slyší zarachtání poštovní schránky; kteří *spatří* nůž v ráně, neboť jim je řečeno, že oběť byla ubodána; případně bu-

dou tvrdit, že *zaslechli* výstřel z pistole, jestliže je jim řečeno, že byl nějaký člověk zastřelen.“

„Počítám, že mně by nikdo takové bulíky na nos pověsit nedokázal,“ prohlásila nevěřícně Carol.

„Ty jsi na to příliš chytrá, holčičko,“ ujistil ji otec.

„Na tom, co říkáte, je hodně pravdy,“ reagoval zahloubané na slova pana Pynea francouzský plukovník. „Vezme-li si člověk do hlavy nějakou myšlenku, dokáže tím ošálit i smysly.“

Carol si zívla. „Půjdu už k sobě do jeskyně, jsem unavená jako kotě. Abbas Effendi říkal, že zítra vyrazíme brzy. Má v úmyslu nás vzít nahoru na obětiště — ať už je to cokoliv.“

„To je místo, kde se obětují mladé a krásné dívky,“ poučil ji sir Donald.

„Pro smilování boží doufám, že mě to nepotká! Tak dobrou noc vespolek. Jéje, upadla mi náušnice.“

Plukovník Dubosc zvedl náušnici z místa na stole, kam se dokutálela, a vrátil ji Carol.

„Jsou pravé?“ zeptal se sir Donald nečekaně. Trochu netaktně zůstal zírat na dvě velké jedinečné perly v uších slečny Blundellové.

„Jistě, jsou pravé,“ ujistila ho Carol.

„Taky mě stály osmdesát tisíc dolarů,“ chlubil se její otec s potěšením v hlase. „A ona si je zašroubuje tak volně, že jí vypadnou a kutálí se po stole. Děvče, chceš mě přivést na mizinu?“

„Řekla bych, že by tě nezruinovalo, ani kdybys mi musel koupit nový pár,“ s láskou v hlase mu oponovala Carol.

„Asi máš pravdu,“ kapituloval Caleb Blundell. „Mohl bych si dovolit ti koupit tři páry, aniž by se to projevilo v mé peněžní bilanci.“ A rozhlédl se hrdě kolem.

„Tak to se máte!“ poznamenal na to sir Donald.

„Myslím, pánové, že už se také půjdu natáhnout,“ prohlásil Blundell. Mladý Jim Hurst odešel s ním.

Zbývá čtyři muži se na sebe usmáli, jakoby je napadla stejná myšlenka.

„Je báječné vědět,“ pronesl sir Donald a napodobil Blundellovo protahování samohlásek, „že někomu peníze nechybí. Zazobanec jeden!“ dodal vztekle.

„Američané vůbec mají zbytečně moc peněz,“ nechal se slyšet plukovník Dubosc.

„Je těžké,“ posoudil to jemně pan Pyne, „když chudí mají správně ocenit bohatého.“

„Že by závist a zloba?“ podotknul Dubosc se smíchem. „Máte pravdu, monsieur. Všichni si přejeme být bohatí a nakupovat perlové náušnice jako na běžícím pásu. Snad s výjimkou tady monsieur Carvera.“

Uklonil se zdvořile archeologovi, který, jak už se zdálo být pravidlem, se v duchu zabýval něčím jiným, zatímco si v ruce pohrával s nějakým malým předmětem.

„Co?“ vrátil se mezi ostatní ze svého zasnění. „Ne, musím přiznat, že po velkých perlách nijak zvlášť neprahnou. Ale peníze, ty se samozřejmě vždycky mohou hodit.“ Z jeho tónu bylo patrné, na co naráží. „Ale podívejte se na tohle. Tady to je stokrát zajímavější než perly.“

„A co je to?“

„Váleček pečeti z černého hematitu, do nějž je vyrytá tato scéna — jeden z bohů uvádí prosebníka k ještě mocnějšímu bohovi. Prosebník nese kůzle jako obětinu. Vznešený bůh sedí na trůně a jeho sluha nad ním mává palmovou ratolestí, aby odehnal mouchy. A drobný nápis zmiňuje toho prosebníka jako sluhu krále Chammurapiho, který vládl v Babylonii. Muselo to tedy být vytvořeno právě před čtyřmi tisíci lety.“

Nyní vytáhl z kapsy hrudku plastelíny a kousek jí přilepil na stůl. Pomazal povrch plastelíny lehce vazelínou a pečeť do ní obtiskl tak, aby otisk byl pěkně plochý. Potom perořízkem vyřízl s plastelíny čtvereček a opatrně ho stáhl z desky stolu.

„Vidíte to?“ řekl.

Scéna, již předtím popsal, se nyní před zraky ostatních odehrávala v plastelínovém otisku jasně viditelná, s ostře vystupujícími konturami.

Na chvíli se všech zmocnilo kouzlo dávno zašlých časů. Vzápětí je zvenku vyrušil obhroublý hlas pana Blundella.

„To vám povídám, vy negři! Koukejte přenést moje zavazadla z téhle prokleté jeskyně někam do stanu! Kouše tu nějaká neviditelná havěť. Takhle bych nezamhouřil oko.“

„Neviditelná havěť?“ podivil se sir Donald.

„Nejspíš to budou muchničky,“ mínil doktor Carver.

„Havěť neviditelná se mi líbí víc,“ poznamenal pan Parker Pyne.

„Je to mnohem výstižnější označení.“

II.

Společnost se vydala na cestu časně následujícího rána po odeznění nejrůznějších obdivných výkřiků, týkajících se barev a scenerie skalních útvarů. Takzvané „růžovočervené“ město bylo vlastně vrtochem stvořeným přírodou v její nejvýstřednější náladě a z nejbarevnějších nápadů. Skupina postupovala kupředu jen velmi zvolna, neboť doktor Carver krácel s očima upřenýma na zem, občas se zastavoval, aby se sehnul a sebral nějaký drobný předmět.

„Archeologa poznáte vždycky snadno,“ pronesl s úsměvem plukovník Dubosc. „Nikdy si nevšímá oblohy, ani kopců kolem, natož přírodních krás. Pochoduje s hlavou sehnutou a nepřestává po něčem pátrat.“

„To ano, ale po čem?“ zeptala se Carol a obrátila se na archeologa: „Co to sbíráte, pane doktore Carvere?“

S lehkým úsměvem na rtech archeolog ukázal ruku se dvěma zabláčenými úlomky keramiky.

„Takové střepy,“ ohrnula opovržlivě ret Carol.

„Keramika je zajímavější než zlato,“ prohlásil s jistotou doktor Carver. Carol se zatvářila pochybovačně.

Cesta se ostře stočila a minuli dvě či tři hrobky vytesané ve skále. Stoupání začalo být únavné. Beduíni tvořící stráž šli vpředu, svižně stoupali po prudce se zvedající stezce, ničeho jiného si kolem sebe nevšímali a ani pohledem nezavadili o strmý sráz, který spadl po straně přímo dolů do hloubky.

Carol byla trochu pobledlá. Jeden ze strážců se naklonil z místa, na němž stál, a podával děvčeti ruku. Mladý Hurst rychle skočil před ní a přidržel v napřažené ruce svou hůl tak, aby vytvořila improvizované zábradlí na strmé straně. Carol mu pohledem poděkovala a o

chvilku později se už bezpečně ocitla na široké skalnaté stezce. Ostatní ji zvolna následovali. Slunce již stálo vysoko a horko začínalo být citelné.

Konečně dorazili na rozlehlou plošinu ležící takřka na vrcholku. Poměrně snadný výstup je měl přivést na samý vrchol velkého čtvercového kusu skály. Blundell naznačil průvodci, že skupinka už vystoupí na vrchol sama. Beduíni se pohodlně opřeli o skálu a zapálili si. Netrvalo dlouho a všichni dosáhli vrcholu.

Ocitli se na zvláštním, holém místě. Výhled do údolí byl úžasný na všech stranách. Stáli na rovné skalnaté plošině čtvercového půdorysu, kde byly po jedné straně vytesány do skály prohlubně a jakýsi druh obětního oltáře.

„To je doslova božské místo pro oběti,“ řekla Carol nadšeně. „Lidi zlatý, že si ale museli užít, aby sem nahoru ty obětované dostali!“

„Původně tu byla klikatící se skalnatá cesta,“ vysvětloval doktor Carver. „Uvidíme její zbytky, až budeme po druhé straně sestupovat dolů.“

Ještě nějakou dobu si sdělovali dojmy a rozprávěli spolu. Pak se ozvalo slabé zacinknutí a doktor Carver řekl: „Tak se mi zdá, slečno Blundellová, že vám zase upadla náušnice.“

Carolina ruka vylétla k uchu. „Taky že ano.“

Plukovník Dubosc a mladý Hurst se začali rozhlížet kolem.

„Musí být někde tady,“ řekl Francouz. „Nemohla se nikam zakutálet. To místo je jako dno nějaké krabice.“

„Nemohla zapadnout do nějaké praskliny?“ dohadovala se Carol.

„Tady žádné škvíry nejsou,“ řekl pan Parker Pyne.

„Můžete se přesvědčit sama. To místo je dokonale hladké. Hleďme, plukovníku, vy jste něco našel?“

„Jenom malý oblázek,“ odpověděl Dubosc s úsměvem a kamínek odhodil.

Pomalů se do pátrání začala vkrádat stísněná nálada a převládlo napětí. Nikdo to nahlas nevyslovil, ale v mysli všech se usídlila dříve vyřčená cena „osmdesát tisíc dolarů“.

„Víš jistě, žes ji měla, Carol?“ obořil se na ni její otec. „Třeba ti upadla už po cestě sem.“

„Měla jsem ji ještě v okamžiku, kdy jsme vystoupali nahoru na plošinu,“ řekla s jistotou Carol. „Vím to, protože doktor Carver mě upozornil, že ji mám povolenou, a utáhl mi ji. Je to tak, vidíte, pane doktore?“

Doktor Carver její slova potvrdil. Byl to sir Donald, kdo vyslovil to, na co mysleli i ostatní.

„To je dost nepříjemná situace, pane Blundelli,“ obrátil se na Američana. „Vy jste včera v noci mluvil o tom, jakou ty náušnice mají cenu. Jen jedna z nich představuje malé jmění. Jestli se náušnice nenajde, a to se nezdá moc pravděpodobné, každý z nás bude svým způsobem podezřelý.“

„Pokud jde o mě, žádám, abyste mě prohledali,“ vpadl mu do řeči plukovník Dubosc. „To není žádost, trvám na tom, jako na svém právu!“

„Mě prohledejte taky,“ požádal Hurst. Hlas mu zněl trochu zastřeně.

„Jak se k tomu staví ostatní?“ zeptal se sir Donald a rozhlédl se okolo sebe.

„Ale zcela určitě,“ souhlasil pan Pyne.

„Je to výborný nápad,“ prohlásil doktor Carver.

„Já se k tomu připojím taky, pánové,“ řekl rozhodně pan Blundell. „Mám pro to své důvody, ačkoli je nechci rozvádět.“

„Samozřejmě, jak si přejete, pan Blundelli,“ souhlasil zdvořile sir Donald.

„Carol, drahoušku, šla bys teď dolů a počkala na nás s průvodci?“

Dívka je opustila bez jediného slova. Tvář měla zarputilou a mračila se. V očích se jí usadil pohled plný zoufalství, což zaujalo přinejmenším jednoho z členů společnosti. Jenom nemohl přijít na to, co ho vyvolalo.

Prohledávání bylo v plném proudu. Byla to nelítostná a důkladná operace — a s naprosto neuspokojivým výsledkem. Jistá byla jen jedna věc. Nikdo z přítomných na těle náušnici neměl. Zaražená sku-

pina pak odsouhlasila sestup a na půl ucha naslouchala popisům a informacím, jimiž ji zahrnoval průvodce.

Pan Parker Pyne se právě stihl převléci k obědu, když se ve vchodu do jeho stanu objevila ženská postava.

„Pane Pyne, smím dál?“

„Ale jistě, drahá dámo, jistě.“

Carol vešla dovnitř a posadila se na lůžko. Ve tváři měla týž zoufalý výraz, kterého si povšiml už dříve.

„Vy předstíráte, že urovnáváte cestu lidem, když jsou nešťastní, vidíte?“ otázala se ne příliš zdvořile.

„Jsem na dovolené, slečno Blundellová, neberu žádné případy.“

„Ale tenhle vezmete,“ pronesla dívka chladně. „Podívejte, pane Pyne, jsem tak zoufalá, jak jen člověk může být.“

„A co vás trápí?“ zeptal se pan Pyne. „Je to ta záležitost s náušnicí?“

„No právě. Ale Jim Hurst ji nevzal, pane Pyne, já vím, že to neudělal.“

„Nevidím souvislost, slečno Blundellová. Proč by měl kdokoli dojít k závěru, že to udělal?“

„Kvůli jeho minulosti. Jim Hurst byl kdysi zloděj, pane Pyne. Chytili ho v našem domě. Víte já — bylo mi ho hrozně líto. Byl tak mladý a tak zoufalý —“

A také tak pohledný, pomyslel si pan Parker Pyne.

„Přesvědčila jsem tatku, aby mu dal šanci se polepšit. Víte, otec pro mě udělá všechno. Zkrátka Jim dostal šanci a seká dobrotu. Došlo to tak daleko, že se otec na něj spoléhá a důvěřuje mu i ve všech obchodních záležitostech. A nakonec ho přijme se vším všudy, nebo by ho tak alespoň bral, kdyby se nestalo tohle.“

„Když říkáte ‚se vším všudy‘, to znamená — ?“

„— že si chci Jimyho vzít, a on se chce oženit se mnou.“

„A jak do toho zapadá sir Donald?“

„Sir Donald Marvel je tátův nápad. Já na to ani nepomyslela. Copak si myslíte, že bych si chtěla vzít takového nádivu, jako je sir Donald?“

Pan Pyne se zdržel jakéhokoli soudu nad hodnocením mladého Angličana a pouze se zeptal: „A jak se na to dívá sir Donald?“

„Odvážila bych se tvrdit, že si myslí, že bych nemusela být špatná partie pro záchranu jeho zchudlého panství,“ posoudila to Carol sarkasticky.

Pan Parker Pyne zvažoval situaci. „Rád bych se vás zeptal na dvě věci,“ řekl vážně. „Včera v noci někdo poznamenal ‚Jednou zloděj, vždycky zloděj‘.“

Děvče kývlo.

„Teď vidím důvod, proč ona poznámka vyvolala takovou dusnou atmosféru.“

„Máte pravdu, Jim se musel cítit hrozně — a nakonec já s tatškou taky. Bála jsem se, že se Jim nějak nevhodně zatváří, a tak jsem vykoktala první věc, která mě napadla.“

Pan Parker Pyne pokýval zamyšleně hlavou. Potom se zeptal: „Ale proč potom váš otec trval na tom, aby byl také prohledán?“

„Vám to nedošlo? Mně ano. Tatka si vzal do hlavy, že bych si mohla myslet, že to byl podraz na Jima. Víte, abych řekla pravdu, tak je celý žhavý, abych si vzala toho Angličana. Zkrátka mi chtěl ukázat, že se nesnaží hodit na Jima špínu.“

„Hm,“ poznamenal pan Pyne, „teď už do toho začínám lépe vidět. Myslím tím v obecné rovině. Ale sotva nám to pomůže v konkrétním pátrání, o které nám jde.“

„Ale nehodláte s tím pátráním přestat, vidíte?“

„Ne, to ne.“ Pan Parker Pyne se na chvíli odmlčel a pak promluvil: „Co přesně po mně chcete, abych udělal, slečno Carol?“

„Abyste dokázal, že to nebyl Jim, kdo vzal tu perlu.“

„A teď předpokládejme — promiňte mi to —, že to byl on?“

„Pokud si to myslíte, pak nemáte pravdu — hrozně se mýlíte.“

„No dobře, ale opravdu jste ten případ pečlivě zvážila? Nemyslíte si, že taková perla mohla představovat pro pana Hursta náhlé pokušení? Její prodej by vynesl slušnou sumu peněz — dejme tomu základ, s nímž by se dalo obchodovat. Pak by byl nezávislý a mohl by se s vámi oženit, ať už se souhlasem vašeho otce, nebo bez něj.“

„Jim to zkrátka neudělal,“ odpověděla dívka prostě.

Tentokrát pan Parker Pyne její prohlášení přijal. „Dobrá, udělám, co bude v mých silách.“

Dívka kývla odměřeně hlavou a beze slova vyšla ze stanu. Teď se na lůžko místo ní posadil pan Pyne. Ponořil se do úvah. Náhle se krátce zasmál.

„Začínám mít dlouhé vedení,“ promluvil nahlas sám pro sebe. Během oběda se tvářil velmi spokojeně.

Odpoledne uběhlo velmi klidně. Většina účastníků výpravy spala. Když pan Parker Pyne vkročil ve čtvrt na pět do velkého společenského stanu, našel tam pouze doktora Carvera, který právě zkoumal nějaké úlomky keramiky.

„Ale to je náhoda!“ pronesl pan Pyne, zatímco si přísouval židli ke stolu. „Zrovna s vámi jsem chtěl mluvit. Mohl byste mi laskavě ukázat ten kousek plastelíny, který nosíte s sebou?“

Doktor zašátral v kapse, vykouzlil malý ždibec plastelíny a podal ho panu Pyneovi.

„Ale ne,“ mával odmítavě rukou pan Parker Pyne, „tohle není ten, co mám na mysli. Já chci tu hrudku, kterou jste měl včera večer. Abych byl upřímný, nechci ani tak tu plastelínu, ale její obsah.“

Po chvíli mlčení doktor Carver tiše pronesl: „Zdá se mi, že vám nerozumím.“

„Myslím, že rozumíte,“ řekl s jistotou pan Parker Pyne. „Chtěl bych tu náušnici slečny Blundellové.“

Znovu bylo hrobové ticho. Nakonec Carver vsunul ruku zvolna do kapsy a vytáhl beztvarem hrudku modelovací hmoty.

„Jste chytrý,“ řekl pouze. V obličeji měl nic neříkající výraz.

„Nemohl byste mi k tomu něco povědět?“ požádal ho pan Parker Pyne a mezitím prsty zpracovával hrudku. Ze zamručením nakonec oddělil od lepkavé hmoty poněkud ušmudlanou perlovou náušnici. „Já vím, že jsem trochu moc zvědavý,“ dodal omluvně. „Ale rád bych to od vás slyšel.“

„Povím vám to,“ souhlasil Carver, „jestliže mi prozradíte, jak se vám podařilo mě vyhmátnout. Ničeho jste si přece nevšiml, že ne?“

Pan Parker Pyne zavrtěl hlavou. „Jenom jsem o tom přemýšlel,“ přiznal bezelstně.

„Začalo to naprostou náhodou,“ začal se zpovídat Carver. „Celé dopoledne jsem šel jako poslední a narazil jsem na tu náušnici, ležela tam přímo přede mnou — musela spadnout tomu děvčeti z ucha jen o

chvilku dřív a ona si toho nevšimla. Vlastně si toho nevšiml nikdo. Sebral jsem tu perlu a strčil ji do kapsy s tím, že ji slečně Blundellové vrátím, jakmile ji dojdou. Jenže jsem na to zapomněl.

A když jsme byli asi tak v půlce stoupání, začal jsem uvažovat. Ten šperk pro takovou potrhlou holku neměl žádnou cenu — její tatíček by jí koupil náušnici novou, a ani by to nepocítil. A přitom pro mě by tolik znamenala. Kdybych ji prodal, vybavil bych za to celou expedici. “V tváři mu zaškubalo a dosud lhostejný výraz v obličeji oživil. „Dovedete si představit, jak obtížné je dnes získat povolení k výkopům? Ne, ani nemůžete. Prodejem perly by se všechno tolik zjednodušilo. Mám vyhlédnuté místo, kde bych chtěl kopat — na severu v Baluchistanu. Je tam celá kapitola dějin, která čeká, až ji někdo objeví...”

Vybavilo se mi, o čem jste mluvil včera večer — o těch sugesti-bilních svědčích. Domníval jsem se, že tohle děvče takový typ je. Když jsme dorazili na vrchol, upozornil jsem ji, že se jí uvolnila náušnice a předstíral jsem, že ji utahuji. Ve skutečnosti jsem jí ale na ucho přitlačil hrot malé tužky. O pár minut později jsem upustil malý oblázek. Byla by snad dokázala odpřisáhnout, že svou náušnici měla v uchu a že ji právě ztratila. Mezitím jsem perlu zatlačil do hrudky plastelíny v kapse. To je celý příběh. Vlastně není ani moc poučný. A teď jste na řadě vy.“

„Já toho k povídání moc nemám,“ řekl pan Pyne. „Byl jste z nás jediný, kdo sbíral předměty ze země — to mě vlastně přivedlo k tomu, že jsem o vás začal uvažovat. A nález toho malého oblázku byl pro mě zásadní. Ten naznačoval celý trik, který jste sehrál. No a pak už —“

„Jen to dopovězte,“ naléhal Carver.

„No tak dobře. Víte, minulou noc jste se o poctivosti rozpovídal s přemírou zápalu. Protestoval jste víc, než bylo zdrávo — vždyť víte, co o tom říká v jedné hře Shakespeare. Vypadalo to, že se vlastně pokoušíte přesvědčit *sám sebe*. A navíc jste mluvil na můj vkus příliš ironicky o penězích.“

Obličej muže, sedícího před panem Pynem, vypadal nyní velmi vrásčité a unaveně a právě tak znaveným tónem pravil: „Takže je po všem. Se mnou to vypadá dost bledě. Předpokládám, že tomu děvčeti

ted vrátíte její hračičku. Stejně je to zvláštní, takový barbarský instinkt zdobení. Narážíte na to dokonce i u paleolitických kultur. Je to vlastně první instinkt ženského pohlaví.“

„Zdá se mi, že slečnu Carol soudíte moc příkře,“ prohlásil pan Parker Pyne. „Ona má totiž také mozek — a co je důležitější, i srdce na pravém místě. Řekl bych, že si celou záležitost nechá pro sebe.“

„Jenže její otec ne,“ míní archeolog.

„Myslím, že se tím chlubit nebude. Víte on ‚taťka‘ má své vlastní důvody, aby se o tom nešířil. Tahle náušnice nestojí čtyřicet tisíc dolarů ani náhodou. Při jejím nákupu byste bohatě vystačil i s pětilibrovkou.“

„Takže vy myslíte —?“

„Ano. To děvče to neví. Ona si myslí, že jsou pravé, nechme ji při tom. Už včera v noci jsem začal pana Blundella podezírat. Napovídal toho trochu moc o tom, kolik má peněz. Když se vám nedaří a vy jste na mizině — je zkrátka nejlepší nasadit spokojený výraz a blufovat. A právě to pan Blundell dělal.“

Náhle doktor Carver udělal pitvorný obličej. Byl to úšklebek malého kluka a vyjímal se dost zvláštně na tváři stárnoucího muže.

„Takže jsme všichni jedna banda s holými zadky,“ konstatoval s úlevou archeolog.

„Přesně tak,“ přitakal pan Parker Pyne a citoval: „ ‚Pocit sounáležitosti z nás činí skvělý druh‘.“

Smrt na Nilu

I.

Lady Grayleovou všechno rozčilovalo. Od chvíle, kdy nastoupila na palubu parníku Fayoum, si stěžovala na všechno možné. Začalo to tím, že se jí nelíbila kajuta. Ještě tak dokázala snést ranní slunce, ale užívat si ho i odpoledne bylo nad její síly. Pamela Grayleová, její neteř, se proto poslušně vzdala vlastní kajuty na druhé straně lodi, což lady Grayleová nazlobeně přivítala.

Plísnila ošetřovatelku, slečnu MacNaughtonovou, za to, že jí podala nevhodný šál, i kvůli tomu, že jí zapakovala malý polštářek, namísto aby ho nechala doma. Peskovala manžela, sira George, že jí právě koupil nevhodnou šňůru polodrahokamů. Přála si přece lapis, a v žádném případě ne karneol. George byl naprosto nemožný!

Sir George se sklíčeně ozval: „Promiň mi to, drahá, odpusť. Vrátím se a vyměním je. Času dost.“

Jediný, koho lady Grayleová nehubovala, byl Basil West, soukromý sekretář jejího manžela, protože tohoto mladého muže nehuboval nikdo. Basilův úsměv vás totiž odzbrojil dřív, než jste se k něčemu takovému vůbec dostali.

Ale nejhorší projevy nevůle lady Grayleové se snesly na hlavu arabského průvodce a tlumočníka — statné postavy okázale oblečené —, kterého nemohlo vyvést z klidu naprosto nic...

Když si lady Grayleová povšimla cizince sedícího v proutěném křesle a uvědomila si, že to musí být spolucestující, který se s nimi bude plavit, zcela popustila stavidla svého hněvu.

„V cestovní kanceláři mě výslovně ujistili, že budeme na palubě jediní cestující! Je konec sezóny a prý nikdo další se už nepřihlásí.“

„To, lady, pravda,“ souhlasil s ní Mohammed klidně. „Jen vy a společnost a jeden pán, to vše.“

„Ale mně bylo řečeno, že tu budeme úplně sami.“

„To zcela pravda, lady.“

„Na tom není nic správného! Zkrátka to byla lež! Co ten člověk tady dělá?“

„On přichází později, lady. Potom co si berete listky. On se jen rozhoduje přijít dnes ráno.“

„Je to zkrátka naprostý podvod!“

„To ne pravda, lady. Jest velmi tichý džentlman, velice milý, velice tichý.“

„A vy jste hlupák! Nevíte naprosto nic. Slečno MacNaughtonová, kde vězíte? Aha, tady jste. Opakovaně jsem vás žádala, abyste se ode mne nevzdalovala. Může se mi udělat nevolno. Pomozte mi do kajuty, dejte mi aspirin a hlavně zaříd'te, ať se ke mně nepřibližuje Mohammed. Neustále opakuje to své ‚To pravda, lady‘, až mám pocit, že musím začít vřískat.“

Slečna MacNaughtonová nabídla své zaměstnavatelce beze slov rámě.

Ošetřovatelka byla asi pětatřicetiletá vysoká žena, svým nenápadným způsobem i hezká. Usadila lady Grayleovou v kajutě, podepřela ji polštáři, naordinovala jí aspirin a naslouchala nepřetržitému toku jejích stížností.

Lady Graylové bylo osmačtyřicet let. Od svých šestnácti let trpěla neduhem přemíry peněz. Před deseti lety se provdala za zmíněného zchudlého baroneta, sira George Grayleho.

Byla to mohutná žena, rysy jejího obličeje nebyly nepohledné, ale ve tváři s výraznými vráskami měla rozmrzelý výraz a velké množství naneseného líčidla pouze zdůrazňovalo škody, které napáchal čas a její povaha. Barvu vlasů si střídavě měnila z platinově blond na tmavorezavou, takže vypadaly opotřebovaně. Neustále se oblékala velmi nevkusně a nosila příliš mnoho šperků.

„Řekněte siru Georgeovi,“ skončila svou tirádu, zatímco slečna MacNaughtonová s nic neříkajícím výrazem tiše vyčkávala — „vyříd'te mu, že toho muže musí dostat z lodě pryč! Bezpodmínečně *potřebuji* soukromí. Po tom všem, čím jsem v poslední době prošla —“ Větu nedokončila a zavřela oči.

„Jistě, lady Graylová,“ přitakala slečna MacNaughtonová a opustila kajutu.

Cestující, jehož přítomnost vzbudila takovou nevoli, stále ještě seděl v proutěném křesle na palubě. Zády byl obrácen k Luxoru a

přes hladinu Nilu upřeně pozoroval vzdálené kopce, nad nimiž prosvítalo zlato nad tmavozelenou obrysovou čarou.

Když slečna MacNaughtonová cestujícího mījela, věnovala mu kradmý hodnotící pohled.

Sira George našla ve společenské kajutě. V rukou držel šňůru s polodrahokamy a zjevně pln pochybností si ji prohlížel.

„Řekněte mi, slečno MacNaughtonová, myslíte si, že tyhle budou v pořádku?“

Ošetřovatelka vrhla na kameny letmý pohled.

„Jsou opravdu velmi krásné,“ řekla a znělo to upřímně.

„Domníváte se, že lady Grayleovou potěší — co říkáte?“

„Och ne, neřekla bych, sire Georgei. Víte, tu *nepotěší* nic. Taková je skutečná pravda. Mimochodem, poslala mě za vámi se vzkazem. Chce, abyste se zbavil toho cestujícího, který je tu navíc.“

Siru Georgeovi poklesla čelist. „A jak to mám udělat? Co bych tak asi tomu člověku mohl říct?“

„Samozřejmě že nemůžete nic udělat.“ Hlas Elsie MacNaughtonové zněl energicky, ale laskavě. „Řekněte jen, že se s tím nedalo nic dělat.“

Ještě povzbudivě dodala: „To bude v pořádku.“

„Myslíte?“ Sir George se zatvářil tak usouzené, až to působilo komicky.

Elsie MacNaughtonová pokračovala o stupeň laskavěji: „Sire Georgei, takové věci si opravdu nesmíte brát tak k srdci. Víte, je to jenom otázka zdraví. Neberte to vážně.“

„Sestro, myslíte si, že je to s ní opravdu vážné?“

Přes ošetřovatelčinu tvář přelétl stín. Hlas jí zazníval nějak divně, když odpovídala: „Ano, já — víte, její stav se mi moc nelíbí. Ale nedělejte si starosti, sire Georgei. To nesmíte. Opravdu se tím nesmíte trápit.“ Přátelsky se na něj usmála a vyšla z místnosti.

Vzápětí vešla Pamela. V bílých šatech působila velmi chladně a nevýrazně.

„Ahojky strejdánku.“

„Nazdar Pamelu, miláčku.“

„Co to tu máš? Jé, to je hezké!“

„Jsem moc rád, že se ti to líbí. Myslíš, že tvoje teta bude mít stejný názor?“

„Ta není schopná najít nic, co by se jí líbilo. Nemůžu přijít na to, proč sis ji bral, strejdánku.“

Sir George mlčel. Před jeho vnitřním zrakem defiloval zpřeházený sled výjevů neúspěšné účasti na dostizích a dotírajících věřitelů, skládajících se do panoramatického obrazu s dosti hezkou, byť dominantní ženou na konci.

„Ty můj staroušku zlatý,“ politovala strýce Pamela. „Asi to muselo být. Ale nám oběma dělá ze života pořádné peklo, vid’?“

„Od té doby, co je nemocná —“ nakousl větu sir George.

Pamela jej přerušila.

„Jenže ona nemocná není! Ne doopravdy. Vždycky dokáže udělat to, co si usmyslí. Proč byla čilá jako rybička, když jsi byl v Asuánu? Vsadím se s tebou, že slečna MacNaughtonová ví, že to simuluje.“

„Nedovedu si představit, co bychom si bez slečny MacNaughtonové počali,“ povzdechl si sir George.

„Je to výkonná osoba,“ připustila Pamela. „Ačkoli z ní nejsem tak nadšená jako ty, strejdánku. Ale já vím, že jsi! To nemůžeš popřít. Myslíš si o ní, že je úžasná. Což ona svým způsobem je. Ale zároveň je to taková šedá eminence. Nikdy nevím, co si myslí. V každém případě si dokáže s tou starou brécou docela dobře poradit.“

„Podívej, Pamelo, takhle o ní nesmíš mluvit, je to tvoje teta. Safra práce, vždyť se k tobě chová dobře.“

„Ale jistě, platí naše úcty, že? Ale žít s ní je na každý pád peklo.“

Sir George přešel na jiné, méně ožehavé téma. „Co provedeme s tím člověkem, který se chystá plout s námi? Tvoje teta si přeje mít loď jen pro sebe.“

„Zkrátka a dobře se s tím musí rozloučit,“ konstatovala Pamela chladně. „A ten mužský vcelku ujde. Jmenuje se Parker Pyne. Myslí, že měl snad pracovat pro vládu v civilní správě na ministerstvu pro dokumentaci — jestli něco takového existuje. Legrační je, že se nemůžu zbavit dojmu, že jsem to jméno někde zahlédla. Basil by to

mohl vědět!“ Obrátila se na sekretáře, který právě vstoupil. „Kde jsem přišla ke jménu Parker Pyne?“

„Na titulní stránce *Timesů*, v inzertním sloupku Agony,“ odpověděl bez zaváhání mladý muž a vzápětí ještě ocitoval text inzerátu: „Jste šťastní? Pokud ne, porad'te se s Parkerem Pynem“.

„No tohle! No, není to zábavné! Povězme mu cestou do Káhiry o všech našich trablech.“

„Já žádné nemám,“ prohlásil Basil West prostě. „Zkrátka se necháme unášet proudem zlatého Nilu a prohlédneme si chrámy na břehu,“ — blesknul pohledem po siru Georgeovi, který se právě zabýval sbíráním nějakého papírku — „spolu.“

Poslední slovo sotva vydechl, ale Pamele neuniklo. Pohledy obou mladých lidí se setkaly.

„Máte pravdu, Basile,“ řekla zvesela. „Není špatné být na světě.“

Sir George se vzápětí zvedl a vyšel z místnosti. Pamelina tvář se zakabonila.

„Copak se děje, ty moje holčičko?“

„Moje ohavná, vyžehněná tetička —“

„Netrap se kvůli ní,“ řekl Basil rychle. „Záleží snad na tom, co si vezme do hlavy? Jen jí neodporuj. Víš,“ vesele se zasmál, „bude to dobrá kamufláž.“

Do společenské kajuty vstoupila showívvavost vyzařující postava pana Parkera Pynea. V patách za ním následoval pitoreskní Mohammed, připravený odříkat svou úlohu.

„Dámo, panové, my začínáme nyní. Za chvíle půjdou chrámy Karnaku na pravé straně. Ržikam vám teď' pržíběh o malý hošík, kdo šel koupit opékané jehně pro jeho otce...“

II.

Pan Parker Pyne si utíral zpocené čelo. Právě se vrátil z prohlídky chrámu v Denděře. Cítil, že jízda na oslu představovala cvičení, které jeho postavě nevyhovovalo. Chystal se, že si sundá tuhý límec košile, když jeho pozornost zaujala obálka postavená na toaletním stolku. Otevřel ji a četl následující řádky:

Drahý pane, cítila bych se Vám zavázána, pokud byste se nezúčastnil prohlídky chrámu v Abýdu, ale namísto toho setrval na lodi, neboť bych si přála se s vámi poradit.

S veškerou úctou

Ariadne Grayleová

Po široké dobromyslné tváři pana Pynea se rozlil úsměv. Natáhl se pro arch papíru a odšrouboval plnicí pero.

Milá lady Grayleová, je mi líto, Ze vás musím zklamat, ale v současné době jsem na dovolené a záležitostem spojeným s mou profesí se nevěnuji.

Připojil podpis a odeslal vzkaz po stevardovi. Ještě dřív, než se stačil převléci, byl mu doručen další vzkaz.

Drahý pane Pyne, беру на ведо́мí факт, že jste na dovolené, ale za poskytnutou konzultaci vám hodlám zaplatit honorář sto liber. S veškerou úctou

Ariadne Grayleová

Obočí pana Parkera Pynea vylétlo prudce vzhůru. Zamyšleně si poklepával plnicím perem o zuby. Přál si sice spatřit Abýdos, jenže sto liber je sto liber. A navíc pobyt v Egyptě překonal svou vražednou drahotou veškeré jeho představy.

Milá lady Grayleová, návštěvu chrámu v Abýdu si nechám ujít.

Vám oddaný,

J. Parker Pyne

Když se pan Parker Pyne rozhodl zůstat na parníku, průvodce Mohammed žalostně lamentoval.

„Velice pěkný chrám. Všichni moji panové ten chrám rádi vidí. Hledám nosiče pro vás. Hledám krzeslo pro vás a námoržníci vás nesou.“

Pan Parker Pyne však všechny tyto lákavé nabídky odmítl.

Ostatní se vydali na prohlídku.

Pan Parker Pyne vyčkával na palubě. Zanedlouho se dveře kajuty lady Grayleové otevřely a ona sama vyplula na palubu.

„Takové horké odpoledne,“ poznamenala přátelsky. „Vidím, že jste prohlídku oželel, pane Pyne. To jste se zachoval moudře. Mohli bychom si dát ve společenské kajutě čaj?“

Pan Parker Pyne bez meškání povstal a dámu následoval. Těžko lze popřít, že byl skutečně zvědavý.

Zdalo se, že lady Grayleová má určité potíže dostat se k jádru věci. Roztržitě přebíhala od jednoho tématu k druhému. Konečně však promluvila změněným hlasem.

„Pane Pyne, to, co se vám chystám sdělit, je té nejdůvěrnější povahy! Jistě to chápete, není-liž pravda?“

„Přirozeně.“

Odmlčela se a zhluboka se nadechla. Pan Parker Pyne vyčkával.

„Chci vědět, zda se mě manžel snaží otrávit nebo ne.“

Ať už pan Parker Pyne očekával cokoli, tohle to rozhodně nebylo. Nepokrytě dal najevo, jak ho taková žádost zaskočila. „To je velmi závažné obvinění, které jste právě vznesla, lady Grayleová.“

„Poslyšte, nejsem blázen a ani nejsem včerejší. Už to podezření mám nějakou dobu. Kdykoli George na čas někam odjede, je mi líp. Po jídle se mi nikdy nepřitíží, a cítím se jako vyměněná. Musí pro to existovat nějaký důvod.“

„To, co říkáte, lady Grayleová, je velmi vážné. Musíte si uvědomit, že nejsem detektiv. Specializuji se, jestli dovolíte, když to tak nazvu, na srdeční problémy —“

Přerušila ho. „A vy si snad myslíte, že tohle není problém? Policajta, toho já nechci — dokážu se o sebe postarat, děkuji pěkně — co si přeju, je mít jistotu. Musím to doopravdy vědět. Pane, já nejsem žádná podlá ženská. K těm, co se mnou zacházejí fér, se chovám také tak. Dohoda je dohoda. Až doted jsem svou část dodržovala. Zaplatila jsem manželovy dluhy a nenechala ho strádat.“

Pan Parker Pyne pocítil na prchavý okamžik vůči siru Georgeovi lítost. „A co se týče jeho neteře,“ pokračovala lady Grayleová, „ta měla celou dobu oblečení, mohla chodit do společnosti a všechno možné. To, co žádám, je obyčejná vděčnost.“

„Vděčnost nepatří k věcem, které se dají získat na povel, lady Grayleová.“

„To je nesmysl!“ prohlásila rozhodně a vzápětí pokračovala: „Ale zpátky k věci! Zjistěte mi pravdu! Jak jednou budu *vědět* —“

Pan Pyne se na ni zvědavě podíval. „Jak se to jednou dozvíte, co potom, lady Grayleová?“

„To už je moje věc.“ Po těch slovech pevně sevřela rty.

Pan Parker Pyne chvíli váhal a nakonec řekl: „Musíte mě omluvit, lady Grayleová, ale mám takový dojem, že jste ke mně nebyla úplně upřímná.“

„To je hloupost! Pověděla jsem vám přesně, co máte zjistit.“

„To ano, ale už ne důvod — *proč?*“

Jejich pohledy se střetly a ona sklopila oči první.

„Myslela jsem, že se snad důvod nabízel sám,“ řekla spěšně.

„To se *nenabízel*, protože mám v jedné věci přece jen pochybnost.“

„A to v jaké?“

„Chcete, abych vaše podezření potvrdil, nebo vyvrátil?“

„To je neslýchané, pane Pyne!“ Dáma povstala a třásla se zlostí.

Pan Parker Pyne pokýval nepatrně hlavou. „To je možná pravda,“ řekl, „ale pořád jste ještě nezodpověděla mou otázku, víte?“

„No tohle!“ Zdálo se, že se lady Grayleové nedostává slov. Posléze vyplula z místnosti.

Pan Parker Pyne osaměl a hluboce se zamyslel. Byl tak ponořen do vlastních úvah, že sebou znatelně trhl, když si kdosi přisedl naproti němu. Byla to slečna MacNaughtonová.

„Vrátili jste se hodně brzy,“ ohodnotil situaci pan Parker Pyne.

„Ostatní ještě zpátky nejsou. Vymluvila jsem se, že mě bolí hlava a vrátila jsem se sama.“ Lehce zaváhala. „Kde je lady Grayleová?“

„Odhaduji, že si mohla jít lehnout k sobě do kajuty.“

„Pak je to v pořádku. Nechci, aby věděla, že jsem se vrátila.“

„Vy jste nepřišla na její popud?“

Slečna MacNaughtonová zavrtěla hlavou. „Ne, vrátila jsem se, abych si s vámi mohla promluvit.“

Její slova pana Pynea překvapila. Na první pohled by odhadl, že slečna MacNaughtonová je schopná vyřešit si sama obtíže, jež ji potkají, aniž by potřebovala něčí radu. Jak bylo patrné, mýlil se.

„Pozorovala jsem vás už od té doby, co jsme se všichni nalodili. Myslím, že jste člověk s velkou zkušeností a dobrým odhadem. A já potřebuji poradit opravdu nutně.“

„A přesto — odpusťte, slečno MacNaughtonová —, ale vy nejste typ, který obvykle vyhledává něčí radu. Řekl bych, že jste nejspíš žena, která se vcelku spokojí s vlastním úsudkem.“

„Za normálních okolností ano. Jenže jsem se ocitla ve velmi choulostivé situaci.“

Na okamžik zaváhala. „Obvykle o svých pracovních záležitostech nemluvím. Ale myslím si, že v tomhle případě to jinak nejde. Pane Pyne, když jsem s lady Grayleovou opouštěla Anglii, představovala pro mě nekomplikovaný případ. Když to řeknu na rovinu, nebylo jí vůbec nic. Možná to ale není tak úplně pravda. Příliš volného času a peněz mívá zaručeně za následek patologický stav. Kdyby lady Grayleová musela každý den poklidit pár poschodí a postarat se o pět nebo šest děcek, udělalo by to z ní nejen dokonale zdravou osobu, ale také mnohem šťastnější ženu.“

Pan Pyne to odsouhlasil pokývnutím.

„Když člověk dělá zdravotní sestru v nemocnici, setká se se spoustou případů duševního vyšínutí. Lady Grayleová si zkrátka na svém chatrném zdraví *zakládala*. Moje role pak spočívala v tom, nesnižovat váhu jejího strádání, být tak taktní, jak jen možno — a v rámci možností si užívat výletu.

„Velmi rozumné,“ ocenil její popis pan Parker Pyne.

„Jenže, pane Pyne, situace není stejná jako na začátku. Strádání, na něž si lady Grayleová teď stěžuje, je skutečné, není už jen v jejích představách.“

„Tím chcete říct?“

„Začala jsem mít podezření, že lady Grayleové někde podává jed.“

„Jak dlouho tohle podezření máte?“

„V posledních třech týdnech.“

„Podezíráte snad — nějakou určitou osobu?“

Slečna MacNaughtonová sklopila zrak. Poprvé od začátku hovoru postrádala její odpověď upřímný tón. „Ne, nepodezírám.“

„Řeknu to za vás, slečno. Totiž, vy určitou osobu podezíráte, a tím dotyčným je sir George Grayle.“

„Ale ne, ne, nemůžu uvěřit, že by to byl on! Je tak bezradný a smutný, trochu jak malé dítě. Nedokázal by chladnokrevně někoho otrávit.“ V hlase jí zazníval i bolestný podtón.

„A přesto jste vypožadovala, že kdykoli se sir George na nějakou dobu vzdálí, jeho ženě se udělá lépe. A také to, že období, kdy se začne cítit nemocná, souvisí s jeho návraty.“

Slečna MacNaughtonová neodpovídala.

„Na jaký jed máte podezření? Na arsenik?“

„Něco podobného. Arsenik nebo antimon.“

„A jaké kroky jste podnikla?“

„Udělala jsem, co bylo v mých silách, abych dohlédla na to, co lady Grayleová jí a pije.“

Pan Parker Pyne souhlasně kývl. „Domníváte se, že lady Grayleová má sama nějaké podezření?“ zeptal se jakoby mimochodem.

„To ne, jsem si jistá, že nemá.“

„A právě v tomhle se mýlíte, lady Grayleová podezření *má*.“

Bylo patrné, že to slečnu MacNaughtonovou zaskočilo.

„Lady Grayleová dokáže udržet tajemství lip, než si dokážete představit,“ řekl pan Pyne. „Je to žena, která si dovede velice dobře poradit sama.“

„To mě velmi překvapuje,“ přiznala zvolna slečna MacNaughtonová.

„Rád bych vám, slečno, položil ještě jednu otázku. Myslíte si, že vás má lady Grayleová ráda?“

„O tom jsem nikdy nepřemýšlela.“

Náhle byli vyrušeni. Do společenské místnosti vešel Mohammed, v obličeji jen zářil, jeho roucho za ním vlálo.

„Lady, ona slyší, vy se vrátíte, ona pta po vás. Ona ržika, proč vy nepržichazíte za ni?“

Elsie MacNaughtonová spěšně povstala a pan Parker Pyne ji následoval.

„Vyhovovalo by vám, kdybychom probrali tu záležitost zítra po ránu?“ zeptal se ošetřovatelky.

„Ano, to by byla nejpříhodnější chvíle. Lady Grayleová si ráda přispí. Mezitím si dám velký pozor.“

„Domnívám se, že vaše pacientka bude také hodně opatrná.“

Slečna MacNaughtonová chvatně odešla.

Pan Parker Pyne spatřil lady Grayleovou až těsně před večeří. Seděla ve společenské kajutě, kouřila cigaretu a v popelníku cosi páčila; vypadalo to jako dopis. Pana Parkera Pynea si ani nevšimla, z čehož usoudil, že je dosud uražená.

Po večeři hráli pan Pyne, sir George, Pamela a Basil bridž. Všichni byli trochu nesoustředění a bridžová partie skončila poměrně brzy.

O pár hodin později byl pan Parker Pyne vyburcován ze spánku. Do kajuty pro něj přišel Mohammed.

„Stará lady, ona velmi nemocna. Sestra, ona velmi zděšena. Já zkusím dostat doktor.“

Pan Parker Pyne se ve spěchu oblékl. Ke dveřím kajuty lady Grayleové dorazil ve stejnou chvíli jako Basil West. Sir George a Pamela byli již uvnitř a Elsie MacNaughtonová se zoufale snažila pacientce pomoci. Právě když pan Parker Pyne dorazil, zasáhla ubohou ženu poslední křeč. Její tělo prohnuté jako luk se naposledy zachvělo a ztuhlo. Potom lady Grayleová už jen dopadla do polštářů.

Pan Pyne odvedl něžně Pamelu ven z kajuty.

„To je strašné!“ vzlykalo děvče. „Tak strašné. Je — je opravdu —?“

„Myslíte mrtvá? Ano, obávám se, že je po všem.“

Pak předal dívku do Basilovy péče. Z kajuty vyšel sir George a vyhlížel zmateně.

„Nikdy jsem nevěřil, že je opravdu nemocná,“ mumlal. „Ani na chvíli jsem si to nepřipustil.“

Pan Parker Pyne proklouzl kolem něj do kajuty.

Elsie MacNaughtonová byla bledá a vyčerpaná. „Už poslali pro lékaře?“ zeptala se.

„Je to zařízené,“ ujistil ji pan Pyne a ještě dodal: „Strychnin?“

„Ano. Ty křeče si nelze splést s ničím jiným. Panebože, vůbec tomu nemohu uvěřit!“ Rozvzlykala se a dosedla na židli. Pan Parker Pyne jí poklepal povzbudivě na rameno.

Vzápětí se zdálo, že ho něco napadlo. Rychle opustil kajutu a spěchal do společenské místnosti. V popelníku dosud ležel ohořelý kousek papíru. Rozpoznat se dalo jen několik slov:

hostie snů...

Nutno spálit!

„Tak teď to teprve začíná být zajímavé,“ bručel si sám pro sebe pan Parker Pyne.

III.

Pan Parker Pyne seděl v káhirské kanceláři vysokého policejního úředníka. „Takové jsou důkazy,“ konstatoval zamyšleně.

„Ano, pěkně pohromadě. Ten člověk musel být zatracený blázen.“

„Neřekl bych, že sir George patří k nejbystřejším.“

„Ale stejně!“ A úředník se pustil do rekapitulace: „Lady Grayleová si přeje šálek hovězího bujónu. Ošetřovatelka ho pro ni připravuje. Pak si poručí, aby jí do něj přidali sherry. Sir George se ujímá sherry. O dvě hodiny později lady Grayleová umírá s nezaměnitelnými příznaky otravy strychninem. Balíček strychninu je nalezen v kajutě sira George a další balíček dokonce v kapse jeho večerního obleku.“

„Velice důkladné,“ ocenil shrnutí případu pan Parker Pyne. „Mimochodem, odkud ten strychnin pocházel?“

„V tom panuje jistá pochybnost. Nějaký měla ošetřovatelka — pro případ, že by lady Grayleovou zlobilo srdce — jenže si jednou nebo dvakrát protiřčila. Nejprve tvrdila, že její zásoba byla netknutá, a teď říká, že to tak není.“

„Je značně nepravděpodobné, že by to nevěděla jistě,“ podotkl pan Pyne.

„Podle mého v tom jeli spolu. Tihle dva mají jeden pro druhého slabost.“

„Vyloučit se to nedá. Jestliže by ovšem slečna MacNaughtonová plánovala vraždu, počínala by si o hodně lépe. Je to schopná mladá žena.“

„Na tom něco je. Podle mého soudu se z toho ale sir George nevykrotí. Nemá nejmenší šanci.“

„Nevím, nevím,“ zapochyboval o tom pan Pyne. „Musím se podívat, co se s tím dá dělat.“

Začal se shánět po půvabné neteři sira George.

Pamelu zastihl celou ve tváři bílou a plnou rozhořčení. „Strejdánek takovou věc nikdy nespáchal — na žádný pád — nikdy — nikdy!“

„A kdo potom?“ otázal se jí v klidu pan Parker Pyne.

Pamela k němu udělala krok. „Víte, co si o tom myslím? *Udělala si to sama*. Poslední dobou byla hrozně divná. Vymýšlela si věci.“

„Jaké věci máte na mysli?“

„Takové, které neexistovaly. Například to s Basilem. Vždycky naznačovala, že Basil je do ní zamilovaný. Přitom Basil a já — my jsme —“

„Jsem si toho vědom,“ odpověděl pan Parker Pyne Pamele s úsměvem.

„Všechno to s Basilem bylo čistě v její hlavě. Myslím si, že to na chudáka strejdánka nalíčila, že si tu historku vykonstruovala, pak ji vyprávěla vám, dala mu strychnin do kajuty a strčila mu ho do kapsy a nakonec se otráвила. Copak lidi takové věci občas nedělají?“

„Ale dělají,“ souhlasil pan Parker Pyne. „Jenže já si nemyslím, že to udělala lady Grayleová. Ona nebyla, jestli dovolíte, ten typ člověka.“

„Ale jestliže se někomu rozplynou iluze?“

„Ano, rád bych se na to zeptal pana Westa.“

Mladého muže našel v jeho pokoji.

Zodpovídání otázek pana Pynea nečinilo Basilovi nejmenší potíže.

„Nechci, aby to ode mě znělo jako vychloubání, ale ona se do mě úplně zbláznila. To je důvod, proč jsem nestál o to, aby se dozvěděla o mně a o Pamele. Přiměla by sira George, aby mě vyhodil.“

„Považujete teorii slečny Pamelý Grayleové za pravděpodobnou?“

„No, úplně vyloučené to, myslím, není.“ Mladý muž si však nebyl jistý.

„Ale moc to neseď,“ mínil pan Parker Pyne tiše. „Ne, musíme najít něco lepšího.“ Na nějakou chvíli se hluboce zamyslel. „Nejlepší řešení bude přiznání,“ řekl najednou ostře. Odšrouboval plnicí pero a vytáhl arch papíru. „Zkrátka to všechno napište, ano?“

Basil West na něj nechápavě zíral. „Co mám sepsat? Krucinál, co tím chcete říct?“

„Mladý muži,“ — hlas pana Parkera Pynea zněl takřka otcovsky — „vím to všechno. To, jak jste se miloval s milou lady. To, jaké zábrany měla. Jak jste se zamiloval do její nemajetné neteře. To, jak jste intrikoval. O tom pozvolném podávání jedu. Mohlo to projít jako přirozená smrt způsobená gastroenteritidou — a kdyby ne, byl by z toho činu obviněn sir George, protože jste si dával dobrý pozor, aby záchvaty časově souhlasily s dobou, kdy byl přítomen.

Pak jste zjistil, že lady pojala podezření a s tou záležitostí se mi svěřila. Takže rychlá akce! Oddělil jste nějaký strychnin ze zásob slečny MacNaughtonové. Část jste ho umístil do kajuty sira George a část jste mu strčil do kapsy. Navíc jste dostatečné množství vsypal do oplatky, v níž se podávají léky, a tu jste vložil do obálky se vzletným vzkazem, že je to ‚hostie snů‘.

Opravdu romantický nápad. Ona si obsah vezme, jakmile od ní odejde ošetřovatelka, a nikdo se o tom nic nedozví. Jenže jste se, mladíku, dopustil jednoho omylu. Nemá nejmenší smysl žádat dámu, aby spálila nějaké dopisy. Nikdy se k tomu neodhodlají. Dostala se mi do ruky veškerá ta rozkošná korespondence, včetně vzkazu o ‚hostii‘.“

Během řeči pana Pynea Basil West zezelenal. Veškerý jeho vzhled pohledného mladého muže vzal za své. Vypadal jako krysa chycená do pastí.

„K čertu s vámi,“ zavrčel. „Takže, ty o tom víš všechno, ty po-dě-lanej šťourávej parchante!“

Pana Pynea zachránilo od fyzického násilí pouze to, že se náhle objevili svědci, které předtím prozíravě postavil za nedovřené dveře, aby poslouchali zvenčí.

IV.

Pan Parker Pyne diskutoval o případu se svým přítelem, oním vysoce postaveným policejním úředníkem.

„A přitom jsem neměl v ruce ani ten nejmenší důkaz. Jenom skoro nerozeznatelný zbytek papíru se slovy ‚Nutno spálit!‘ Celý ten příběh jsem si vydedukoval, zkusil jsem to na něj a ono to zabralo. Vlastně jsem na pravdu narazil náhodou. Nahrály mi ty dopisy. Lady Grayleová předtím spálila každý kousek papíru, který West napsal, ale *on to nevěděl*.

Byla to doopravdy mimořádná žena. Když za mnou přišla, nevyznal jsem se v ní. Chtěla po mně, abych jí sdělil, že ten travič je její manžel. V takovém případě měla v úmyslu odejít s mladým Western. Jenže se chtěla zachovat fér. Opravdu mimořádný charakter.“

„To ubohé děvče si teď nejspíš vytrpí své,“ mínil jeho společník.

„Ona se s tím vyrovná,“ prohlásil pan Parker Pyne drsně. „Je mladá. Jsem zvědavý, jestli si sir George užije nějakou legraci, než bude příliš pozdě. Posledních deset let se s ním zacházelo jako s onucí. Teď se ale k němu Elsie MacNaughtonová bude určitě chovat moc hezky.“

S úlevou se usmál a pozdychl si: „Přemýšlím o tom, že se na zapřenou vydám do Řecka. Už opravdu *potřebuji* dovolenou *jako sůl!*“

Věštírna v Delfách

I.

Paní Willard J. Petersová nijak zvlášť o Řecko nestála. A o Delfách neměla už vůbec žádnou povědomost, ač to nehodlala přiznat ani sama sobě.

Domov ducha představovaly pro paní Petersovou Paříž, Londýn a Riviéra. Patřila k ženám, jimž vyhovuje život v hotelu, ale její představa o hotelovém pokoji zahrnovala měkký koberec s dlouhým vlasem, luxusní postel, bohatou výbavu nejrůznějším uspořádáním elektrického osvětlení, k němuž samozřejmě patřila i zastíněná lampička vedle lůžka. Dále spousta horké a studené vody a telefon na nočním stolku, jehož pomocí si můžete objednat čaj, jídla, minerálky, koktejly a hovořit s přáteli.

Hotel v Delfách veškeré tyto vymoženosti postrádal. Nicméně výhled z oken byl nádherný, postel byla čistá stejně jako vápnem vybělené stěny pokoje. Stála tu židle, podstavec pod umyvadlo a prádelník. Koupel si člověk musel předem zamluvit, a co se týče horké vody, občas vás čekalo zklamání.

Paní Petersové přišlo, že to bude hezké, když se bude moci pochlubit známým, že byla v Delfách. A také se celou dobu snažila ze všech sil probudit v sobě zájem o antické Řecko, připadalo jí to však nesmírně obtížné. Sochařství té epochy bylo podle ní tak nedokončené; tolikrát se setkala u soch s chybějícími hlavami, pažemi či nohama. Ve skrytu duše dávala rozhodně přednost pěknému mramorovému andělu s křídly, který byl postaven na hrobce jejího zesnulého manžela pana Willarda Peterse.

Ze strachu, že by jí její syn Willard mohl pohrdat, si však všechny tyto názory úzkostlivě nechávala pro sebe. Rovněž kvůli synovi tady trávil čas, v tom chladném a nepohodlném pokoji, kdy měla k dispozici nabručenou pokojskou a řidiče, který se co nevidět začne tvářit značně otráveně.

Osmnáctiletý Willard (ještě do nedávna se mu říkalo Junior — a on ten titul z duše nenáviděl), jehož uctívala až k zbláznění, měl totiž zvláštní posedlost pro umění dávnověku. To právě on, hubený, bledý,

brýlatý a neveselý mládenec, vytáhl svou zbožňující matku na cestu po Řecku.

Už spolu shlédli Olympii, která paní Petersové připadala jen jako ubohá změt' rozvalin. Líbil se jí Parthenon, zato Atény považovala za nemožné město. A návštěva Korintu a Mykén představovala utrpení jak pro ni, tak i pro jejího řidiče.

Paní Petersová si pomyslela, že Delfy jsou tou příslovečnou poslední kapkou. Nebylo tu naprosto nic, čím by se člověk zabavil, zbývalo než procházet se po cestě a prohlížet si nějaké ruiny. Willard trávil dlouhé hodiny na kolenou a luštil řecké nápisy a pronášel tu a tam: „Mami, no jen si to poslechni! Není to nádhera?“ A pak jí cosi nahlas přečetl, co paní Petersové připadalo jako nezáživnost sama.

Dnešního rána Willard vyrazil velice brzy, aby si prohlédl nějakou byzantskou mozaiku. Paní Petersová, která instinktivně cítila, že by ji ona mozaika zanechala naprosto chladnou (v doslovném i v přeneseném duchovním slova smyslu), se omluvila.

„Chápu to, mami,“ řekl jí na to před odchodem Willard. „Chceš být sama a jen tak se posadit někde v amfiteátru nebo nahoře na stadionu a dívat se pod sebe do údolí a nechat na sebe působit tu jedinečnou atmosféru.“

„Uhodls, zlato,“ přisvědčila paní Petersová.

„Věděl jsem, že tě tady to místo chytne,“ prohlásil vítězoslavně Willard a odkráčel.

Nyní za neustálých povzdechů se paní Petersová připravovala, že vstane a posnídá.

Vešla do jídelny a zjistila, že je až na čtyři lidi prázdná. Matka s dcerou, jež neznala jménem, oblečené ve stylu, který paní Petersové připadal jako nanejvýš podivný (o existenci jakési sponou sepnuté starověké řízy, zvané řecky *peplos*, neměla totiž nejmenší ponětí), diskutovaly o umění sebevyjádření v tanci. Potom zde seděl zavalitý pán středního věku, který jí zachránil kufr, když vystoupila z vlaku, a jehož jméno bylo Thompson. A nakonec nově příchozí, rovněž středního věku s holou hlavou, jenž dorazil předešlý večer.

Posledně jmenovaný džentlmen byl též posledním stolujícím, který v jídelně po snídani zbyl, a paní Petersová s ním zanedlouho zapředla hovor. Jakožto žena s přátelskou povahou si vždy ráda s

někým popovídala. Chování pana Thompsona se paní Petersové jevilo jako výrazně odmítavé (sama pro sebe si ho zařadila jako projev typicky britské nepřístupnosti). A zmíněná matka s dcerou vystupovaly velice povýšeně a domýšlivě, i když dívka si dosti dobře rozuměla s Willardem.

Paní Petersová zjistila, že nově příchozí je velice příjemný pán. Dokázal člověka poučit, aniž by se choval nadřazeně. Prozradil jí několik velice zajímavých a milých drobností o antických Řecích, takže jí začali připadat jako skuteční lidé z masa a kostí, a nikoli jako suchopárné postavy z naučných knih o historii.

Paní Petersová vyprávěla novému příteli o Willardovi a o tom, jaký to je chytrý chlapec. Jak jí připadá, že kdyby se lidem dávala místo druhých křestních jmen přízviska, pak by to jeho klidně mohlo být *Kultura*. Na tom pozorném a dobromyslném pánovi bylo něco, kvůli čemu se s ním snadno povídalo.

Co ten džentlmen dělal a jak se jmenoval, to se paní Petersová nedozvěděla. O sobě jí nesdělil vůbec nic, až na skutečnost, že v současnosti cestuje a dopřává si naprostý odpočinek od profesních záležitostí. (Ale o jakou profesi se mohlo jednat?)

Vcelku se dá říct, že paní Petersové den utíkal rychleji, než by se bylo dalo očekávat. Matka s dcerou a ani pan Thompson se i nadále příliš společensky nechovali, přičemž posledně jmenovaného potkali, když vycházel z muzea a vzápětí se na patě otočil a vykročil opačným směrem.

Nový přítel paní Petersové se za ním zadíval a nepatrně se zamračil.

„To bych rád věděl, co je to za člověka!“ podivil se.

Paní Petersová mu sdělila jméno onoho džentlmena, ale víc pro něj učinit nemohla.

„Thompson — Thompson. Ne, myslím, že jsem se s ním ještě nikdy nesetkal, ale stejně mi jeho obličej tak či onak připadá povědomý. Jen si ho nedokážu zařadit.“

Odpoledne si paní Petersová na jednom stinném místě příjemně zdřímla. Kniha, kterou si s sebou vzala na čtení, nebyl ten skvělý svazek o řeckém umění, který jí doporučil syn, ale naopak nesla název *Záhada říčního parníku*. Děj pojednával o čtyřech vraždách,

třech únosech a vyskytovala se v něm velká banda nejrůznějších nebezpečných zločinců. Paní Petersové připadalo, že ji ta nenáročná četba občerstvuje i uklidňuje.

Byly čtyři hodiny, když se vrátila do hotelu. Podle jejího odhadu bude Willard v téhle chvíli určitě už taky zpátky. Předtucha čehokoli nekalého byla paní Petersové natolik vzdálená, až málem opomněla otevřít obálku se vzkazem, o níž ji majitel hotelu sdělil, že písemnost pro ni nechal v průběhu odpoledne jakýsi neznámý muž.

Bezmyšlenkovitě roztrhla neuvěřitelně ušpiněnou obálku. Jakmile přečetla prvních pár řádek, z tváří jí zmizela veškerá barva a musela natáhnout ruku, aby se něčeho zachytila a neupadla. Ze sdělení bylo zřejmé, že pisatel musel být cizinec, avšak text byl sepsán anglicky.

Lady, toto vás má informovat, že váš syn je námi držen jako rukojmí na místě velikého bezpečí. Žádná škoda se ctěnému mladému pánovi nestane, jestliže uposlechnete rozkazů níže podepsaného. Požadujeme za něj výkupné ve výši deseti tisíc anglických liber šterlinků. Promluvíte-li si o tomto s majitelem hotelu nebo s policií či s jakoukoli další podobnou osobou, váš syn bude zabit. Toto vám jest dáno, abyste věc uvážila. Zítřejší pokyny o způsobu vyplacení peněz budou dodány. Nebude-li jich dbáno, budou ctěnému mladému pánu uřezány uši a vám odeslány. A následující den, jestli stále ještě neposlechnete, bude zabit. Ještě jednou toto není jen planá hrozba. Necht' Kyria opětovaně zváží — a nade vše — buďte potichu.

Demetrius z Černého vrchu

Nemělo smysl popisovat stav mysli ubohé paní. Ač byl požadavek formulován přihloupale a dětinsky, přesto na ni dokázal přenést chmurnou atmosféru hrozby. Willard, její chlapeček, její miláček, její jemný a vážný synek.

Ihned půjde na policii. Vzbouří celé okolí. Ale možná, kdyby to udělala — otrásla se.

Potom se vzpamatovala a vyšla z pokoje hledat majitele hotelu — jedinou osobu, s kterou se zde domluvila anglicky.

„Připozdívá se,“ začala. „Můj syn se ještě nevrátil.“

Příjemný mužíček k ní vyslal rozzářený úsměv. „Pravda. Monsieur propustil muly. Přál si vrátit se pěšky. Už by tu teď měl být, ale nepochybně se někde zdržel po cestě.“ Šťastně se usmál.

„Řekněte mi,“ stroze se zeptala paní Petersová, „máte tu v okolí nějaké pochybné existence?“

Mužíkova znalost angličtiny nezahrnovala termín pochybné existence. Paní Petersová se tudíž vyjádřila srozumitelněji. V odpověď se jí dostalo ujištění, že všude v okolí Delf žijí jen velice hodní, klidní lidé — všichni vstřícně naladěni vůči cizincům.

Na rtech se jí chvěla ještě další slova, ale ovládla se a nevysloвила je. Ona zlověstná výhrůžka jí svazovala jazyk. Mohl by to být pouhý trik. Ale co když není? Jedné její přítelkyni v Americe unesli dítě, a když to ohlásila na policii, dítě zabili. Takové věci se skutečně stávaly.

Byla skoro šílená strachy. Co má dělat? Deset tisíc liber — kolik to je — něco mezi čtyřiceti a padesáti tisíci dolary! Co to ale pro ni je ve srovnání s Willardovou bezpečností? Ale jak takovou sumu získat? Právě v téhle době existovaly nekonečné těžkosti při vybírání peněz v hotovosti. Akreditiv na pár set liber bylo jediné, co u sebe v té chvíli měla.

Dokáží to banditi pochopit? Budou rozumní? Bude se jim *chtít počkat*?

Když za ní přišla pokojská, poslala dívku celá rozčilená pryč. Zazněl gong oznamující večeři a chudák paní Petersová musela do jídelny. Polykala jídlo mechanicky. Nikoho okolo sebe nevnímala. Pro ni mohla být místnost docela klidně prázdná.

Když přišlo na řadu ovoce, položili před ni obálku. Trhla sebou, ale rukopis byl naprosto odlišný od toho, který se v první chvíli obávala uvidět — upravený, vedený vypsanou rukou anglického úředníka. Otevřela obálku bez velkého zájmu, ale její obsah jí připadl jako velká záhada:

V Delfách už není možné jít pro radu do věštírny, ale můžete se poradit s panem Parkerem Pynem.

Pod vzkazem byl k papíru připíchnutý špendlíkem výstřížek inzerátu z novin, a dole na jeho konci byla připevněná fotografie z cestovního pasu. Ze snímku hleděla na paní Petersovou tvář jejího holohlavého přítele z dnešního rána.

Vytištěný text ústřížku si dvakrát přečetla.

Jste šťastní? Pokud ne, porad'te se s Parkerem Pyne.

Cože — šťastná? Šťastná! Mohl vůbec někdo být kdy tak nešťastný jako ona?

Ve spěchu napsala na volný aršík papíru, jenž měla náhodou v kabelce:

Pomozte mi, prosím. Mohl byste se se mnou sejít před hotelem za deset minut?

Vložila papír do obálky a nasměrovala číšníka, aby ji odevzdal pánovi sedícímu u stolu u okna. Za deset minut, zabalená do kožichu, protože večer byl mrazivý, vyšla paní Petersová z hotelu a pomalou procházkou kráčela po cestě vedoucí k rozvalinám. Pan Parker Pyne už na ni čekal.

„Díky milosrdným nebesům za to, že jste tady,“ bez dechu ze sebe vyrazila paní Petersová. „Ale jak jste se dozvěděl, do jakých hrozných potíží jsem se dostala? To bych chtěla vědět.“

„Z výrazu vaší tváře, milá dámo,“ jemně vysvětloval pan Parker Pyne. „Věděl jsem ihned, že se něco přihodilo, ale o co se jedná — to se dozvím od vás, doufám.“

Jeho slova protrhla v paní Petersové stavidla výřečnosti jako povodeň. Podala mu dopis, který si přečetl při světle své kapesní baterky.

„Hm,“ poznamenal. „Pozoruhodný dokument. Nanejvýš pozoruhodný. Obsahuje určité body —“

Paní Petersová však rozhodně nebyla v rozpoložení, aby si vyslechla rozpravu o jemných detailech textu dopisu. Co si ale má počít kvůli Willardovi? Co má udělat kvůli vlastnímu drahému, jemnému chlapci?

Pan Parker Pyne ji konejšil. Živě jí vykreslil barvitý obrázek života řeckých banditů. Se svým rukojmím prý budou zacházet obzvlášť v rukavičkách, neboť pro ně představuje možný zlatý důl. Postupně se mu podařilo ji uklidnit.

„Ale co tedy mám *dělat*?“ naříkala paní Petersová.

„Vyčkejte do zítřka,“ radil jí pan Parker Pyne. „Tedy pokud nedáte přednost tomu, abyste se okamžitě vydala na policii.“

Paní Petersová ho přerušila výkřikem hrůzy. Jejího miláčka Willarda by pak bez milosti zavraždili!

„Myslíte si, že dostanu svého Willarda zpátky živého a zdravého?“

„O tom není nejmenších pochyb,“ ujistil ji pan Parker Pyne konejšivě. „Jedinou otázkou zůstává, jestli ho dokážete dostat zpět, aniž byste zaplatila těch deset tisíc liber.“

„Jediné, co chci, je můj hoch.“

„Ano, ano,“ uklidňoval ji pan Parker Pyne. „Mimochodem, kdo ten dopis přinesl?“

„Nějaký muž, kterého majitel neznal. Někdo cizí.“

„Aha! Tady se ukazují možnosti. Muž, který přinese dopis zítra, může být sledován. Co řeknete lidem v hotelu o synově nepřítomnosti?“

„Ještě jsem na to ani nepomyslela.“

„Něco vymyslíme,“ rozvažoval pan Parker Pyne. „Myslím, že můžete zcela přirozeně vyjádřit své znepokojení a obavy kvůli synově nepřítomnosti. Mohla by se sestavit pátrací četa, která by se ho vydala hledat.“

„A nemyslíte, že tihle lotři —“ zajíkla se.

„Ne, ne. Pokud se nevyřkne jediné slovo o únosu či výkupném, nemohou se začít chovat ničemně. Koneckonců nikdo od vás nemůže čekat, že přijmete synovo zmizení, aniž byste kvůli tomu neudělala vůbec žádnou scénu.“

„Mohu to všechno nechat na vás?“

„Ona to je moje záležitost,“ ubezpečil ji pan Pyne.

Vydali se opět na cestu zpět směrem k hotelu, ale téměř se srazili s nějakým mohutným člověkem.

„Kdo to byl?“ zeptal se pan Parker Pyne ostře.

„Myslím, že to byl pan Thompson.“
„Hleďme!“ zamyšleně pravil pan Parker Pyne.
„Takže Thompson to byl? Thompson — hmm.“

II.

Paní Petersové připadalo, když si šla té noci lehnout, že nápad pana Parkera Pynea s dopisem je dobrý. Ať už ho přinesl kdokoli, musí být nějak s těmi bandity ve spojení. Její zjitřené nervy se postupně utišily a usnula mnohem dříve, než by kdy věřila, že je v takové situaci možné.

Nazítří ráno, když se oblékala, si najednou všimla, že na podlaze u okna něco leží. Zvedla to — a srdce se jí zastavilo. Táž ušmudlaná, levná obálka. Stejný nenáviděný rukopis. Jedním trhnutím obálku otevřela.

Dobré ráno, lady. Už jste udělala uvážení? Váš syn se má dobře a je nepoškozený — prozatím. Ale nám se musí dostat těch peněz. Možná pro vás nebude snadné tu sumu sehnat, ale byli jsme zpraveni, že máte u sebe diamantový náhrdelník. Velmi pěkné drahokamy. Budeme jím uspokojeni, místo peněz. Podívejte se, tohle je to, co musíte udělat. Vy, nebo kdokoli jiný, koho si vyberete tam poslat, musí ten náhrdelník vzít a přinést ho ke stadionu. Půjde kousek dál za něj až tam, kde je u takové velké skály strom. Oči ho budou sledovat a podíávají se, jestli přišla jenom jedna osoba. Pak bude váš syn vyměněn za náhrdelník. Čas musí být šest hodin zítra ráno hned po východu slunce. Jestli za námi pošlete policii potom, zastřelíme vám syna, až pojedete auto s vámi na nádraží.

Tohle je naše poslední slovo, lady. Když žádný náhrdelník zítra ráno, pošlou vám uši vašeho syna. Dalšího dne on umírá.

S pozdravy, lady,

Demetrius

Paní Petersová spěchala vyhledat pana Parkera Pynea. Ten si dopis přečetl velice pozorně.

„Je to pravda,“ zeptal se jí, „s tím diamantovým náhrdelníkem?“
„Doslova. Manžel za něj zaplatil sto tisíc dolarů.“

„Tihle naši dobře informovaní zloději,“ zamumlal si pro sebe pan Parker Pyne.

„Co jste to říkal?“

„Jen jsem tak zvažoval některé aspekty této záležitosti.“

„Dejte na má slova, pane Pyne, nemáme času nazbyt, abychom uvažovali o nějakých detailech. Musím dostat chlapce zpátky.“

„Jste ale kurážná žena, paní Petersová. Nebo snad máte potěšení z toho, že vás někdo zastrašováním připraví o sto tisíc dolarů? Těší vás snad, že pokorně odevzdáte své diamanty bandě darebáků?“

„Samozřejmě že ne, když to postavíte takto!“ Statečné srdce paní Petersové zápasilo s mateřským instinktem. „Jak ráda bych si to s nimi vyřídila — s těmi zbabělými surovci! Hned jak budu mít hoča zpátky, pane Pyne, vzbouřím celou policii v okolí a pošlu ji na ně. Pokud to bude nutné, pronajmu si obrněné auto, aby odvezlo Willarda a mě na nádraží!“ Paní Petersová celá zrudla, jak zahořela po pomstě.

„Jis – tě,“ protáhl odvětil pan Pyne: „Jenže, milá dámo, obávám se, že na tenhle tah z vaší strany budou předem nachystáni. Vědí, že v okamžiku, kdy vám Willarda vrátí, už vám nic nebude stát v cestě, abyste v širokém okolí nezpůsobila poplach. A to právě člověka přivádí k závěru, že se na ten tah připravili.“

„No dobře, ale co tedy potom chcete podniknout?“

Pan Parker Pyne se jen usmál. „Hodlám vyzkoušet jeden takový malý plán.“ Rozhlédl se po jídelně. Byla prázdná a dveře na obou koncích byly zavřené. „Paní Petersová, v Aténách žije jeden muž, kterého dobře znám — je to klenotník. Specializuje se na velice kvalitní umělé diamanty — prvotřídní zboží.“ Ztišil hlas do šepotu. „Seženu ho telefonem. Bude schopen sem dorazit už dnes odpoledne a s sebou bude mít bohatý výběr kamenů.“

„Vy myslíte repliky?“

„Vyjme pravé diamanty a nahradí je křišťálovými napodobeninami.“

„To je ale ta nejmazanější věc, jakou jsem kdy slyšela!“ Paní Petersová na něj upřela obdivný pohled.

„Pst! Ne tak nahlas. Uděláte pro mě něco?“

„Jistě.“

„Dohlédněte, aby se nikdo nepřiblížil na doslech k telefonu.“

Paní Petersová přikývla na souhlas.

Telefon byl v ředitelově kanceláři. Ochotněji uvolnil, když napřed pomohl panu Pyneovi získat číslo. Když se vynořil ze dveří, našel paní Petersovou, jak čeká v hale před recepcí.

„Já jen čekám na pana Parkera Pynea,“ vysvětlovala. „Půjdeme na procházku.“

„Ale ovšem, samozřejmě, madam.“

V hotelové hale se vyskytoval i pan Thompson. Vydal se směrem k nim a dal se s ředitelem do řeči.

„Jsou v Delfách nějaká letní sídla k pronajmutí? Ne? Ale nad hotelem určitě jedna vila je, ne?“

„Ta patří jednomu řeckému pánovi, monsieur. Nepronajímá ji.“

„A žádné jiné vily tu nejsou?“

„Je tu jedna, která patří jistě americké dámě. Stojí na druhém konci vesnice. Teď je ale zavřená. A pak je tu ještě jedna, má ji nějaký Angličan, umělec to je — ta je na okraji útesu s výhledem dolů na Itéu.“

Paní Petersová se vmísila do hovoru. Od přírody měla zvučný hlas, a v tuto chvíli promluvila úmyslně ještě hlasitěji než obvykle. „Cože,“ vykřikla v předstíraném nadšení, „byla bych blažená, kdybych tady měla letní sídlo! Jak je tu příroda nezkažená a původní! Tohle místo mi doslova učarovalo, vám asi také, pane Thompsoně, vidíte? Ale proč se vlastně ptám, musíte to cítit také tak, když si tady chcete pořídit vilu. Jste tady poprvé? Prosím vás, neříkejte.“

Mluvila odhodlaně dál a dál, dokud se pan Parker Pyne nevynořil ze dveří kanceláře. Věnoval jí sotva znatelný oceňující úsměv.

Pan Thompson se vydal pomalu po schodech dolů, vyšel před hotel a tam se připojil k namyšlené matce s dcerou. Zdálo se, že obě tyto (dle paní Petersové nevhodně oděné) dámy se choulí před účinkem chladného větru ovívajícího jejich obnažené paže.

Všechno probíhalo dobře. Klenotník dorazil těsně před večerí v autě plném dalších turistů. Paní Petersová odnesla náhrdelník k němu do pokoje a muž vyjádřil své ocenění pochvalným zamručením. Pak pronesl francouzsky: „*Madame peut être tranquille. Je réussirai.*“ Vzápětí vyndal z malé aktovky několik nástrojů a dal se do práce.

* Madam může být klidná. Podaří se mi to. Pozn. překl.

V jedenáct hodin zaťukal pan Parker Pyne na dveře pokoje paní Petersové. „Tak tady ho máte!“

Podal jí malý semišový váček. Pohlédla dovnitř.

„Mé diamanty!“

„Tiše! Tady je náhrdelník s replikami, které je nahradily. Pěkná práce, nemyslíte?“

„Jedním slovem skvělá.“

„Aristopoulous, ten si ví rady.“

„Nemyslíte si, že pojmu nějaké podezření?“

„Jak by mohli? Vědí, že máte náhrdelník s sebou, a ten jim prostě předáte. Jak by je mohlo napadnout, že je to podvod?“

„Opravdu si myslím, že je to skvělé,“ zopakovala paní Petersová slova chvály a podala mu náhrdelník zpátky. „Budete tak laskav a odnesete jim ho? Nebo snad na vás žádám příliš mnoho?“

„Samozřejmě jim ho donesu. Jen mi ještě dejte ten dopis, abych měl u sebe jasné pokyny. Děkuji. A teď již dobrou noc a *bon courage*. Váš chlapec už s vámi zítra ráno posnídá.“

„Ach, kéž byste měl pravdu!“

„No tak, nedělejte si starosti. Svěřte všechnu tu starost mně.“

Paní Petersová nestrávila dobrou noc. Pokud spala, trápily ji hrozné sny. V nich ozbrojení lupiči v obrněných autech vypálili salvu na Willarda, který pádil v pyžamu dolů z nějaké hory.

Byla ráda, když se probudila. Konečně se objevily první nesmělé známky svítání. Paní Petersová vstala a oblékla se. Pak si sedla — a čekala.

V sedm hodin se ozvalo lehké zaťukání na dveře. V hrdle jí tak vyschlo, že skoro nedokázala promluvit. Zmohla se jen na nevýrazné: „Dále.“

Dveře se otevřely a do pokoje vstoupil pan Thompson. Zůstala na něj zírat. Z úst nedokázala vypustit jediné slovo, jak ji zachvátila hrozivá předtucha katastrofy. A přesto zněl hlas pana Thompsona naprosto přirozeně a věcně, jeho tón byl sytý a nevzrušený.

„Dobré ráno, paní Petersová,“ pozdravil ji.

„Jak jen se opovažujete, pane! Jak se opovažujete —!“

„Musíte omluvit mou společensky nezvyklou návštěvu v tak časnou hodinu,“ přerušil ji pan Thompson. „Jenže víte, musím vyřídit jednu obchodní záležitost.“

Paní Petersová se předklonila a v očích jí zaplálo obvinění. „Tak to jste byl vy, kdo unesl mého synka! Nebyli to vůbec žádní bandité!“

„V žádném případě to nebyli bandité. Podle mého soudu byla tato část provedena nanejvýš nepřesvědčivě. Nic vynalézavého, dalo by se přinejmenším říct.“

Paní Petersová ale v tu chvíli myslela jen na jedno. „Kde je můj chlapec?“ zaútočila a v očích měla pohled zuřivé tygřice.

„Po pravdě řečeno,“ oznámil pan Thompson, „je hned za dveřmi.“

„Willarde!“

Dveře se rozletěly. Willard, popelavě bledý, s brýlemi na nose a zcela viditelně neoholený, byl přitíštěn na mateřské srdce. Pan Thompson tam stál a s laskavým výrazem přihlížel.

„Ale stejně,“ prohlásila paní Petersová, která se náhle vzpamatovala a obrátila se na něj, „vás nechám kvůli tomu popohnat před soud. Ano, to udělám.“

„Máš to celé popletené, mami,“ poučil ji Willard. „Tenhle pán mě zachránil.“

„Kdes byl?“

„V tom domě na okraji útesu. Nejsou to ani dva kilometry odsud.“

„Dovolte mi, paní Petersová,“ vmísil se do toho pan Thompson, „abych vám navrátil váš majetek.“

Podal jí malý předmět, který byl volně zabalený v hedvábném papíře. Papír se svezl a objevil se diamantový náhrdelník.

„Není třeba, abyste ten druhý váček s kameny opatrovala jako poklad, paní Petersová,“ s úsměvem jí sdělil pan Thompson. „Pravé drahokamy jsou stále ještě v náhrdelníku. Semišový váček obsahuje jen pár velice zdařilých napodobenin. Jak váš přítel poznamenal, Aristopoulous je skutečný génius.“

„Já prostě z toho všeho nechápu jediné slovo,“ přiznala paní Petersová bezbarvým hlasem.

„Musíte se na ten případ podívat z mého hlediska,“ poučil ji pan Thompson. „Mou pozornost vzbudilo použití jistého jména. Dovolil jsem si být tak opovážlivý a sledoval jsem vás a vašeho tlustého přítele tam venku a vyslechl si — to otevřeně přiznávám — nesmírně zajímavý rozhovor, který jste vedli. Připadl mi pozoruhodně podnětný. A to do té míry, že jsem se svěřil řediteli hotelu. Poznamenal si číslo, na které váš hodnověrně vystupující přítel telefonoval, a rovněž zařídil, aby si jeden z číšníků vypoaslechl váš rozhovor dnes ráno v jídelně.“

Celá rezie toho podvodu byla až průzračně prostá. Stala jste se obětí dvojice schopných zlodějů diamantů. O vašem náhrdelníku věděli všechno a celou dobu až sem vás sledovali. Unesli vašeho syna a napsali vám ten značně komický dopis od ‚banditů‘. Zařídili to tak, abyste se svěřila hlavnímu strůjci celého komplotu.

Když to se podařilo, dál už šlo všechno hladce. Ten hodný pán vám předal váček s napodobeninami diamantů a pak se svým komplicem zmizel. Dnes ráno, až by se váš syn neobjevil, začala byste šílet. Nepřítomnost vašeho přítele by ve vás utvrdila domněnku, že i on byl unesen. Došel jsem k závěru, že to zařídili tak, aby do toho letního sídla někdo zašel až zítra. Ona osoba by byla objevila vašeho chlapce a v době, kdy byste se synem dali hlavy dohromady, už by jim nevadilo, kdybyste pojali podezření, že šlo o podvod. Tou dobou by totiž už ti darebáci měli dostatečný náskok.“

„A jak to s nimi vypadá teď?“

„V tuhle chvíli jsou bezpečně pod zámkem zamčeným na dva západy. To už jsem zařídil.“

„Ten lotr,“ ulevila si paní Petersová a rozzlobená sama na sebe si vzpomněla na svou naivní důvěřivost. „Ten slizký ničema, jak hodnověrně se tváří!“

„Hezkou povahu ten člověk nemá, to je pravda,“ souhlasil pan Thompson.

„Jenom mi vrtá hlavou, jak jste na to všechno přišel,“ obdivně poznamenal Willard. „Musíte být ale pěkně mazaný.“

Zavalitý muž zavrtěl odmítavě hlavou. „Ne, kdepak,“ prohlásil. „Když cestujete inkognito a zaslechnete, jak někdo bere nadarmo vaše jméno do úst —“

Paní Petersová se na něj upřeně zahleděla. „A kdo tedy jste?“ domáhala se netrpělivě odpovědi.

„*Jmenuji se Parker Pyne,*“ řekl jim na vysvětlenou ten pán.

Obsah

Případ ženy středních let.....	7
Případ nespokojeného vojáka.....	23
Případ dámy v tísní.....	44
Případ rozladěného manžela	57
Případ malého úředníka.....	74
Případ zbohatlé ženy.....	93
Už vám nic neschází?	111
Bagdádská brána.....	128
Dům v Šírázu.....	147
Cena perly	164
Smrt na Nilu.....	179
Věšτίrna v Delfách.....	196

AGATHA

CHRISTIE

Parker

Pyne

zasahuje

Z anglického originálu Parker Pyne Investigates
vydaného roku 2003 nakladatelstvím HarperCollins v Londýně
přeložili Pavla a Matouš Iblovi

Redigovala Vlasta Jůzlová

Obálku navrhl Ivan Brůha

Vydala Euromedia Group k. s. – Knižní klub v Praze roku 2004
jako svou 2696. publikaci

Odpovědný redaktor Jakub Sedláček

Technický redaktor David Dvořák

Počet stran 216

Sazbu zhotovila Knižní sazba Hogen, s. r. o., Horní Jiřetín

Tisk GGP Media GmbH, Pössneck

Vydání první

Trápí vás nějaký problém?

Nemusíte se bát, Parker Pyne je s vámi.

Z galerie postav, jimž anglická královna zločinu vdechla život, tentokrát k českým čtenářům přichází zdánlivě průměrný muž, státní úředník na penzi, který na první pohled neupoutá ničím. Není to roztomilý Belgičan Poirot s podivnými libůstkami ani všetečná treperenda slečna Marplová, a už vůbec se nemůže podobat Tommymu a Pentliče, potřeštěné dvojici posedlé touhou po dobrodružství. Zato však vyniká jinou vlastností — celý život se věnoval statistice, a tak idokáže léčit lidská srdce. Že to zní nesmyslně? Ale kdepak! Práce s čísly totiž přivedla Parkera Pynea k názoru, že všechny lidské problémy mají podobné důvody a stejně jako nemoci je lze rozdělit do několika skupin. Jakmile známe podstatu neduhu, lze se s ním úspěšně vypořádat. A tak dokáže pomoci ženě, jejíž manžel si našel mladší náhradu, stejně jako muži, kterého manželka přehlíží jako ztělesněnou nudu. Vystaví dva samotáře mimořádným dobrodružstvím, až pochopí výhody života ve dvou. Napraví sobeckou matinku, jíž není žádná nevěsta dost dobrá pro jejího skvělého synáčka... Ale nebyla by to Agatha Christie, aby současně s těmito „životními terapiemi“ nedošlo k odhalení zloděje, podvodníků, či dokonce vraha!

ISBN 80-242-1263-3